

A L U M N I

BizLetter

A L M A M A T E R

2012 - 4

“Hayatta En Hakiki
Mürşit İlimdir”

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan
Ali Cerrahoğlu

Bşk. Yrd.
Kemal Tarım

Sayman
Mustafa Özyiğit

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

**Bizletter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi**

Erdoğan Kaynak
Betül Öcal
Nuran Baykal

Mizanpaj
Murat Aşar

Baskı
Alev Dikici
0322 / 4351313

Telefon : 0 324 613 19 22 - (ext:224)

Telefaks : 0 324 613 23 10

Yazışma Adresi : TAC Mezunlar Derneği

Pk : 6 33401 Tarsus / Mersin

www.tac-alumni.org

Editör'den
Erdoğan Kaynak

3

4

Yaşamdan
Mutlu Haberler
Kaybettiklerimiz
Kaybettiklerimizin ardından...

Başkandan
Ali Cerrahoğlu
Mr. Hanna'nın Teşekkür Mesajı
Nihat Taner

14

19

Mezunlardan
Atahan Çukurova
"TAC'72 mezunlarının 40. yıl buluşması"
Durul Bozbey "Chattanooga Reunion"
Cem Baysal'dan bir anı
Sevgin Oktay "Talas-Tarsus-Bodrum"
"TAO'50/TAC'54 Sevgin Oktay Buluşması"
Nesim Avigdor "Başarılı girişimcilerin özellikleri"
Faruk Bozbey "Boğaziçi Sefası"
Hasan Yalı "TAC'83 mezunlarının tekne sefası"
"Toronto Travels" Cheryl Tanrıverdi
"Sosyete Sarımsağı" Ayfer Tuzcu Ünsal
Talat Buğur "Adanalityk"
Engin Ünsal "63'lülerle Bir Akşam Vakti"
"Boğaziçi mezunu TAC'lilerin 40. yıl kutlaması"

Echo

"TAC'83 Tibet Ağırta'nın Hürriyet röportajı"
Onur Sokullu "Baler Eskibatman ile röportaj"

41

47

TAC'li Babalar ve TAC'li Evlatları
TAC'li Kardeşler

TAC'nin Çınarları
Nihat Taner "Bir Numaralı TAC'li"
Mustafa Nacar
"TAC'48 Necat Yayıncıoğlu ile röportaj"

49

55

Bizi Biz Yapanlardan
R. Cengiz Atalay "Mr. Amidon"

Ankara'dan Haberler
Doğan Gözde Özgödek

57

58

Mersin'den Haberler
Erdoğan Kaynak "Eylül Son Cuma"

Londra'dan Haberler
"TAC her yerde!"

62

63

Edebiyat Köşemizden
Mahmut Telli "Kırlangıçlardan Ders Almak"
Defne Ongun "Okullu Olmak"
Talip Apaydın "Bayramda çalışırız bayramlar için"
Hüseyin Sungur "Bir nefes, bir koku olur icabında"
Tarsus'un yeni sineması!
Son Şaman'ın ilk konseri..."
Uğur Ersoy "Cırrık Bekir"

Ekonomi Köşemizden

Zeki Akıllıoğlu "Cari açık nedir, Cari fazla nedir?"

70

71

TAC'de Spor
Zühtü Sezer
"Tenis'ten İş Dünyası'na İzdüşümler"

BAĞIŞ FORMLARI

ADI - SOYADI :

MEZUNİYET YILI : TALAS TAC

ADRES :

TEL&FAX :

CEP TEL. :

E-MAIL :

1- Yıllık Aidiyet ☐ **(175 TL'dir.)**

2- Burs Bağışı ☐

3- “Stickler’a Bir Tuğla da Sen Koy” Burs Projesi ☐

4- Bizletter Sponsorluğu ☐

Bizletter Reklamı ☐

Bizletter Bağışı ☐

5- TAC Spor Kulübü Bağışı ☐

BAĞIŞLARINIZ İÇİN ÖDEME TERCİHİNİZ

1- Kredi Kartı ile ödeme;

KART NO :

GÜVENLİK : (Kartın arkasındaki numaranın son üç rakamı)

SON KUL. TARİHİ :

MİKTAR : TL \$

PEŞİN :

AYLIK ÖDEME : AYDA TL / \$

Adı - Soyadı
İmza

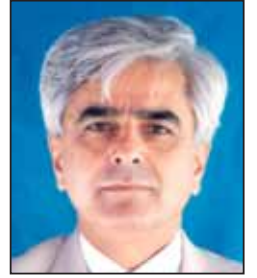
2- Banka Hesabı;

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 55 0006 2000 1530 0001 299930 NO'LU TL HESABINA

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 90 0006 2000 1530 0009 098294 NO'LU \$ HESABINA

yatırılmıştır.

Adı - Soyadı
İmza

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Sevgili TAC'li & TALAS'lı Dostlar,

Biz Letter Ekim sayısı gene sizlerle beraber, üç aylık bir ayrılıktan sonra. Camiamızdan haberler ve resimlerle dopdolu olarak. Üzerimizde yaz aylarının tatlı yorgunluğu var. Ege sahillerinde, Akdeniz sahillerinde, dağların yüksek yaylalarında bedenlerimizi dinlendirdik. Sevdığımız dostlarımızla birlikte olduk. Onlar uzaklardan bize geldi, biz onlara gittik. Düşünler yaptık, yemek davetlerine katıldık, Son Cuma'larda bir araya geldik. Tatil köylerindeki dostlarla özlem giderdik. Ve okulların açılışıyla evlerimize, işimizin başına döndük. Sayılı günler çabuk geçermiş diyerek.

Biz Letter ekibimiz bu üç aylık süre içinde camiamızdan haberlerini ve resimlerini derledi, sizlerle paylaşmak üzere. Bu sayımızda neler var dersiniz:

-- **Yaşamdan** bölümümüzde mutlu haberler ve kaybettiklerimiz var
-- Rahmetli Zeki Demirci (TAC'56) abimize geniş bir yer ayırdık bu sayımızda

-- Çok çok düşünlerimiz oldu, genç mezunlarımız dünya evine girdi. Bu sayımızda da onların bu mutlu anlarını resimlerine bakarak göreceksiniz.

-- **Başkandan** bölümünde TAC Mezunlar Derneğinin çalışan başkanı Dr. Ali Cerrahoğlu'nun sizlere iletecekleri var, dernek faaliyetleriyle ilgili olarak

-- **Mezunlarımız** bölümünde
-- TAC'64 ve TAC'83 dönemlerinin tekne gezilerini,
-- Boğaziçi Üniversitesinden 1972 yılında mezun olan camiamız mensuplarının 40. yıl kutlamaları için buluşmalarını,
-- Sosyete Sarımsağı Ayfer Tuzcu'nun kaleminden Bodrum/Gümüşlük'te yaşananları;
-- Engin Ünsal'dan (TAC'55), "63'lülerle Bir Akşam Vakti" yazısını;
-- Ata Tanrıverdi'nin sevgili eşi Chery'nin kaleminden Toronto'da Bahri Özden (TAC'85) Ailesine misafir oluşlarını anlatan "Toronto Travelers" hikayesini;
-- Nesim Avigdor'un (TAC'67) "Başarılı Girişimcilerin Özellikleri" başlıklı yazısını;
-- TAC'nin girişimcilerinden Talat Buğur'un (TAC'90) "Adanalılık" başlıklı yazısında ülkemizin dış dünyasına verdiği önemli katkının hikayesini bulacaksınız.

-- **TAC'nin Çınarları** bölümünde
-- Araştırmacı Nihat Taner'in kaleminden TAC'30 Ahmet Nedim Bolgöl abimizi ve TAC Mezunlar Derneğinin ilk kuruluş hikayesini merakla okuyacaksınız.
-- TAC'48 mezunu Yusuf Nejat Yayıoğlu ile röportaj

-- **Edebiyat** Köşemizde
-- Uğur Ersoy (TAC'51) abimizin "Bir Efsane, Bir Demet İnsan" kitabından aldığımız bir hikayesini;
-- Hüseyin Sungur (TAC'71),
-- Mahmut Telli (TAC'57) abilerimizin ve
-- Defne Ongun (TAC'89)'un güzel denemelerini bulacaksınız.
-- Ayrıca Mehmet Artun (TAC'63) arkadaşımızın beğenerek gönderdiği "Bayramlarda Çalışırız, Bayramlar İçin" isimli Köy Enstitüleri döneminde yaşanan bir anıyı anlatan ve Talip Apaydın

tarafından kaleme alınan, **Karanlığın Kuvveti** isimli kitabında yer alan hikayesini zevkle okuyacaksınız.

-- **Bizi Biz Yapanlar** bölümünde ise
-- Cengiz Atalay (TAC'72) arkadaşımızın "Öğretmenim... Dostum.." diye tanımladığı bir zamanlar TAC ve TALAS okullarında öğretmenlik yapmış olan Mr. Amidon'u okuyacaksınız

-- **Londra'dan, Ankara'dan ve Mersin'den** bölümünde haberlerimiz olacak
-- Reunion'lar ve
-- Son Cuma Buluşmaları

Müzik Köşesinde (ECHO)

-- Tibet Ağırta'nı (TAC'83) ve
-- Sınıf arkadaşı Onur Sokullu'nun (TAC'86) **Baler Eskibatman** (TAC'83 orta kısım) ile yaptığı röportajını

Spor Köşemizde

-- TAC'nin bağrından çıkan tenis sporuna gönül vermiş bir ustanın (TAC'63 döneminden **Zühtü Sezer**'in) tenis sporunun inceliklerini ve tenis sporunun iş hayatımıza olan izdüşümlerini anlatan ilginç yazısını bulacaksınız.

Bol bol resimlerle vermeye çalıştığımız haberlerde kendinizi, dönem arkadaşlarınızı veya bir yakın dostunuzu bulacak, mutlu olacaksınız.

Lütfen siz de dergimize katkı verin. Bize resimler, haberler, hikayeler, bilgi dağarcığınızı genişletecek yazılarınızı gönderin biz de bunlara dergimizin Ocak 2013 sayısında yer verelim. Camiamızla paylaşalım. Unutmayınız, sloganımız:

**Her Mezunumuz bir Haber,
Her Mezunumuz bir Muhabir**

BizLetter'ı elektronik ortamda da takip edebilirsiniz.
www.tac-alumni.org/dernek_bizletter adresine girdiğinizde 2012 yılına ait dört sayımıza da ulaşabilirsiniz.

Esen kalın,
Biz Letter'sız kalmayın,

Biz Letter ekibi olarak Kurban ve Cumhuriyet bayramınızı kutlar, sağlıklı bir yaşam dileriz.

DÜZELTME VE ÖZÜR

BizLetter Temmuz 2012/3. sayımızın "TAC'den Haberler" bölümünde, 79. sayfanın sağ alt köşesindeki resim altı yazısında tipografik hatamızı "TAC'76 Emre Akkuş, okul birincisi Özge Şahan'a sertifikasını verirken" şeklinde düzeltir, BizLetter yayın ekibi olarak özür dileriz.

Mutlu Haberler

TAC'79 Lütfi
Soyupak BOSSA T.A.Ş.
Genel Müdürü oldu.

TAC'81 Bülent
Soyupak Adana
Acıbadem Hastanesi
Başhekimliğine atandı.

TAC'86 Serdar Toroğlu
Çukurova Üniversitesi Dış
Hekimliği Fakültesi dekanlığına
atandı.

TAC'91 Mehmet Ökem İmge İnşaat Malzemeleri adı altında Adana'da Hayalpark civarında işyeri açmıştır.

TAC'00 Sevinç Çukurova, Carlos III University of Madrid'te Ekonomi/Finans dalında doktorasını tamamladı. Finlandiya Aalto Üniversitesi'nde Yardımcı Profesör olarak çalışmaya başladı.

TAC'63 Selçuk Biçer'in kızı Tuvana Biçer evlendi.

TAC'80 Önder
Şirikçi evlendi.

TAC'99 Nevzat Şenkal'ın mutlu günü.

TAC'83 Tabet Ağırtan'ın Deniz adında oğlu oldu.

TAC'89 Sami Ural'ın Rauf adını verdikleri bir oğlu oldu.

TAC'91 Mehmet Ökem'in ikinci kızı Ecem dünyaya geldi.

TAC'98 Ongun Tan'ın (Teknoloji Gurusu), bebeği Duru dünyaya geldi.

Mutlu Haberler

TAC'96 Onur Taner ile Seda Kanan 26 Mayıs 2012'de dünya evine girdi.

Bir TAC düğünü...

TAC'96 mezunları Gurur Taner ve Yakup Çukurova 30 Eylül 2012'de evlendiler. Düğünler TAC'68 Nihat Taner ve Lütfi Can Çukurova, damadın amcası TAC'72 Atahan Çukurova, damadın kız kardeşi TAC'00 Sevinç Çukurova, gelinin ağabeyi TAC'96 Onur Taner. Özetle, tam bir TAC düğünü...

Mutlu Haberler

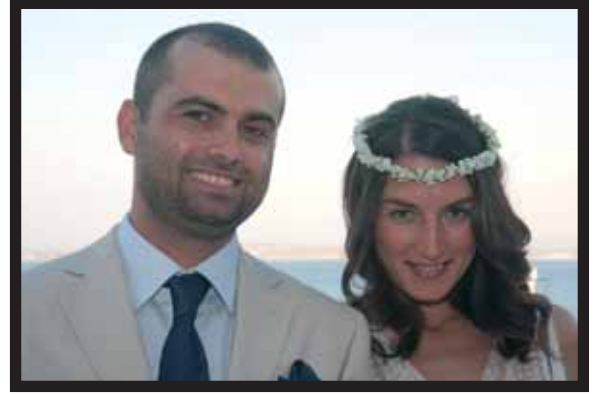
Sakız Adasında Düğün...

En başından beri klasik bir düğün yapmak istemiyorduk. Önce Güney'de bir sahil kasabasında olsun istedik, sonra da bir adada yapalım dedik. Ada diyince akıllara ilk Yunan adaları geldiği için de İzmir'den 7 mil (45 dakika) uzaklıkta olan Sakız Adası uygun bir aday olarak gözüktü gözümüze. Mart ayında ilk defa Sakız'a gittiğimiz zaman da düğünümüz için en uygun mekanın bu tarihi ada olduğunu anlaştık.

4 Ağustos'taki düğünümüz için Temmuz ortasında bir ziyaret daha yaptık adaya. Düğünü yapacağımız mekandan, düğün pastasına; masalara konacak çiçeklerden, nikah şekerlerine kadar her şey ile bizzat ilgilendik. Gelecek misafirlerimizi en iyi şekilde ağırlamak, onları adadan güzel anılarla döndürmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık.

Bu işe başlarken 50-60 kişi beklediğimiz organizasyona Mersin, Adana, İstanbul, Bandırma, İzmit, İzmir, Ayvalık, Almanya, Norveç ve Amerika'dan olmak üzere toplam 122 kişi katıldı. Misafirlerimizin kimisi Perşembe'den, kimisi Cuma'dan, bir kısmı da düğünün olduğu Cumartesi sabah adaya ayak bastı. Neredeyse tüm misafirlerimiz Sakız Adası'nın iç kısımlarında bulunan tarihi köyleri (özellikle Mesta ve Pırgi) gezdi, adanın merkezindeki dükkanlardan Sakız'a has ürünler satın aldı, deniz ürünlerinin ve uzunun gözüne vurdu, Ege'nin masmavi sularında denize girdi ve en nihayetinde Cumartesi gecesi düğünümüzde çılgınlar gibi eğlendi.

Düğün esnasında çeşitli kereler BOM çekildi, düğün sonunda yere oturup lise zamanında söylediğimiz şarkılar ve okul marşı söylendi, damat önce havaya sonra da havuza atıldı. Oteldeki görevlilerin ve diğer Yunan misafirlerin büyük bir keyifle izledikleri düğünümüz sayesinde Sakız Adası tarihindeki ilk Türk düğününü yaptık.

Sakız Adası gibi zor bir yere dahi gelerek beni yalnız bırakmayan tüm TAC'li abi ve kardeşlerime (kardeşlerim derken dönem arkadaşlarımı kastediyorum) bir kez de burdan teşekkür etmek istiyorum. Ne mutlu bana ki böylesine büyük bir camianın ferdiyim. Düğünümüzde bizi yalnız bırakmayan TAC'li abilerimin ve kardeşlerimin listesi aşağıdaki gibi;

Mustafa Cömert'68 (pek gelmeme şansı yoktu), Ali Aşkın'72, Şükrü Diyab'78, Sedat Başak'79, Mehmet Başar Arman'92, Ali Efe Yukay'99, Bahar Köymen'99, Burak Özyurt'99, Can Erturan'99, Hasan Emre Yağ'99, Evren Gök'99, Levent Öcal'99, Mustafa Özyurt'99, Murat Akay'99, Onur Özdemir'99, Salih Bakırlı'99, Yaşar Adanalı'99, Duygu Ucuz Özdemir'05, Melissa Diyab'05, Karla Diyab'14.

Selam ve Saygılarımla,
Cem Cömert '99

Camiamız adına kendilerini kutluyoruz...

Kaybettiklerimiz

- ☞ TAC'48 Aydın Yurtçu'yu,
- ☞ TAC'52 İbrahim Koyuncu'yu,
- ☞ TAO'56 - TAC'59 Garip Erkuyumcu'yu,
- ☞ TAC'56 Aslan Zeki Demirci'yi,
- ☞ TAC'57 Yalçın Öksüzler'i,
- ☞ TAO'60 - TAC'63 Hasan Aksoy'u,
- ☞ TAC'63 Bilgin Adalı'yı,
- ☞ TAC'71 Nafi Yürekli'yi,

kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz...

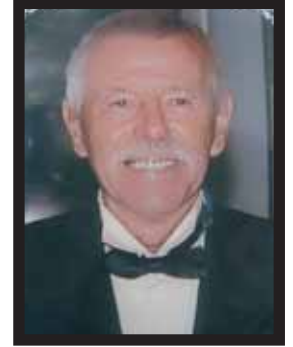
Ayrıca;

- ☞ TAC'64 Sinan ve TAC'61 Namık Bayraktaroğlu'nun babaları,
- ☞ TAC'66 Ahmet ve TAC'67 Ali Eriş'in anneleri,
- ☞ TAC'85 Mete Acar'ın babası,
- ☞ TAC'86 Bilge ve TAC'89 Banu Öztürk'ün anneleri,
- ☞ TAC'92 İpek Özgenç'in babası,
- ☞ TAC'04 Gökçe Pişkin'in babası,

vefat etmişlerdir. Acılarını paylaşır başsağlığı dileriz...

TAO'56 - TAC'59
Garip Erkuyumcu

TAC'56
Aslan Zeki Demirci

TAC'57
Yalçın Öksüzler

BAŞSAĞLIĞI

HASAN AKSOY

TALAS 1960- TAC 1963 ABİDESİNİN TEMEL TAŞINDAN
BİRİ DAHA KARARDI **HASAN**'ımızın
ARAMIZDAN AYRILIŞIYLA.

TALAS-TAC AİLESİNİN BAŞSAĞLIĞI DİLEKLERİ İLE BİR
CANIMIZI DAHA UĞURLUYORUZ,
SEVGİMİZİN IŞIKLARI İÇİNDE YATACAĞI TOPRAĞA.

O DAİMA SÜRDÜRECEKTİR YAŞAMINI AKILLARIMIZDA,
GÖNÜLLERİMİZDE VE ANILARIMIZDA...

TALAS 1960- TAC 1963 AİLESİ

TAO'56 - TAC'59 Garip Erkuyumcu'nun ardından...

Garip (Karnik) Erkuyumcu'nun Talas ve Tarsus (1959) mezunu olduğu gözden kaçmasın. O zamanların ABD ordu boks şampiyonu Dan Horiuchi okulumuzdahocalık yapıyordu ve Garip'e boks dersleri verirdi. Horiuchi ders verirken "my left is hospital, my right is death" diye espri de yapardı. Garip ışıklar içinde yatsın.

SSS,
Ateş Aykut '64

Mr. Horiuchi bizim de beden eğitimi hocamız olmuştu. Boksta çok iyi idi. Hatırlıyorum. Fazla horozlanan olunca bir apartkart çekerti. O kadar. Nereye vuracağını çok iyi bilirdi. Garip ilk boks derslerini hocamızdan almış olmalı. Nur içinde yatsın. Dünyanın hali bu işte. Bir varsın, bir yoksun. Allah sevenlerine sabır versin.

Erdoğan Hoca '63

Garip Erkuyumcu abimle aynı sitede oturuyorum, çok kıymetli bir abimimdi duyunca çok üzüldüm, Boks konusunda sürekli dünyadaki turnuvalarda görev alırdı, bizlere de çok iyi ağabeylik yapardı. Allah rahmet eylesin.

Erdem Gök '83

Merhaba TAC'59'lular

Yaprak dökümü acımasızca devam ediyor, önce sevgili Osman İnal, şimdi de Karnik (Garip) Erkuyumcu.

O aramıza Talas'dan katıldı ve onu Karnik olarak tanıdım. Ben onu boksör olarak gördüm, çünkü boksla yatıp boksla kalkardı. Özellikle İstemi Tezcan'la didişmesi ve eldivenlerini takıp aşağıdaki salonda boks yapmalarını zevkle izledik.

Karnik, Talas'dan boksör olarak gelmişti. Ne var ki, o yıllarda Tarsus'da görev yapan Dan Horiuchi (bilmem doğru mu yazdım) Dünya Ordular arası Boks şampiyonu ünvanına sahip bir isimdi ve Karnik'le sürekli çalışıp onun kendisini geliştirmesine yardımcı olmuştu. Aletli jimnastik, minder ve halat çalışmalarına ben de katılırdım. O nedenle de Karnik'e oldukça yakın olmuşum.

50.Yıl buluşmamıza katılamamıştı. Neden mi, Boks Federasyonundaki görevinden dolayı seyahatte olduğu için. Daha sonra kendisini arayıp buldum. Mersin'e yerleştiğini ve her şeyin güzel olduğunu söylemişti. Maalesef her şeyin güzel gittiği bu yaşam yeterince toleranslı davranmadı ve sevgili Garip Erkuyumcu aramızdan ayrıldı. Bu çok sevdiğim, Karnik olarak tanıdığım ve Garip olarak yitirdiğim arkadaşımı Tanrı'dan rahmet diliyorum. Nur içinde yatsın, mekanı cennet olsun. Onun yumruğu ne kadar sert idiye, yüreği de o kadar yumuşak ve sevgi doluydu. Geride bıraktığı ailesine, dostlarına ve TAC'59 mezunu arkadaşlarına da başsağlığı diliyorum.

O.Tekin Aybaş '59

TAC'56 Aslan Zeki Demirci'nin ardından...

Zeki ağabeye Allah'tan Rahmet, ailesine, dostlarına ve arkadaşlarına sabırlar dilerim. Başımız sağolsun. Saygılar,

N. Celal Toroglu'84

Tuncer Abi; başta siz dönem arkadaşları ve ailesi olmak üzere hepimizin başı sağolsun. Çok değerli bir abimizdi;

Ali Cerrahoğlu '78

Abimizin mekanı cennet olsun. Önce ailesinin sonra hepimizin başı sağolsun.

Guclu'95

Bir sevgili kardeşimizi sonsuzluğa göndermiş olduğumuzu öğrendim. Tüm kardeşlerimin ve değerli Demirci ailesinin acılarını paylaşıyorum. Tanrı'dan uzun müddet böyle acıdan bizleri uzak tutmasını dilerim...

Sevgiler

Metin Atamer

Zeki Demirci abimizin toprağı bol olsun. Yakınlarına ve arkadaşlarına sabırlar dilerim.

Ender Aydın

Acı haberi biraz evvel bilgisayarımı açınca öğrendim ve çok üzüldüm. Rahmetli Zeki Ağabeyim ben "prep" okurken Lise 3 de idi. Kendisini çok sever ve sayardım . O da hiç ağabeyliğini esirgemezdi. 1955-56 Annual'ından bir alıntı:

Zeki Demirci - Behçet Kemal'in izinden yürüyen şair arkadaşımız spordaki aynı titizlikle meşgul olur. Felsefesi: Battı balık yan gider.

Başımız sağ olsun. Merhuma Allah'dan rahmet, ailesine ve yakınlarına sabırlar diliyorum. Toprağı bol, mekanı cennet olsun. Aynı şekilde başta 1956 mezunları olmak üzere tüm TAC camiasına da başsağlığı ve sabırlar diliyorum.

Saygılarımla ve Sevgilerimle

Hilmi Oktar '62

Kendisine Allah'tan rahmet, ailesine, yakınlarına, sevenlerine ve başta dönem arkadaşları olmak üzere tüm TAC camiasına başsağlığı diliyorum.

Bahattin Gürsöz '63

Zeki Abimize tanrıdan rahmet, ailesine ve sevgili '56 abilerimize sabır ve başsağlığı dilerim..

Mehmet Ökem '91

Zeki abinin ölümünü duyunca cep telefonunda aradım. Kapalı. Eşini ve oğlu Ahmet'i otelden aradım. Telefona çıkmıyorlar şimdilik. Sadece ziyaretçileri kabul ediyorlar. Side / Manavgat

civarında olanlar varsa Demirci oteline giderek aileye başsağlığı ziyaretinde bulunabilir. 2003'de Zeki abiyi ilk kez "teftişe" gittiğimde otel girişinde iri (Fat Boy) bir Harley Davidson dikkatimi çekti. HD zaten bariz olarak dikkat çekmek için oraya konulmuştu. Otel çalışanlarından birisi arada bir gelip motorun tozunu alıyordu. Sonra Zeki abinin odasına gittik. Odada kask vb motor giysileri var. Sorduğumda "Kanseri yeni atlattım. Kendime bu illetten kurtulmayı becerirsem bir HD almaya söz vermiştim. Ama eşim ve oğlum binmeme pek izin vermiyorlar. Ben de otel girişinde tutuyorum onu süs olarak" demişti. O akşam yemekte Talaslı öğrenci ve hocaları konuşuyorduk. Mustafa Pişkin (sonradan Dülgeroğlu oldu ama Zeki abi böyle bilirdi) ile konuşabilmeyi çok isterim dedi. Hemen oğlu Erkan'ı aradım. Hocamızın telefonunu alıp aradık. Zeki abiyle karşılıklı bir saat konuştular ve ağlaştılar. Son dönem siroz olmuştu Zeki abi. Geçen hafta bir tekne gezisine çıkmış. Rahatsızlanıp erken (geçen Perşembe) geri dönmüş. Cuma fıtık ameliyatına girmiş ve bir daha da kendine gelemeyip bu sabah 04:30'da ruhunu teslim etmiş. Zeki abi 2008'de TBMM'nin verdiği Üstün Hizmet Ödülü'nü kazanmıştı. Bu olay üzerine 27.06.2008'de ortama yazdığım yazıdan bir alıntı var aşağıda:

Bu sene Devlet Üstün Hizmet Ödülü 70 kişiye veriliyor. Kendisi yıllardır Side'de otel işletmeciliği yapmasına karşın doğup büyüdüğü Zonguldak'ta kazanmış ödülü. Eğitime katkısı oldukça büyük Zeki Demirci'nin.

Okulları var. Bunların çeşitli masraflarını her yıl karşılıyor. 500'e yakın öğrenciye çeşitli burslar veriyor. Kendisinin eğitimi çok sevdiği henüz Talas'ta iken belli olmuş. 4 senelik okulu 5 yılda bitirmiş. Ve de hakediyor ödülü.

Başımız sagolsun.

Cem Baysal

Zeki Ağabey'imize Allah'tan rahmet, yakınlarına sabırlar diliyorum. Toprağı bol olsun, nur içinde yatsın.

Alev '75

Zeki ağabeye Allah'tan rahmet, ailesine, sınıf arkadaşlarına ve tüm TAC camiasına sabırlar dilerim. Yapmış olduğu hayırlı işlerin devamı için dayanışma içinde olan arkadaşlarını saygıyla selamlıyorum.

Cihangir Sonat '72

Arslan Zeki Demirci ağabeye Tanrı'dan rahmet diliyorum, ışıklar içinde yatsın. Başta ailesi ve dönem arkadaşları olmak üzere sabırlar dilerim. Başımız sağolsun.

Hamit Serbest '71

Arslan Zeki Demirci ağabeye Allah'tan rahmet, ailesine ve tüm dostlarına başsağlığı dilerim. Nurlar içinde yatsın.

Hüseyin Cenk Turhangil '90

Allah rahmet eylesin, yanılmıyorsam kendi katılamamışsa da dönem arkadaşlarının kısa süre önce otelinde bir araya gelmelerini sağlamıştı.

Süha Önen '71

Zeki ağabey ile 2004 yılında tanışmıştım, Antalya bölgesi de bana bağlanınca ilk olarak bölgedeki tüm turistik yatırımları ziyaret etmeye başladım. (İş makinaları - JCB bayiliği) İşte bu ziyaretlerim sırasında tam bir beyaz dizi erkeği formatında beyaz saçları, yapılı, neşeli, kapısında duran motorsikleti ile (yanılmıyorsam bir Harley idi) Zeki ağabey ile tanışmıştım. Kısa bir sohbet sonrasında TAC mezunu olduğumu duyduğunda herşey değişti. Ağabey-kardeş ilişkisine döndük, sevgili ağabeyim kısa bir süre sonra müşterim oldu... Allah'tan kendisine rahmet , ailesine sabır dilerim...

M. Kazım Apa '82

Zeki Demirci ağabeyimizin aramızdan ayrılmasının verdiği acıyı paylaşıyor, ülkeye hizmetini saygıyla anıyor, ailesi, yakınları ve arkadaşlarına sabır ve sağlık diliyorum.

Teoman Sipahigil '57

Vefat mesajı üzerine merhum hakkında araştırma yapayım istedim. Zonguldak menşeli bir internet sitesinde aşağıdaki bilgiye ulaştım, şahsım ve TAC adına gurur duydum. Allah rahmet eylesin: Arslan Zeki Demirci 17 Temmuz 1936 yılında Zonguldak'ta doğmuştur. Babası, Zonguldak'ın Beycuma Beldesine bağlı Eceler köyü, Annesi, Çaycuma İlçesine bağlı

Gemiciler köyündendir. Dedesi Hacı İsmail efendi uzun yıllar Zonguldak Ereğli Kömürleri İşletmesinde Maden Başçavuşu olarak çalışmıştır. Demirci ailesini köy'den şehire dedesi getirmiştir. Arslan Zeki Demirci, ilkokulu Zonguldak merkezinde bulunan Gazi İlkokulunda başlamış, buradan mezun olduktan sonra Talas Tarsus Amerikan Kolejine giderek orta ve lise eğitimini tamamlamıştır. 1963 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi, İşletme ve Maliye Bölümü'nden mezun olmuştur. Askerlik hizmetini 24 Ay olarak Tuzla Piyade ve Bursa Personel okullarında yapmıştır. Askerliğini yaptıktan sonrası Zonguldak'a dönen Arslan Zeki Demirci, 1968 yılında Zonguldak Valisi Sayın Ethem Boysan zamanında Eceler Köyüne, 1964 yılında kaybettiği Babasının adına Ethem Demirci İlkokulu'nu ve Dedesi adına Hacı İsmail Demirci Camisi'ni yaptırmıştır. Suyu olmayan köyüne, su borusu hatlarını döşeterek evlerde suyun akmasını sağlamıştır. 1984 yılında, ülke genelinde yapılan eğitim seferberliğine katkıda bulunduğu için, Cumhurbaşkanı Sayın Kenan Evren ve Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı Sayın M. Vehbi Dinçerler tarafından Cumhurbaşkanlığı nezrinde Berat ve Madalya ile onurlandırılmıştır. 1986 yılında Zonguldak'daki ticari hayatını noktalarak, Antalya/Manavgat-Side bölgesinde bulunan Genel Maden İşçileri Sendikası'nın 71 Odalı Otelini kiralamış ve böylece Turizm işletmeciliğine başlamıştır. 1999 yılında doğduğu şehir olan Zonguldak'a ismi verilen 14 Derslik modern bir İlköğretim Okulunu kazandırmıştır. Halen, Arslan Zeki Demirci İlköğretim Okulu'nun bütün ihtiyaçlarıyla ve okuyan öğrencilerle ilgilenerek yardımlarını yapmaktadır. Rotary Kulübü Başkanlığı döneminde, Projesini Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Eğitim Bölümü Ana Bilim Dalı Öğretim Üyesi Prof. İlhami Ercivan ve arkadaşlarının hazırladığı muhteşem bir Atatürk anıtını Antalya/Manavgat'a kazandırmıştır. Ayrıca o dönemde, civar köylerin okullarında eksik olan Atatürk Büstlerini yaptırmıştır. Proje kapsamındaki Taşınalı Eğitim yapılan okullara, öğrencilerin yemek yiyebileceği mutfaklar yaptırmıştır. Halen Zonguldak'ta 201 öğrenci ve Antalya'da 100 öğrenci olmak üzere Toplam 301 öğrencinin üniversite tahsili sonuna kadar devam edecek bir Eğitim Projesini başlatmıştır. 2008 yılında T.B.M.M. tarafından Devlet Üstün Hizmet Ödülü verilmiştir. Halen Antalya / Manavgat Side bölgesinde, sahibi olduğu Emirhan Grup Otelleri ile birlikte, Spor ve Sağlık Tesislerini ülkemize kazandırarak Türkiye'yi tüm dünya ülkelerine tanıtarak, bölgenin ekonomik ve sosyal kalkınmasında ve Türk turizminin dünya'ya yayılmasında önemli katkılar sağlamaktadır. Evli ve bir çocuk sahibidir.

Sadık Güngör

Zeki abimizin acı haberini öğrenir öğrenmez, "camiamızdan çok değerli bir yıldız daha kaydı" dedim. Zeki abi 1956'da TAC'den mezun olduğunda TAC hazırlık sınıfına başlıyordum. İsmi okul yıllarında çok duydum. Özellikle voleybol takımının has bir elemanıydı. Yıllar sonrasında (1971 yılında) yolum Zeki abiyle kesişti Zonguldak'ta. Zonguldak TED Kolejine eşimle birlikte öğretmenliğe başladığımda Zonguldak'ta yaşayan üç TAC'li abimin olduğunu öğrenince çok sevinmiştim. Birisi fotoğrafçılık yapan rahmetli İsmail Abanoz abimiz, beyaz eşya ticareti yapan Yağcılar eşrafından Faruk Yüksel abimiz ve Zonguldak'ın büyük iş adamlarının önde gelenlerinden Zeki Demirci abimiz. Vakit geçirmeden ziyaret ettim her birini. Aile sıcaklığı ile karşılandım. Çok mutlu oldum. Sonraki yıllarda Faruk abimin çocuklarını ve Zeki-Güler çiftinin biricik oğlu Ahmet TED Kolejinde öğrencilerim oldu.

Zeki abim, vizyonu ve hayalleri yüksek olan, tam anlamıyla, modern Türkiye'nin yetiştirdiği örnek alınacak bir lideriydi. Yaşamı boyu toplumumuz için çok hayırlı işlere imza atmıştır. Sadık Güngör'ün yazısında bunu görebiliyoruz. Zonguldak'taki tüm işlerini tasfiye ederek Antalya/Side'ye geçişi ve Türk Turizm Karaelmas Oteliyle başlayan macerasında yarattığı oteller zinciri ile damgasını vurmuş atılımcı bir turizm aşığıdır. TED Zonguldak Kolejinde öğretmenlik yaptığım yıllarda öğrencilerimle yurt içi ve yurt dışına her fırsatta rehber öğretmen olarak geziler düzenlerdim. Bir gün Demirci İş Hanı'ndaki ofisinde sohbetimiz sırasında "bırak öğretmenliği; bürom senin; örnek bir turizm acentasının başına geç; Zonguldak'ın buna ihtiyacı var" dediğinde, teşekkür ederek bu teklifini kabul etmemiştim. Bana çok kızmıştı haklı olarak bir TAC'li abi edasıyla.

Yıllar sonra TAC'de öğretmenlik yaptığım yıllarda beni Side'deki Emirhan Oteline çağırırdı. Gittim. Manavgat'ta faaliyette bulunan Manavgat Koleji'nin başına geçmemi, TAC'yi bırakarak Side'ye taşınmamı istedi. Emrimde son model bir arabam, dayalı döşeli lojmanım ve de dolgun bir maaşım olacaktı. Şartlarının uygun olmadığını söyleyerek bu kıyak teklifini, ikinci kez, kabul edemeyeceğimi söyleyince, gene kızmıştı bana. Ama çok değerli bir okul müdürü (ki onu kendisi de tanıyordu Zonguldak'tan) adayı önerdim. Ve onu okulun başına geçirdi.

Zeki abi ve öğrencim olan oğlu Ahmet gezilerimizde TAC'li öğrencilerime her türlü kolaylığı ve misafirperverliği göstermişlerdir. Bir defasında öğrencilerimin önünde "bunları en iyi şekilde ağırlayacaksınız, en ufak bir şikayet getirmeyeceksiniz bana" diyerek ne kadar TAC sevdalısı olduğunu göstermişti. Bir başka defasında gene öğrencilerimle yaptığım bir gezide topluca ziyaretine gitmiştik. Amerika'da gördüğü tedaviden yeni dönmüştü. Elinden düşürmediği bir şişeden sık sık su içiyordu. Bitkin olmasına rağmen bizi kabul

etti. Karşısında TAC'li öğrenci kardeşlerini görünce gözleri parladı. Mutluluğunu gizlemiyordu. Uzun bir sohbetten sonra, öğrencilerimden biri Emirhan Otelinin önünde duran cillop Harley Davidson'u kendisinin mi kullandığını sordu. Evet cevabını alınca, bir tur atmasını rica etti. Ahmet oğlunun "aman" dercesine itirazına rağmen harika aracı çalıştırdı ve otelin önünde turlarını attı, o güçsüz hailine rağmen. TAC ruhu ona güç ve cesaret vermişti...

Homecoming'lerimizin müdavimlerindendi. TAC'56 dönem arkadaşlarını sık sık otelinde ağırlar, onlarla birlikte olmaktan mutluluk duyardı. BizLetter'in 2012 Temmuz sayısında sınıf arkadaşlarından Engin Ünsal abimizin kaleminden "Özlemin Rengi Nedir?" yazısını okumuşsunuzdur. O yazı sanki "güle güle git güzel insan" der gibi bir mesaj veriyordu Zeki abimize...

Hakkın rahmetine kavuşan bu güzel mensubumuza rahmet dilerken, hayat arkadaşı Güler Hanıma, sevgili biricik oğlu Ahmet'e ve çok sevdiği torunu Emirhan'a, TAC'56 dönemine ve tüm camiamıza başsağlığı diliyorum. Nur içinde yat. Geride bıraktığın eserlerinle ve hizmetlerinle hep yaşayacaksın...

Erdoğan Hoca '63

Zeki Demirci abimize tanrıdan rahmet, kederli ailesine, TAC camiasına ve tüm sevenlerine başsağlığı diliyorum.

Erdem Gök '83

Zeki Demirci Abimizin vefatı nedeniyle kendisine Allah'tan rahmet, başta ailesi ve TAC 55-56 dönemi olmak üzere tüm sevenlerine sabır diliyorum.

Doğan Gözde Özgödek '86

Değerli Arslan Zeki Demirci ağabey huzur ve ışıklar içinde uyu. Ailesine, yakınlarına, arkadaşlarına başsağlığı ve sabırlar dilerim.

Nuri Doğan'68

Başta Zeki Demirci ağabeyin ailesi ve 55-56 TAC mezunları olmak üzere tüm camiamızın başı sağolsun. Zeki ağabey nur içinde yatsın.

Mete Acar '85

Zeki Demirci Abi'mize tanrıdan rahmet, kederli ailesine başsağlığı ve sabırlar dilerim...

Saygılarımla,

Turgay Atınç' 70

(Sanırım bu özel insan ile ilgili yazılar sürecektir...)

Ben, kendisi ile yüzyüze tanışmadım. Şimdi, keşke, kendisini bulsa ve tanışsa idim diyorum. Aramızdaki nesil farkı (56 vs 80) frenlemiş olsa gerek!

Hem adaşım, hem hemşerim sayılır idi. (Zonguldak vs Safranbolu). Motor merakı vardı. Birkaç kere, mezunlarımızdan ismini duymuştum, bu ortak noktalarımızdan ötürü... Motosiklet tutkusunu anlatmışlardı. Bizim motorcu grubun (Ahmet Göktepe, Hüseyin Özkaya, Murat Kösereisoglu, Aykut Bayındır, Mümtaz Pak) 2000'li yıllarda İstanbul'dan TAC'ye yaptığımız motosiklet turları esnasında bahsi geçmişti.

İyi ve vatansever bir işadama olarak yaptığı kalıcı yatırımlar ve hayırsever bir insan olarak ülkesine verdikleri, onun ismini hep yaşatacaktır.

Bugünkü gazetede tam sayfa ölüm ilanı vardı, Ailesi'nce verilmiş. Allah rahmet eylesin. Huzur içinde yatsın.

Saygıyla,

Zeki Akıllıoğlu '80

Benimde tanışma fırsatım oldu Zeki ağabey ile. Allah rahmetini üzerinden eksik etmesin, ailesine ve sevenlerine sabırlar diliyorum.

SSS

Bahri 85

51/55 Engin Ünsal'ın Bütün Dünya'da yayımlanacağını umduğum Zeki Agam'ın ardından kaleme aldığı yazısını okumak isteyenlerin dikkatlerine sunar, uzun yaşamanız için esenlikler dilerim:

SSS

Tuncer, '56

BİR DOSTUN ARDINDAN

Arslan Zeki Demirci Atatürk ilkelerine sınıksız bağlı, binlerce ailenin ekmek ve binlerce öğrencinin umut kapısı idi. TBMM onu yılın iş adamı olarak kabul etmiş ve bu ülke için yaptıklarını bir onur ve üstün başarı plaketi ile belgelemişti. Benim ve sınıf arkadaşlarının 1947 yılından beri yaşamı paylaştığı eşsiz bir insandı. Bu Atatürkcü ve aydınlanma öncüsü dostumuzu 5 Ağustos 2012 günü Side'de yıllarca iş verdiği işçilerinin ve son güne kadar dostluğunu bir somun ekmek gibi paylaştığı tüm Türkiye'den gelen dostlarının omuzunda alkışlarla, karanfillerle sonsuza uğurladık. Ona son doğum gününde aşağıda ki satırları yazmıştım:

"Eski bir dosttan güzel bir dosta mektup.

Ilık yaz rüzgârlarının saçlarını taradığı, martıların kanat uçlarında dünyaya aydınlığı getirdiği bu günde sana seslenmek istedim sevgili dostum. Sen ki acıyı bal eylemiş, dostluğu taç eylemiş bir insansın, seninle bu güzel gününü paylaşmak istedim.

Seninle uzak yollardan, yorgun yıllardan bugüne geldik. Talas'ın bağlarında gezindiğimiz, kışın karında üşüdüğümüz, bahar geldiğinde soluklandığımız o günlerini mutlaka anımsıyorsundur. Zonguldak garında, Karabük'de, Irmak istasyonunda, Ali Dağ'ın eteklerinde yalnızlığı, sevinci, çocukluğun o tükenmez coşkusunu sıcak bir somun ekmek gibi paylaştığımız yıllardı o yıllar. Daha sonra sevmeyi, sevilmeyi, iyi bir yurttaş olmayı ve hepsinden öte insan olmayı öğrendik.

Ve sonra bir avuç buğday gibi bu dünyanın topraklarına savrulduk. Çoğumuz filiz verdik ama gücü yetmeyip güneşle kucaklaşamayanlarımız da oldu. Onlar beyaz atlara binip bulutların arkasına saklandı. Biz dal budak salıp bu topraklarda başkalarına gölgesinde mutluluk vermeye çalışan ağaçlar olmaya çalıştık. Bu görkemli, bu hayat dolu ormanın en güzel ağacı sen oldun sevgili dostum. Bir ulu çınar gibi büyüdün, geliştin ve yaşamın zorluklarından kaçıp dallarının altına sığınanlara hiç unutamayacakları anılarla dolu güzel bir hayat verdin.

Erimeden, eğilmeden, dimdik ayakta kalarak etrafını aydınlattın. Bir değil binlerce mum gibi yanarak bu ülkenin çocuklarının aydınlık yolu oldun. Senin yürüdüğün yollardan yürümeleri için okullar açtın, okuttuğun çocuklar için model insan oldun ve yüzlerce çocuğun bu ülkenin karanlığını aydınlatması için senin yolunda, senin ışığında yürümeleri ve büyümeleri için öncülük ettin.

Evine aş, evine güven, evine mutluluk götürebilmesi için iş yarattığın insanların şükran dolu seslerini ara sıra duyduğun oluyor mu sevgili dostum? Çaresizler ortamından mutlu insanlar yaratabilmek ne büyüklüktür düşünebiliyor musun?

Zonguldak'ın dar sokaklarından çıkıp Side'nin kumsallarına aydınlığı getirmiş dostum hayat yolculuğuna seninle başlamış olmaktan, güzellikleri, sevinçleri, acıları seninle paylaşmış olmaktan kıvanç duyuyorum.

Adam gibi adam sevgili Aslan Zeki Demirci; doğum günün kutlu olsun.

Her doğan yeni günle hayata yeni doğmuş bir çocuk gibi coşkuyla yeniden başlayacağını biliyor, yanaklarından özlemle öpüyorum benim eski ve güzel dostum."

Bir doğum günü için yazılmış bu satırların aynı zamanda ona bir veda mektubu olacağını bilemezdim.

Bu ülkenin Atatürke ve onun çağdaş ilkeleri doğrultusunda toplumu aydınlatmaya çalışan insanların hapisanelerde çürütülmesi ve teker teker yok olması bu ülke adına çok üzücü. Umarız her giden Atatürkcü adına bin genç Atatürkcü gelir ve bu ülkeyi karanlığa boğmak isteyenlere karşı aydınlığın türkülerini öğretir.

Engin Ünsal, Bodrum 7.8.2012

TAC'63 Hasan Aksoy'un ardından...

Talas 1960 Tarsus 1963 mezunu sınıf arkadaşım, Hasan Aksoy maalesef vefat etti... Bugün sabah saat 04:30'da melun hastalıkla mücadele ediyordu... Yenildi. Azalıyoruz...

Erkan Dülgeroğlu

Acı haberi biraz evvel bilgisayarımı açınca öğrendim ve tabiki çok hüznlendim. Hasan Aksoy çok sevdiğim kardeşlerimden biri idi. Aramızda sadece bir sınıf fark olmasından dolayı onunla TAC'da haşır neşirdik. Yanlış hatırlamıyorsam yaklaşık birkaç ay önce İstanbul-Moda'da, Hasan kardeşiminde olduğu bir grup 62-63'lü keyifli bir balık-rakı sohbeti yapmıştık. Aksoy Ailesine başsağlığı ve sabır diliyorum. Aynı şekilde başta 1963 dönemi olmak üzere tüm TAC ailesinide başsağlığı diliyorum... Merhum Hasan kardeşimize Allah'dan rahmet diliyorum. Mekanı cennet olsun. Sevgilerimle

Hilmi Oktar '62

Sevgili kadeslerim, bir kardeşimizin daha sonsuzluğa gitmesine çok üzıldüm. Kederli ailesinin acılarını paylaşıyorum. Tanrım uzun zaman böyle acılardan bizi uzak tutsun dileğim. Sevgilerimle...

Metin Atamer

Hasan'ıma hayır dualarımı gönderiyor, ailesine ve dönem arkadaşlarıma baş sağlığı diliyorum. Sevgili Hasan'ım, yüreğimi dağladın. Büyük acılar içindeyim. Tüm dönem arkadaşların da. Allah şefaatin ve rahmetini üzerinden eksik etmesin. Mekanın

cennet olsun. Acet'ine, sarı Necati'ne, Doğan'ına, Kemali'ne, Kadir'ine, Tuncay'ına kavuştun. Onlara bizden selam götür.

Erdoğan Hoca '63

Hasan abiye Allah'tan rahmet, ailesine, arkadaşlarına ve yakınlarına sabırlar dilerim. Saygılarımla,

N. Celal Toroğlu

Başta dönem arkadaşları olmak üzere tüm TAC camiasının başı sağolsun.

Ali Cerrahoğlu'78

Sevgili 63'lü Ağabey'lerim, başınız sağolsun. Acınızı yürekten paylaşıyorum.

Cengiz Atalay '72

Allah rahmet eylesin, nurlar içinde olur inşallah. Bir iyi insan daha eksildi, ailesine ve camiamıza sabırlar dilerim.

Halim Mumoğlu TAO'57

Babacan ve hoşsohbet insan, sevgili Hasan Aksoy arkadaşımızın kaybindan dolayı, ailesine, dost ve arkadaşlarına, Talas ve TAC camiasına başsağlığı dilerim. Işıklar içinde yat sevgili Hasan...

Faruk Bozbey TAO'61 - TAC'64

B AŞKAN'DAN

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

TAC MEZUNLAR DERNEĞİ FAALİYETLERİ

TAC Mezunlar Derneği; merkez ofisi ve şubeleri ile ülkemizde ve dünyada her yaşta ve dönemden mezunlar arasında dinamik bir iletişim sağlamayı, TAC geleneklerini, TAC ruhunu yaşatmayı hedeflemektedir.

Okuldaki gift shop aracılığı ile mezunlarımıza ve öğrencilerimize çok çeşitli okul amblemleri, kıyafetler, hediyelik eşyalar, spor malzemeleri, kırtasiye ürünleri, hatıra ürünleri sunularak mezunların okulumuzla ilgili aidiyet duyguları desteklenmekte ve geliştirilmektedir.

Yaklaşık 1500 mezunun üye olduğu tac egroups 14 yıldır sanal ortamdaki en büyük TAC kamuoyu özelliğiyle mezunlarımızın acı tatlı tüm gündeminin paylaşıldığı iletişim aracı olmuştur ve etkinliğine gelerek devam etmektedir.

Web sayfamız tac-alumni.org (bombalaki.com, tacmezun.com) yakın zamanda baştan aşağıya yenilenerek her mezunun kendisine ait şifre ve kullanıcı adı ile girebildiği database hizmeti sunulmaktadır. Büyük küçük tüm mezun kardeşlerin birbirlerine ulaşabilecekleri bilgiler mezunların kullanımına açıktır. Web sayfası mezunlar ve camiamızla ilgili haberlerle güncellenmektedir.

Çağımızda hızla gelişen sanal iletişim araçları TAC mezunları tarafından da takip edilmektedir. Facebook'da Mezunlar Derneğine ait <http://www.facebook.com/Bombalaki> sayfası oluşturulmuş olup halen 420 üyesi ile geniş bir mezun kitlesine ulaşmaktadır.

Bir diğer iletişim aracı olan Twitter'da <http://twitter.com/tarsusamerikan> adresi 584 takipçisi ile mezunlarımız tarafından aktif şekilde izlenmektedir.

Sanal ortamda mezunlarımızın hizmetine sunulan güçlü e-mail iletişime ilaveten; 'her mezun bir haber, her mezun bir muhabir' sloganıyla dünyanın dört bir köşesinde yaşayan mezunlarımızın yaşamlarından kesitler sunan, onların başarılarını ve mutluluklarını camiamıza aktarmaya çalışan, her üç ayda bir yayını sürdüren Biz Letter dergimizin hazırlanıp, basılması ve bedelsiz olarak dünyanın dört bir yanındaki mezunlarımızın adreslerine gönderilmesi tamamen amatörcü yürütülen etkin bir dernek faaliyetidir.

Mezunların ofislerinin, muayenehanelerinin, evlerinin bir köşesinde okunmak üzere bekleyen dergimiz; camiamızın birbirinden haberdar olmasında, dönemler arası kaynaşmanın sağlanmasında önemli bir katkı sağlamaktadır. Büyük başarıları imza atmış değerli mezunlarımızın camiamıza verdiği değerli mesajlarını okumakta; geçmişte TAC'ye hayat vermiş değerli hocalarımızın anılarını tazelemekte; sporda, müzikte, sanat dallarında, yöneticilikte, hariciyede, tıp alanında, basın yayın sahasında, eğitim alanında, üretim ve pazarlama ve diğer tüm sektörlerde önde gelen mezunlarımızın kimler olduğunu okuyup öğrenmemizde dergimiz Biz Letter önemli bir iletişim misyonunu üstlenmiş durumdadır.

B AŞKAN'DAN

Sanal alemdeki bu yoğun iletişim araç ve uygulamalarının yanı sıra TAC mezunları dünyada benzeri olmayan bir tutkuyla fiziksel olarak da bir araya geliyorlar. En büyük buluşmamız olan HOMECOMING'de mezunlarımız her yıl 19 mayısa en yakın cumartesi günü giderek artan sayıda, daha gelişen bir organizasyonla bir araya gelerek okulumuzla hasret gidermektedirler. Sadece dönem arkadaşlarıyla bir araya gelmekle kalmayıp bir asıra uzanan bir yelpazede TAC ruhunun nesiller arasında paylaşılması ve yaşatılması bu sayede mümkün olmaktadır.

Her birisi başlı başına büyük bir organizasyon olan spor turnuvaları, genel kurul, plaket ve sertifika töreni, Güner Baykal Basketbol Turnuvası, Tarsus gezisi, kampüs turu, sergiler, giftcenter ürünlerinin hazırlanması ve sunumu, özel dönem organizasyonları, nostalji sınıfları, karnaval, gala yemeği ve müzikli eğlence, anı fotoğraf ve video çekimleri, Tuğla bağışı kampanyaları, standların hazırlanması ve yürütülmesi gibi birbirinden önemli ve kapsamlı etkinlikler Mezunlar Derneği tarafından hazırlanmakta ve yürütülmektedir. Bu organizasyona katılanların memnuniyeti ve pozitif geri bildirimlerinin de katkısıyla gelişen bu organizasyona gelen mezun sayısı artık bini aşmaktadır.

Yıl boyunca okulumuzu bireysel olarak ziyaret eden mezunlarımıza özel program yapılarak okul ve Tarsus turları, özel mezun buluşmaları organize edilmekte ve bizletterde duyurularak benzer ziyaretler teşvik edilmektedir.

Mezunlar Derneği Genel Merkezi ve Şubeleri aracılığı ile mezunlarımızın yaşadıkları yerlerde her ayın Son Cuma akşamı birliktelik düzenlenerek farklı dönemlerin kaynaşmaları, iletişimlerini güçlendirmeleri sağlanmaktadır. Üniversite kentlerimize yeni gelen genç mezunlarımız adeta bir okul gibi Son Cuma etkinlikleriyle mezun camiasıyla tanışmakta ve yaşam boyu destek alacakları derneğimiz ve büyüklerimizle güçlü bir bağın ilk adımını atmaktadırlar.

Mezunları bir araya getiren diğer büyük organizasyonlardan bazıları; Ankara Balosu, Spor Kulübü geleneksel yemeği ve derneğin tüm şubeleri ve merkez yöneticilerinin birlikte çalıştığı koordinasyon toplantılarıdır.

Okulumuzda çalışmaya başlayan yeni öğretmen ve idarecilerimize ne kadar büyük bir aile olduğumuzu göstermek, mezunlarımızla kaynaştırmak amacıyla her yıl eğitim dönemi başlangıcında bir resepsiyon düzenlenmektedir. Bu resepsiyonda okul idarecileri, yabancı ve Türk hocalar ve mezunlar bir araya gelerek neşe içinde yaşamlarının ilk BOMBALAKI'siyle tanışmaktadırlar.

124. kuruluş yılını yaşadığımız okulumuzun geçmişe ait değerlerinin envanterini oluşturmak ve mezunlarımız ile tüm kamuoyuna bu değerli eğitim kurumunun tarihini sunmak amacıyla bir 'TAC MÜZESİ' oluşturulması kararı alınarak çalışmalara başlanmıştır. Sağlık Eğitim Vakfımız ile birlikte yapacağımız bu çalışmanın ön hazırlıkları sürmekte olup Mezunlar Derneğinin yakın zamanda kullanmaya başlayacağı 'Pembe Bina' da bir geçici müze bölümü hazırlanmaktadır.

O k u l u m u z u n geçmişte olduğu gibi; sadece ekonomik olarak güçlü öğrencilere değil başarılı olan ancak maddi gücü yeterli olmayan tüm öğrencilere eğitim fırsatı sağlayabilmek için burs olanağı sağlamak amacıyla kaynak yaratmayı hedefleyen; başta 'Bir Tuğla da Sen Koy!' projesi olmak üzere bir çok proje yürütülmektedir. Sağlanan

B AŞKAN'DAN

maddi kaynaklarla çok sayıda öğrenciye burs desteği sağlanarak geleceğin TAC mezunları yetiştirilmektedir. Burs verdiğimiz kardeşlerimizin bir çoğu şimdiden TAC mezunları olarak aramızda olup TAC camiasına hizmet etmektedir.

Tuğla Projemiz ile TAC mezunları dünyada internet üzerinde benzer bir yöntemle elde edilen en yüksek başışa ulaşmış olup tüm mezunlarımız bu çalışma etrafında kenetlenmiştir. Bu yıl ilk kez mezun olan Tuğla Burslu kardeşlerimizin okulun ilk sıralarını paylaşarak gösterdikleri başarılar tüm mezunlar olarak doğru yolda olduğumuzun bir işaretidir.

Tuğla bursunun yanı sıra 'dinamik burs' olarak adlandırdığımız burslar da TAC mezunlarının çocuklarına öncelik verilmektedir. Üniversite öğrenimine devam eden TAC mezunlarına eğitim yaşamları boyunca derneğin gücü oranında burs verilmektedir.

Dönemlerin kendi içlerinde yürüttükleri dayanışma faaliyetlerine mezunlar derneği tarafından lojistik destek verilmekte, bu şartlı bağışların en doğru şekilde değerlendirilmesi ve amaçlandığı şekilde uygulanması organize edilmektedir.

Mezunlar Derneği kaynak yaratmak konusuna büyük önem vermektedir. Halen yürütülen kaynak geliştirme projelerinden TAC BONUS kartı ile 500 civarında TAC mezunu ve dostları yaptıkları alışverişlerden, TAC Shell projesi ile de yaklaşık 150 araç için alınan yakıtlardan burs fonuna kaynak yaratılmaktadır.

Okul sporları yılın birkaç haftasında başlayıp bitmektedir. Diğer okullarda olduğu gibi TAC'de de öğrencilerimizin yıl boyunca düzenli antrenman yapmaları ve akranlarıyla yarışarak müsabık olabilmeleri için spor kulübüne ihtiyaç duyulmaktadır. TAC Spor Kulübü de bu amaçla, öğrencilerimizin okul sonrası farklı farklı spor kulüplerine dağılmadan kendi okulumuzda hep bir arada kalarak spor yapabilmeleri amacıyla 17 yıl önce kurulmuş olup

okulumuza hizmet etmekte ve 'eli top tutan TAC'liler yetiştirmek' sloganı ve hedefiyle okulun spor faaliyetlerine alternatif değil tamamlayıcı, destekleyici bir organizasyon olarak okulla işbirliği içinde faaliyetlerini başarıyla sürdürmektedir.

Web sayfamızda hazırlanan, dünyada ilk kez mezunların karne aldıkları, mezunlar derneği faaliyetleri ve hizmetlerine olan ilgiyi ve farkındalığı arttırmayı hedefleyen MEZUN KARNESİ yüzlerce mezunumuzun büyük ilgisini çekmiş olup dönem dönem yeni kriterlerle canlandırılarak sürecektir.

Yarının mezunları olan öğrencilerimizin okul yaşamlarındaki sosyal sorumluluk etkinliklerine destek olunarak iyi birer vatandaş olarak yetişmeleri için okulun verdiği eğitime katkı sağlanmaktadır. Geçtiğimiz yıl TAC öğrencilerinin bir köy okulunun boyanması ve tamir edilmesi şeklinde gerçekleşen sosyal sorumluluk faaliyetinin malzemeleri mezunlar tarafından temin edilmiştir.

100 yılı aşkın geçmişiyile camiamızın bir diğer değeri olan 'TAC Yayla Evi' Tarsus'un Çamlıyayla (Namrun) bölgesinde nispeten atıl durumda iken Sağlık Eğitim Vakfı tarafından canlandırılmak,

B AŞKAN'DAN

ayağa kaldırılmak ve tüm TAC/SEV camiasının hizmetine kazandırılmak amacıyla TAC Mezunlar Derneği'ne tahsis edilmiştir. Mezunlarımızın, okul ve Vakıf çalışanlarımızın ve öğrencilerimizin kullanımına hazır hale getirilmesi amacıyla çalışmalar devam etmektedir. Bu önemli değerın restorasyonu ve çevre düzenlemesi tamamlandığında tatil, sosyal ve eğitim amaçlı kullanılabilir yataklı ve gününbirlik bir mekan kazanılacaktır.

Mezunlarımızın staj ve iş bulmalarına yardım etmek amacıyla 'insan kaynakları' hizmeti derneğimiz tarafından kurumsal olarak sürdürülmektedir. Bu şekilde çok sayıda mezunumuza iş bulunabildiği gibi kalifiye iş gücü ihtiyacı olan mezunlarımıza ve kurumlarına da hizmet verilmektedir.

Geniş bir yelpazedeki mezunlarımızın anılarını ölümsüzleştirmek amacıyla eserler oluşturmak için mezunlarımızın anıları derlenerek yayına hazır hale getirme süreci devam etmektedir.

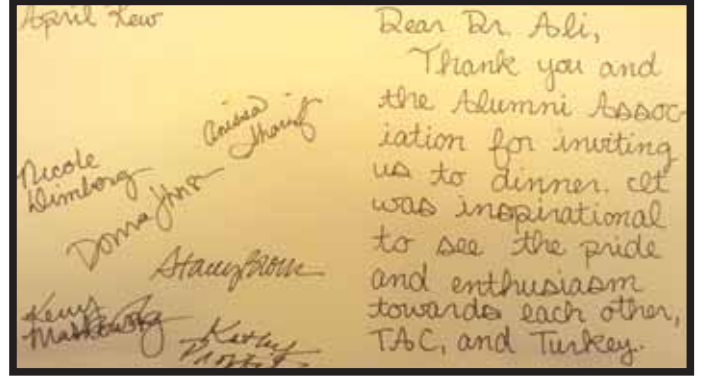
Okulumuzun ve vakfımızın toplumdaki imajını geliştirmek ve zaman zaman ortaya çıkan olumsuz söylentilerin gerçek olmadığı konusunda kamuoyu doğru bilgilerle bilgilendirilmekte, velilerin ve kamuoyunun gözünde TAC'nin ismini ve imajını yüksek tutmak için çalışılmaktadır.

Mezunlarımızın okulumuza ve camiamıza aidiyet duygusunu pekiştirmek amacıyla çalışmalar yürütülmekte, tüm bu faaliyetlerin yürütülmesi için gereken maddi ve manevi desteğin arttırılması için gayret gösterilmektedir. Mezunlar Derneğine her yıl aynı kişiler olmamakla birlikte yaklaşık 1000 mezunumuz aidiyet (aidat) desteği vererek maddi katkıda bulunmuştur. Daha fazla mezunun dernek çalışmalarına katılması hedefiyle derneğin faaliyetleri ve toplantıları tüm mezunlarımızın katılımına açık olarak gerçekleştirilmektedir.

Mezunlarımızın emeklilik dönemlerini geçirebilecekleri bir huzurevi ile İstanbul'da mezunlarımızın bir araya gelebilecekleri bir mekan oluşturulması derneğimizin gelecekte gerçekleştirmeyi hedeflediği faaliyetlerden bazılarıdır.

Tüm mezunlarımızı dernek faaliyetlerine katkı vermeye, destek olmaya davet ediyor TAC sevgisi ve saygısıyla neşeli ve sağlıklı bir dönem diliyoruz....

Mr. Hanna'nın teşekkür mesajı...

Dear Dr. Ali Bey,

On behalf of the new TAC and SEV-Tarsus teachers, the members of both school administrations wish to again express their thanks for the "welcome dinner" sponsored by the TAC Alumni Association which was held on Friday evening.

The timing was perfect, the weather cooperated, and the company and conversations held that evening definitely promoted a sense of community which could not otherwise have been communicated effectively to the new members of our faculty. Many of the new teachers have already let me know how much they enjoyed the evening. Apparently, quite a number of the conversations were most informative as well as engaging and faculty members were pleased that so many of the alumni made an extra effort to stop by and introduce themselves. The evening really served its purpose of bringing people together again, in an informal setting, which certainly strengthened the "spirit" of TAC and the schools as a whole.

Thank you again for your efforts to maintain this tradition. The evening together definitely contributed to starting this school year out on a most positive note!

Best regards,

Charles C. Hanna
Headmaster

Tarsus American College Alumni Association Museum Committee Progress Report

The Museum Committee was set up with the aim to locate, preserve and share the material about TAC's history. As of 09.10.2012 the situation is as follows:

1) Original documents from 1924 and later concerning Rifat Hursit Van, who studied at St. Paul's Institute have been donated to the museum, by his son, painter Rafet Van.

2) Information and documents about TAC's number 1 (one) graduate Ahmet Nedim Bolgöl (class of 1930) were received from his family and relatives.

3) Contact was made with the family of TAC's number 10 graduate Enis Fikri Tokcan (class of 1933). Some scanned documents are received including his graduation diploma from Tarsus. An interview with his oldest son will be held in November, to be followed by an article in Bizletter.

4) The archives of TAC's second American principal Mr. Paul Nilson were donated to Grinnell University (Nilson-Fyfe Papers, 1911-1957, Grinnell College Libraries Special Collections). Some photos taken in the campus in the twenties by Mr. Nilson are received from Grinnell and will be published in Bizletter.

5) TAC's oldest living graduate, retired ambassador Ismail Berduk Olgacay was featured in the July 2012 issue of the alumni magazine. He was also presented with a special commemorative plaque on his 70th anniversary. He agreed to donate his scrap book to the Museum. This is a valuable document containing hand written passages by Mr. Woolworth, Mr. Maynard and several teachers and fellow students from the late thirties and early forties.

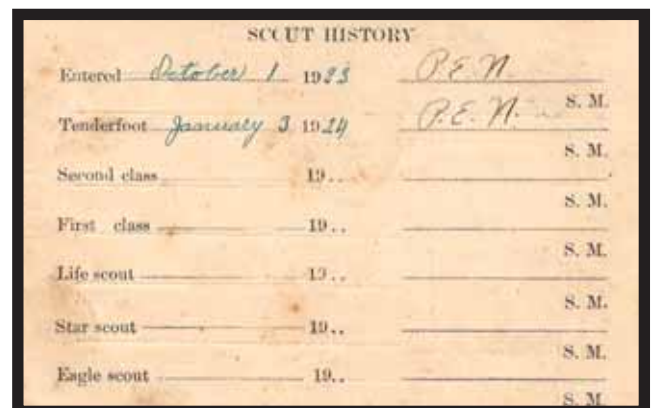
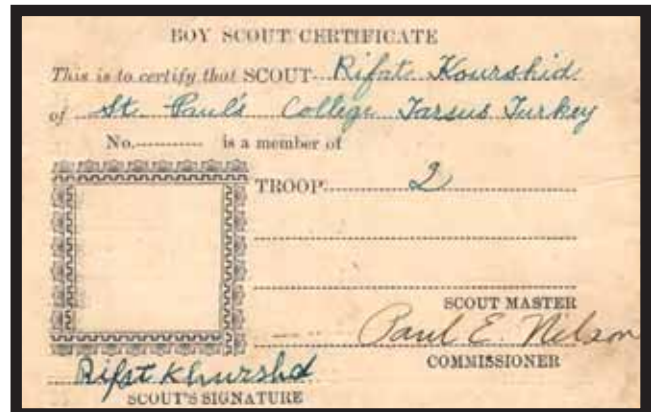
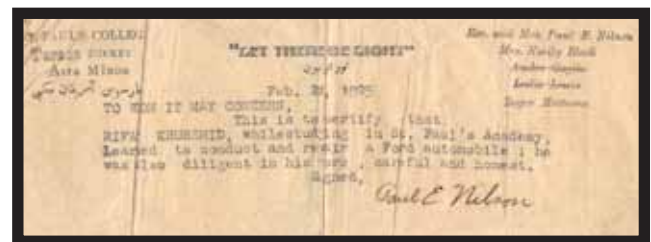
6) Prof .Dr. Remzi Yagci is head of the Museum Department at Dokuz Eylul University. He has been in charge of the archeological excavations at Soli-Pompeipolis, near Mersin for over ten years. He was a guest speaker in one of our alumni dinners last summer. He has agreed to act as the advisor of the TAC Museum Committee.

7) Several objects, including furniture, lab equipment, some remains of the biological and mineral collections transferred from Merzifon College to Tarsus in 1929, several copies of the yearbooks (Banner from Talas and Echo from Tarsus) have been collected.

8) The building/space requirement to store and display these items is getting to be urgent priority.

9) Mr. Shelmidine came to Tarsus as a young teacher about eighty years ago. His career took him to various locations and finally he was a professor at University of Puget Sound. Thanks to TAC principal Dr. Hanna, contact was made with historian and author C. Mark Smith, a student of Prof. Shelmidine. After rounds of correspondence a fine article entitled "From Tarsus to Tacoma" appeared in two consecutive issues of the Bizletter.

Nihat Taner '68
Committee Chairman

Atahan Çukurova
TAC'72

TAC'72 mezunlarının 40. yıl buluşması...

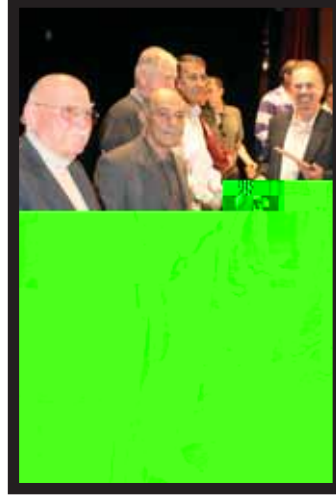
TAC'72 lilerin 40. yıl hazırlıkları 2011'in ortalarında e-mail grubumuzdaki yazışmalarla başladı ve buluşma tarihi olarak 12,13,14 Nisan 2012 seçildi. İlk iki gün Tarsus, 3. gün ise Narlıkuyu programı kabul görerek Otel rezervasyonları ve program detayları için kollar sıvandı. Büyük buluşmamızdaki belki de yegane problemi Tarsus Şelaledeki "Mersin" oteli ile yaşadık. Önce, rezervasyonları bu kadar erken yapamayız, bireysel başvuru ve peşin ödeme dediler. Sonra (Tarsus'da açılacak bir AVM'nin talepleri nedeniyle) tamamen doluyuz dediler. En sonunda ise bize 10 oda verebileceklerini, ancak ikişer kişi kalmak zorunda olduğumuzu söylediler. Böyle bir otel işletmesine hayatımda rastlamamıştım. Bunları, tüm mezunlarımızı kendi buluşmalarında uyarmak için anlatmak istedim.

Mersin (Şelale) Oteli'nin bu tutumu bizim için daha hayırlı oldu ve Saint Paul Kuyusu sokağındaki "KONAK EFSUS" Otelini keşfetmiş olduk. 8 normal 1 suit odası olan bu Sevimli butik oteli herkese tavsiye ediyorum. Çoğunluğumuz bu otelde kalırken, bir kısmımız da Mersin Sultaşa Otel'de konakladı.

12 Nisan Perşembe günü Tarsus'a ilk gelen Ziya Domaniç'in Tarsus keşif gezisi sonrası, İstanbul'dan bir haftalık kırık ayağına rağmen baston ile gelen Mehmet Çağış ve Kemal Özbiçer, Taa

Houston'dan gelen Yılmaz Dokuyucu, Adana'dan Abdullah Paksoy ve Kemal Görbil, Mersin'den Cihad Lokmanoğlu, Suat Baykul ve Atahan Çukurova ile Tarsus'tan Tayfun Kavrar'ın katılımıyla ilk buluşmamızı Şelale Lokantası'nda gerçekleştirdik. Fındık lehmacun, kebab, humus, şalgam ve rakı eşliğinde hasret giderip Konak Efsus Oteline yerleşildi. Kısa bir dinlenme sonrası Ziya'nın bitmek tükenmek bilmeyen doyum ve içim enerjisi bizi "Dümbük ..." kebabçısına götürdü. Gece yarısına doğru Ege'yi temsil eden Erdiş Acar'ın gelişi ile de ilk günün katılımı

"Gift Shop"dan alışveriş ve okul gezisi sonrası Audotorium'da toplandık. Mezunlar Derneği Başkanımız Ali Cerrahoğlu'nun dernek faaliyetlerini içeren sunumu bizleri çok etkiledi. Dernek gönülverenlerinin çabaları ile bir kez daha gurur duydum. İyi ki varsınız. Bizleri kırmayan Haydar Göfer, Nejat Güngör ve Abdullah Küçük hocalarımızın konuşmalarından sonra onların ellerinden 40.yıl plaketerimizi aldık. Yılmaz'ın "Texas"dan getirdiği koyboy şapka ve fular hediyeleri çok hoş bir sürprizdi. Mehmet Çağış'ın mini nostaljik konseri, finaldeki bombalaki, anı fotoğrafları çekimi ve okul takımından gelen gençlerle karışık basketbol maçı ile dolu dolu yaşadığımız okul programımız sona erdi. Betül "Abla" ve tüm dernek gönüllülerimiz ile katkı sağlayan okul görevlilerine teşekkürler. Sırada yeni yeri ile "Yeni Ada" ziyafeti vardı. Lehmacun, humus, kebab, rakı (İbrahim'ininki viski) ve bol bol mavra. Sonrasında Konak Efsus'un bahçesinde sohbete devam. Cem Tokbey'in sürpriz ziyareti ve akşam 20:00'dan sonra Mobil'de yeme-içmeye devam. Koskoca Yılmaz'ı otelde unutmamız Cuma gününün ikinci güncel mavrası oldu. Kadir Ateşok'da yemeğe yetişmeyi başardı. Gece yarısı, bir sonraki güne enerji toplamak için evciler evlerine, otelciler ise otellerine çekildiler.

14 Nisan Cumartesi günü Mehmet Buldurgan'ın organizasyonunda ayarlanan otobüs ile Adana, Tarsus ve

tamamlanmış oldu. Otelde kalacak arkadaşlarımız odalarına çıkarken ben de Mersin'e hareket etmeden resepsiyondan sabahın erken saatlerinde Konya'dan gelecek olan Erol Sağlam'a geçici bir oda vererek dinlenmesini sağlamalarını istedim.

13 Nisan Cuma gününün ilk mavrası, Erol'un "ben yatmak istemiyorum" demesine rağmen resepsiyonistin" olmaz, çıkıp yatacaksınız" ısrarı oldu. "Yatmak istemiyorum-Yatmak zorundasınız" çekişmesini Erol Otel'i terk edip Camiye giderek sonlandırmış.

Cengiz Atalay, Nihat Yücel, Mustafa Tokyay ve Ömer Birol'dan oluşan Ankara grubu trenle geldi. Yıllardır görüşemediğimiz Semih Cirit Amerika'dan, Hamit Çalışkan, Bekir Çilsal, Cihangir Sonat, Ahmet Göncü, Ali Özgenç, İbrahim Orhon, Mehmet Buldurgan, bir gün evvel gelen Ali Aşkın ve Eşref Tümer İstanbul'dan, Emir Kurdakul İzmir'den, Bülent Özler'in Adana'dan katılımlarıyla okuldaki programımız başladı. Kemal Gündüz ve cici kızıyla birlikte Azmi Varan günübirlik katılımlarıyla bizlere sürpriz yaptılar.

M EZUNLARDAN

Mersin'de (Mersin'dekiler extra olarak sabah künefesi yediler) kalanları alarak Narlıkuyu'ya yola çıktık. Akşam kalacağımız Calemia Otel'ine yerleştikten sonra yürüyüş mesafesindeki "Apo"nun balıkçı lokantasında balık-rakı-roka eşliğinde adeta çok sesli koro muhabbetleri ve anı fotoğrafı çekimleri, Cengiz'in bilinmeyen yönlerini keşfederken Orhan Yücel ve Zeki Albulak taşlamaları, aramızdan yeni ayrılan Timur Ayas'ı anma, Bekir'in bitmeyen" bir dakika, bir dakika müdahaleleri sonucu 5 Mayıs'ta Polonezköy davetinin resmileşmesi (Polonezköy buluşmasında et -köfte -şalgam-baklava-kerebiç sözü verenler sözlerini yerine getirirken Mehmet Çağış'ın sözünde durmaması başka bir yazı konusu olacak) akşamın geç saatlerine kadar sürdü. Otelimize geçtik, bir kısmımız dinlenirken bir kısmımız gezinti yaptı, bir kısmımız ise "king" oyununda ustalıklarını konuşturdular. Akşamın geç saatlerinden gece yarısına kadar tabii ki Ziya ve bir grup yemek ve rakıya devam ederken bir grup da sıkma ve gözleme ile vücutlarımıza kilolar ilave etmeye devam ettik.

15 Nisan Pazar günü sabah kahvaltısından sonra dönüşe geçtik. Mersin'de "Dondurmacı Halil"de cezerye-kerebiç-mamül alışverişi, Adana'da son bir kebab ve elveda TAC, elveda Tarsus, elveda Çukurova.

Ertesi gün e-mail grubumuza Mehmet Buldurgan'ın attığı mesaj sanırım hepimizin hislerini özetliyor:
"Yemekten, içmekten ve dost sohbetinden sarhoş olduk".

Durul Bozbey
TAC'89

Chattanooga Reunion...

TAC'89 mini reunion için Chattanooga TN'de Ufuk Bozbey (mezunlarımızdan Yaşar Karabulut'un kızı, Çetin Karabulut'un yeğeni, Tahsin, Gülru, Gülfem ve Prof. Dr. Levent Soylu'nun kuzeni) ve Durul Bozbey'in (mezunlarımızdan Ünlü, Faruk, Tarkan Bozbey'in yeğeni, Aslı, Kerem ve Emir Bozbey'in kuzeni) ev sahipliğinde 2012 yılında Thanksgiving tatilinde biraraya geldi.

'89 döneminden Güney Olgun eşi Selen, oğlu Deniz, kızı Defne, Hakan Ulutürk eşi Gözde, oğlu Bora, Jocelyne Kokaz Muslu eşi '90 döneminden Dr. Halim Muslu oğulları Bora, Teoman ile '91 döneminden Türker Oğuz bekar olarak katıldılar. Bu ekibe bizim çocuklarımız Defne ve Demir de eklendiğinde açıkcası futbol takımı kurulmuştu. Ama mavra, sohbet ve yemek içmekten futbol oynayamadık.

Çok isteyip katılamayanlar da oldu. Semsä Göğcü, Erkan Zöhre, Meksika'nın ilaç kraliçesi Ayşe Koçak, GM'de R&D'nin başına geçen Cem Saraydar gibi. '89 döneminden estetik cerrah Tahsin Oğuz Acartürk son anda bir ameliyatı çıktığı için katılamadı. Önce bütün şimşekleri üzerine çekti ama daha sonra hastasının Pamela Anderson olduğu duyulduktan sonra özrü hemen kabul edildi; hatta bütün ekip birara Chattanooga'ya bırakıp Tahsin'e geçmiş olsun ziyareti için Pittsburg'a gitmeyi bile düşündü. Dönemimizden Naci Kavrar son ana kadar gelmeyi hep planlandı ama geleneksel olarak son dakikada iptal etti. Bütün ekip ceza olarak gelecek sefere Dallas TX'e kendisine baskın yapmayı planlıyor. Naci bizi başka bir çiftliğinde ağırlamak zorunda kalacak zira Dallas dizisi tekrar başladığı için Southfork'u çekimler için kiraya vermek zorunda kaldı.

Anılara geçmeden önce ekip Amerika'da ne yapıyor kısaca değinmek isterim. Olgun ailesi Virginia Tech. üniversitesinde, Güney

(Chattanooga downtown) - Ayaktakiler soldan sağa: Gözde, Bora, Hakan Ulutürk, Defne Bozbey, Jocelyne Kokaz Muslu, Selen Olgun, Deniz Olgun, Türker Oğuz, Güney Olgun, Demir ve Durul Bozbey. Oturanlar soldan sağa: Ufuk Bozbey, Halim Muslu, Bora Muslu, Defne Olgun

deprem üzerinde ihtisaslaştı, deprem deprem dünyayı dolaşıyor, eşi Selen aynı Halim Muslu gibi tıp doktoru. Muslu Ailesi Atlanta Georgia'da. Jocelyne avukat. Hakan Ulutürk Philadelphia PA'da software işinde profesyonel olarak çalışıyor. Türker ise benzer bir işi kendi firması ile yürütüyor. Ben de eski DuPont Chattanooga fabrikasında çalışıyorum, lastiklerin içindeki naylon ipliğini üreten fabrikadayım.

Bora, Hakan ve Gözde Ulutürk

(Chattanooga Choo Choo) Soldan Sağa: Defne Olgun, Hakan, Bora Ulutürk, Bora Muslu, Halim Muslu, Teoman Muslu, Güney Olgun, Durul ve Defne Bozbey.

M EZUNLARDAN

(Rock City, lookout mtn.) Soldan sağa: Halim Muslu, Teoman Muslu, Güney, Deniz, Defne Olgun, Bora Muslu, Bora Ulutürk, Hakan Ulutürk, Durul Bozbey. Önde oturan: Defne Bozbey

(toplu yemek) Soldan sağa: Selen - Güney Olgun, Durul - Ufuk Bozbey, Jocelyne - Halim Muslu, Hakan - Gözde Ulutürk

(mangal) Soldan sağa: Halim Muslu, Güney Olgun, Gözde Ulutürk, Durul Bozbey

Choo-Choo şarkısından hatırlayabilirsiniz, ben ilk olarak yıllar önce TR'de Amerikan Konsoloslğu girişinde bir posterde görmüştüm. İş beni 2007 yılında buraya getirdi. Benzer bir iş görevi için de 2003-2005 yılları arasında FB'li Tuncay Şanlı'nın formasını giydiği Middlesbrough İngiltere'de kalmıştım. Tennessee denince akla Nashville müzik, Memphis Elvis, Knoxville Smokey Mountains geliyor ama son yıllarda Chattanooga daha çok duyulmaya başlandı. Yılda 10 milyon turist geliyor, TN eyaletinin 4. büyük, 200 binlik nüfusluk şehrine. Yüksek bir tirajı olan "Outside" dergisi 2011 yılının kasım sayısında 2011 için "nation's foremost outdoor destination" olarak Chattanooga'ya seçti. Bizim outdoor aktivitelerimiz biraz kısıtlı; genel olarak mangal - rakı şeklinde arka bahçede gerçekleşiyor, renk yapması açısından menüye şalgam ilave ediliyor. Dünyanın en büyük ahşap yürüyüş köprüsü, dünyanın en büyük deniz kablumbağasının kabağının bulunduğu dünyanın en çok

tür barındıran tatlı su akvaryumu, deniz suyu akvaryumunda da penguenler var bu arada, dünyanın 8. Harikası Ruby Falls, 7 eyaletin görülebildiği Lookout Mountain (dağa çıkarken bir Tennessee eyaletindesin bir Georgia eyaletindesin, döndükçe değişiyor), dünyanın ilk Coca Cola şişeleme fabrikası, Coca Cola founder'ın şimdi müze olan evi, nehir üzerinde sahne kurulup yapılan meşhur Riverbend festivali aklıma ilk gelen turistik çekim yerleri. Scenic City Chattanooga sadece turistlerin ilgisini çekmiyor. Alman otomobil devi Volkswagen 3 yıl önce Amerika'daki ilk fabrikasını geldi buraya kurdu. Başka bir Alman Wacker firması (Silikon üretimi) büyük bir fabrikanın temellerini attı yaklaşık bir sene önce. Bizim Tarsus ekibi turistik çekim yerlerini yerinde inceledi ve temaslarda bulundu, alman arabası ve Adalar niyetine faytonlara bindi, silikon uygulamaları yerinde incelemek için de planlar yapmaya başladı...

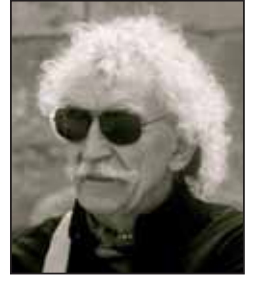
Yukarıda bahsetmiştim, mangal rakı diye. Ekip Chattanooga'da yedi, içti. Kahvaltı sonrası Hindi ile güne başlayıp, gece mangal ile devam edip, sanırım gece yarısı da araya sucuk eklemek kattı. Ekip eğlendi, sohbet etti. Çocuklar hiç yabancılık çekmeyip çabucak kaynaştılar. Kazasız belasız çok keyifli 2-3 gün geçirdik. Kokaz çiftinin çocuklarının birinin doğum günü ile Hakan Ulutürk'ün 40. Yaş sürpriz doğum gününü kutladık.

Aynı ekip bundan sonra her yıl benzer birliktelikleri yaşamak için sözleşti. Bir yılı bekleyemeden 6 ay sonra daha az katılım ile silikon uygulamalarını görebiliriz umudu ile bir okyanus plaj tatili yaptık, SC'deki Hilton Head Island'a gittik. Silikonlu görmedik. Burada bizi eski mezunlarımızdan Tahsin Soylu ziyaret etti. Eylül 2012 ayı içerisinde US Open tennis turnuvasına Agassi ile beraber gittik. Hepsinde Tarsus mavrası, dostluğu, arkadaşlığı vardı.

Yukarıda anlattıklarımızın tadını alınca hepimizin ortak arzusu 2014 yılındaki 25. yılımızdaki Homecoming'e katılmak. Bu mavraların, sohbetlerin tadı Stickler ile daha da tatlanacaktır.

Hepinizi TAC sevgisi ve saygısı ile kucaklıyoruz. Chattanooga'dan selamlar.

Cem Baysal
TALAS'64

Yüce Mod (Cem Baysal)'dan bir anı...

O zamanki adı BURMA idi Myanmar'ın. O sene çeşitli bahanelerle birer kısmını anlattığım Tayland, Burma, Hindistan, Nepal, Pakistan, Kafiristan, Afganistan ve İran gezisine çıkmıştım. Oto stop ve yerel taşıtlarla yaptığım dört aylık bir gezi.

Burma'ya Tayland'tan geçtim. O dönemde askeri yönetim yine başta idi. Ülkeye deniz veya karayolu ile girebiliyordun. Karayoluna izin yoktu. Belki şimdi durum daha da kısıtlanmıştır. Sadece 7 gün kalabiliyordun. Vize süresi bu kadardı. Deniz yolu çoook zordu. Üstelik Hindistan Hava Yollarının Bangkok'tan Calcutta'ya (Kolkata) giden ve istersen Burma'nın başşehri Rangoon (Yangon)'da 7 gün ara verebileceğin uçuşları vardı. Bu çok uygundu Burma gezim için.

Tek başıma geziyordum. Uçakta yine Burma'ya giden birkaç gezginci ile tanıştım. Onlar tam olarak ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Rangoon'a gelince onları organize ettim. Hep birlikte (5- 6 kişi) ülkenin en büyük nehri olan Irrawaddy (Ayeyarwaddy) üzerinde Kuzeye doğru giden bir yandan çarklı küçük gemiye bindik ve Pagan üzerinden Mandalay'a ulaştık. Dört gün sürdü yolculuk. Gemi tahmin edeceğimiz gibi çok ilkel. Kalacak ve oturacak yer yok. Nehir boyunca iskele de yok. Kalasları nehrin yamacına uzatıyorlar ve insanlar ve hayvanlar (inek dahil) buradan inip biniyor.

Biz güvertede yattık.

Mandalay'da da bir gün gezdikten sonra iki gece bir günümüz kalmıştı. Buradan Rangoon'a bizi zamanında yetiştirecek yerel bir taşıt yok. Ancak uçağın kalktıktan sonra orada olabiliyorsun ki bu da kendini askeri yönetimin kucağına atmak demekti. Fransızlar bir külüstür cip tuttular. Eskiden Bodrum köylerine dolmuş yapan türden. Bütün gece gidip Rangoon'a zamanında ulaşacaklardı.

Araç tutup işlemeyen sistemi Fransızlar gibi aşmak benim gezginci raconuma ters geldi. İstasyon şefi ile konuştum. O da bütün trenlerin çok gecikmeli yerlerine ulaştığını ve öyle gidersem uçağa yetişmemin olası olmadığını anlattı. Bu arada istasyon şefinin yana yatık makam masasına sıçanlar sıçıyor, adam da elinin tersi ile sinek kovar gibi iteliyordu hayvanları. Kaçırırsam bana ne yapacaklarını sordum.

"Bilmiyorum ama herhalde senin ülkenin elçiliğine teslim ederler" dedi. Daha önce araştırmıştım Tr'nin Burma'da herhangi bir temsilciliği yoktu.

Buna göre beni teslim edecekleri bir TR makamı da. Bir de ABD'li bir arkadaş var. Nedense onun vizesi daha sonra

bitiyor bizimkilerden. O da Fransızlar yerine benimle kalmıştı. Kararımı verdim. Yerel trenle geri dönecektim. Uçağı kaçırırsam yaşayacağım macera yanıma kar!! kalacaktı. Amerikalı da benimle gelicekti.

Biz gerçekten 2 gece ve bir gün gittikten ve yolda sefalet çektikten sonra Rangoon'a vardık. ABD'li ile ayrıldık. Ben havaalanına gittim. Doğru immigration'a ve kendimi ihbar ettim. Adamlar uçağın kaçtığını teyid ettiler.

Bu arada birçok ülke gibi Burma'da da karaborsa çok yaygındı. Ülkeye girerken yanınızdaki fotoğraf makina vb aletleri karaborsada satmayasınız diye pasaportuna işliyorlardı. Her gün için de USD 5 değiştirmen ve ülkeden çıkarken bunu belgelemen gerekiyordu...

Ben ayrıca birkaç giysimle takas yapmıştım. Birine bir don vermiş yerine bir yesim taşı (jade) almıştım. Gerçi oldukça küçüktü ve bulmaları zordu ama ayrıntılı aralarsa kaçırmayacakları kesindi. Neyse immigration'da ülkede TR temsilciliği olmadığını teyid etti. Ve beni şehire iç işleri bakanlığına yolladılar. Orada çok uzun süre sorgulandım. Peşimde hep iki adam taktılar sağa sola giderken. Ülkeden o saatlerde olan diğer uçuşları araştırdık. Tayland Hava Yolları inip kalkıyordu ancak anlaşmaya göre yolcu almasına izin yoktu.

Sonra eşyalarımı üstün körü aradılar. Sonuçta bana iki seçenek sundular :

- Ülkeyi o gün terk edersin Uçak nereye giderse ve gittiği ülkenin bende vizesi var olup olmadığına bakmaksızın
- İki hafta hapis yatarsın ve sonunda seni uçakla ülke dışına yollar ve uçağın parasını senden alırlar. Uçağın parasını benden almasalar ikinci seçenek oldukça çekici idi. Kimbilir neler olurdu daha yazdığımı ek anlatacağım.

Bakanlıktan beni şehir merkezine gönderdiler bilet bulmam için. Bulamama olasılığım da vardı. Peşimde yine aynı iki adam. Onlar da durumuma çok sempati ile yaklaşmaya başlamışlardı artık. Sonunca o gece yarısına doğru BEA'nın Delhi'ye uçuşu olduğunu öğrendim. Başka da yoktu zaten.

Bileti aldım. Oradan beni yeniden alana götürdüler. İmmigration'dan izinli olarak lojmanlarında duş alabildim. Birşeyler yedim o gece yarısı BEA'ya atlayıp daha önce planladığım Calcutta yerine oradan oldukça uzak ama yine de Hindistan'da olan Delhi'ye doğru yola çıktım.

Hikayenin sonu..

For the Talas get-together, we had to travel close to thousand kilometers to Bodrum for which every kilometer was well worth it. We had started from İstanbul and traveled to Safranbolu (our hometown) thence to Ankara, Talas, Tarsus, Mersin and now we were ready to visit KızKalesi where we used to go camping on weekends from Tarsus in the good old days. Erol Erken and I used to swim back and forth to the Kale in those days. Betty and I took a swim in the same waters where he now rests. Then we visited the Hell and Heaven, though I must say that the Heaven is no longer fun because the lovely stream that we used to reach after a long trek of crawling on our bellies then and feeling the rush of the cold water on our stretched hands in the dark and yelling 'heavenly' is no more, I was told; so I went down some three hundred steps or so to the monastery (see photo up to the point where the cave starts getting narrower and lit up too). As for Hell, that no longer was fun either. Before, we could never see the mystical bottom of the Hell, but one can now because of a platform they have extended beyond the rim. Leaning over, it was disappointing this time to see the bottom, which we used to try to figure out by throwing a stone and timing the return of the sound hoping that we would never hear believing that Hell must really be a deep hell so far down to the innards of the earth smoldering with magma. But no more... After 'Cennet&Cehennem,' we continued on to beautiful Anamur- the land of the bananas, as seen in search of the night lights of Northern Cyprus only 70 kilometers away where I had been back in 1996, but with no luck this time. Then on to Alanya and continuing to Antalya while driving up and down the winding roads with lots of road work in progress and to the lovely little town of Köyceğiz by a beautiful lake of the same name where we spent the night before we arrived in Torba, Bodrum on 7 September, the day of the Talas Yemeği.

We thank Cem Baysal and the coordinators of the Bodrum Talas Dinner, including Ergun Aytaçoğlu and Ali Erdilek Beys among others, for making the arrangements for this lovely get-together. Special thanks go to old friend Mete Nakiboğlu for going to great lengths to change his travel plans to attend the dinner. Not only that, I understand the date of the dinner was changed from the end of August to the beginning of September to accommodate our travel plans that had been fixed well before August. We are ever so grateful for making my wife and me a part of your traditional Bodrum Yemeği. Everything was just perfect that evening which Yüksel would have enjoyed immensely. We talked about the good old days at Talas, the reasons why Talas was closed (which, by the way, a history teacher by the name of Hasan at Erciyes University told me

earlier in the week that he had come across some documents which tell a different story than we know as to the reasons for the shut down), how Mr. and Mrs. McCain had met, reminiscing with Mete his days in the US with Mr. Sather, world politics and the role of Turkey on the world scene, not to mention the lively domestic politics that the Turks are weighing in on every mode of media from plenty of newspapers to radio talk shows to TV programs which I say Kudos to all. No doubt that Turkey is at a crossroads to solve the freedom of the press problem to the the Kurdish thorn on our side and the smoldering Armenian issue for which I strongly feel history is on our side. After the unforgettable evening, Mete and his lovely wife Zengin Hanım and sister-in-law Nur Hanım dropped us off at a great pre-wedding party at Marmara hotel situated on top of a hill consumed with a thrilling view of Bodrum and the laser show of the world famous Halikarnas Disko. The following day we attended a magnificent wedding at Casa Dell'Arte in Torba, just a stone's throw away from where Madonna is supposed to have a place but was not to be seen anywhere. Early on 9 September, we were on our way back to İstanbul via Çanakkale and amazing Kilitbahir where we ended up spending six hours rather than the planned one hour. It was a somber visit to Ariburnu (which Betty now remembers as the Bee's Nose) where the gallant Turks repelled the onslaught of Churchill's Anzacs and of which Mustafa Kemal Atatürk so magnanimously said afterwards: *Those heroes that shed their blood and lost their lives... You are now lying in the soil of a friendly country. Therefore rest in peace. There is no difference between the Johnnies and the Mehments to us where they lie side by side now here in this country of ours... you, the mothers, who sent their sons from faraway countries wipe away your tears; your sons are now lying in our bosom and are in peace. After having lost their lives on this land they have become our sons as well.*

Whereas we planned to be back in İstanbul early that afternoon, it was past 9 pm when we arrived at my sister's in 4. Levent after having left there more than two weeks and 4,000 km+ prior. The next day we were at Hamdi restaurant overlooking the hustle and bustle of our jewel of a city called İstanbul. When we were at the Atatürk Airport before sunrise the morning of 13 September, I did get a DVD of 1453 which we wanted to see while in Turkey but was not being shown anywhere we traveled. We did not get a chance to watch it in full yet, but we will. Again, many thanks to one and all for making our sojourn to Talas and Tarsus so meaningful and wonderful. Until we meet again, with Erol too, so-long and the best from the Oktays in US.

TAO'50/TAC'54 Sevgin Oktay buluşması...

İki Eylül pazar akşam üzeri Sevgin ağabey ve muhterem eşi ile beraber önce Mersin içinde kısa bir gezi yaptık. Arap Ortodoks ve Katolik Kiliselerini, Bezm-i Alem Valide Sultan adına padişah Abdülaziz'in yaptırdığı çeşmeyi, eski hükümet konağını, günümüzde Atatürk Evi olan Tahinci evini gördük.

Dinleri farklı da olsa aynı mezarlıkta yatan eski Mersinlilere uğradık (Mersin'deki Amerikan Kolejinde görev yapmış olan misyoner tıp doktoru Dr. David Metheny de burada yatıyor). Ardından Soli-Pompeiopolis kazı alanında bu yıl Dokuz Eylül Üniversitesi tarafından gerçekleştirilen çalışmaları özetledim kendilerine.

Tenis Kulübündeki yemekte, mehtaplı gecede ağabeylerimiz eski günleri andılar. Özellikle Yüksel ağabeyi yad ettik.

Sevgin ağabeyin Amerika'da ölüm döşeğindeki hocasına (yıllar önce hocanın kendisine armağan ettiği) ağız mızıkasıyla "Tırmanırız, çıkarız" şarkısını çalmasını ve genç yaşta vefat eden TAC'li bir ağabeyimizin dileğini yerine getirmesini, küllerini Kızkalesi yakınında denize dökmesini kendi ağzından dinlemek çok özeldi.

Bu iki olayı Engin Ünsal ağabeyim, Bütün Dünya'da yazmıştı. Engin ağabeyin bu yazıları Mezunlar Dergimizde yeniden yayınlansa ne güzel olur.

Sevgin ağabey çok hoş bir sürpriz yaptı. Ağız mızıkasını çıkararak gecemizi müzikle renklendirdi. Gecenin sonunda Sevgin ağabey yıllığının arkasındaki boş yerlere bir şeyler yazmamızı istedi. Ben de bu müstesna gece için bir şeyler yazmaya çalıştım ve şu şekilde bitirdim:

***Yıl ikibinoniki, gün iki, aysa dokuz
Heyhat! Zaman geçiyor, bugün var yarın yokuz.***

Nihat Taner '68

Nesim Avigdor
TAC'67

Nesim Avigdor Biyografi

Tarsus Amerikan Koleji (1967) ve Robert Kolej Yüksek Okulu İş İdaresi'nden sonra, Hacettepe Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nden, "İhsan Doğramacı Üstün Başarı" ödülünü kazanarak Yüksek Lisans derecesi ile mezun oldu. Harvard Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden MBA derecesini aldıktan sonra, iş hayatına Eli Lily ilaç şirketinde yönetici olarak başladı ve bu göreve önce Yunanistan daha sonra da İtalya'da devam etti. Müteakiben, McKinsey Yönetim Danışmanlığı Firmasına katıldı; Daha sonra Koç Grubu'nun ABD'deki şirketi olan Ramerica'nın kuruluşunda bulundu ve Genel Müdürlüğü'ne atandı.

Bilahare gene ABD'de Capacity adlı hazır giyim imalat ve perakende şirketinin Genel Müdürü oldu. ABD'deki kariyerine Hit or Miss giyim mağazaları zincirinin CEO'su olarak devam etti. 2008 yılında Türkiye'ye dönen Avigdor, 2008-2009 döneminde İstanbul Cevahir Alışveriş Merkezi Genel Müdürlüğü görevini yürüttü. Nesim Avigdor yöneticilik hayatının yanı sıra öğretim görevlisi olarak da çalışmaktadır. Boston, Koç, Bahçeşehir, Işık, Özyeğin ve Kadir Has Üniversiteleri İşletme Fakültelerinde Girişimcilik, İnovasyon Yönetimi, Pazarlama, Uluslararası İşletmecilik, Organizasyon Yönetimi, konularında dersler vermektedir.

Başarılı girişimcilerin özellikleri...

Girişimcilik, kontrol altındaki kaynakların kıtlığı hesaba katılmadan, iş fırsatlarının kovalanması, yaratılması, ve değerlendirilmesine yönelik bir yönetim davranış biçimidir.

Girişimciliği ve başarılı bir girişimcinin sahip olması gereken özellikleri anlamak için, girişimcinin içinde bulunduğu çalışma ortamını iyi anlamakta fayda var. Tipik bir girişimcinin içinde yaşadığı dünyayı 4 temel özellik tanımlar.

Ciddi anlamda belirsizlik ortamı:

Bunlardan ilki girişimcinin çalışma ortamının belirsizliklerle dolu oluşudur. Girişimciler genellikle yeni bir işe soyundukları için, belirsizlikler çalışma hayatlarının önemli bir parçasıdır. Girişimcinin karşılaştığı belirsizlikler, teknolojik belirsizliklerden tutun da, potansiyel talebi kestirme güçlüklerine, pazarlanan ürünlerin pazar kabulünün tahmin edilemezliğine, rakip tepkilerinin bilinmezliğine, girişimin insan kaynakları ihtiyacı veya finansal fonlama ile ilgili karşılaştığı tüm belirsizliklere kadar sayısız bilinmeyen içerir.

Hızlı büyüme ortamı:

Girişimciler, genellikle, hızlı büyüyen piyasalara girmeyi tercih ederler. Yeni bir girişimin getirisi, ancak hızlı büyüyen piyasalarda, söz konusu yüksek belirsizliklere kıyasla, yeterince yüksek olabilir. Yeni girişimlerde yılda %30 ila %60 arası büyüme oranları olağandır. Tabii böyle bir ortamda girişimci, yeterli insan gücünü firmaya cazetmek, yeterli ham madde tedariki, yeterli dağıtım kanalı bulmak, ve girişimin kontrolden çıkmaması için yeterli alt yapı kurulması gibi sorunlarla cebelleşmek zorunda kalacaktır.

Köklü ve radikal değişim ortamı:

Girişimciler, genellikle, köklü ve radikal değişimin yaratıcılarıdır. Bu değişimin kaynağı ürün veya üretim teknolojisinde, dağıtım yöntemlerinde, kullanılan iş modelinde ve organizasyon yapısında, veya endüstrinin yapısındaki değişikliklerde olabilir. Yeni bir endüstri veya pazar yaratmış birçok girişimcinin, tarihe geçtiğini hepimiz biliyoruz. Biraz edebiyat yapmama müsaade ederseniz; girişimcilik, bilinen ve alışılmıştan, sadece girişimcinin zihninde oluşan bir dünyaya yapılan bir yolculuktur.

Son derece kısıtlı kaynak ortamı:

Girişimciler, şirketlerini son derece kıt beşeri ve finansal kaynaklarla yönetmek zorundadırlar. Bunun temel sebebi, şirkete borç veya sermaye sağlayan finansörlerin, aldıkları riski asgariye indirmek için şirketteki yatırımlarını sınırlı tutmalarındadır. Finansörler, ancak oluşumlar başarı olasılığını doğrulayıcı sinyaller verdikçe, yeni girişime etap etap gıdım gıdım fon sağlamayı tercih ederler.

Sözün kısası girişimcilerin dünyası, belirsizliklerle dolu, hızlı büyüyen, köklü ve radikal değişikliklerin olduğu kıt kaynaklı bir dünyadır. Tabiatıyla başarılı girişimciler böyle bir ortama uyum sağlamak zorundadırlar.

İçinde bulundukları ortamın sonucu olarak, tipik bir yöneticiye kıyasla, farklı bir yönetim yaklaşımı sergileyen girişimci yöneticilerin davranış özelliklerini şöyle sıralayabiliriz:

Başarılı girişimciler herşeyden önce **fırsat güdümlü**dürler. Girişimcinin tek motivasyonu devamlı bir fırsat arayışı içinde oluşudur. Girişimci, gözlemlediği her olayda bir fırsat görmeye çalışır. Tipik firma yöneticileri, iş fırsatlarını, firmalarının mevcut kaynakları ve becerileriyle sınırlarken, girişimci yöneticiler, firmalarının kaynak veya beceri sınırlamalarından bağımsız olarak yeni fırsatlara odaklanırlar. **Gerekli kaynak ve beceriyi yaratmak, girişimci yönetici için çözümü olan ve üstesinden gelinebilecek bir sorundur.**

Başarılı girişimciler **nakit (ve her türlü kaynak) tasarrufuna odaklı**dırlar. Kıt kaynak ortamı, doğal olarak, **tutumlu** olmayı, parayı elde tutmayı, ve kaynaklara sahip olmaktansa kaynakları kullanabilme hakkını elde etmeyi teşvik eder. Girişimci yöneticiler, bir kaynağı kullanabilmek için kaynağın sahibi olmak gerektiğine inanmadıkları gibi paradan tutun da insan ilişkilerine kadar, hiçbir kaynağı israf etmezler. Bu sebeple, girişimciler bir ekipmanı satın almaktansa kiralamayı, bordrolu eleman almaktansa komisyon bazında çalışanları tercih ederler. Diğer bir deyişle parayı elde tutmayı tercih ederler. Ne de olsa, yeni bir işletmede ne zaman para gerekeceği bilinemez.

Girişimciler **karşılıklı menfaat yönetiminde de çok beceriklidirler** ve bu becerileri sayesinde başkalarının sahip oldukları kaynakları kullanmayı tercih ederler: başkalarının parası, başkalarının yetenekleri, başkalarının fikirleri gibi.

Başarılı girişimcilerin bir başka özelliği ise sahip oldukları **yüksek doz aciliyet duygusudur**. Başarılı girişimciler bugünün işini kesinlikle yarına bırakmazlar. Çabuk karar alır; kararlarını çabuk uygularlar. Bunu herşeyden önce hedefledikleri iş fırsatlarını zamanında değerlendirebilmek için yaparlar. Borç veya hissedar yatırımlarını cezbedebilmeye devam etmek için, hızlı hareket ederek bir an önce elle tutulur gözle görülür gelişme göstermelerinin önemli olduğunun bilincindedirler. Ayrıca girişimciler, boşa geçen zaman süresince işletmenin masraf yapmaya devam edeceğini bildiklerinden, diğer yöneticilere kıyasla çok daha tez canlı olmak zorundadırlar.

Tipik bir yönetici, değişik risk ve getiri içeren bir proje portföyü ile ilgilenir. Diğer bir deyişle her yeni girişim, portföydeki projelerden sadece bir tanesidir. Tek bir projeye odaklı olmadıkları için, projeyi sahiplenme duyguları çok güçlü değildir. Buna mukabil başarılı bir girişimci **projesine odaklıdır ve projeyi tam anlamıyla sahiplenir**. Ne de olsa, girişimcinin iş hayatı ve geleceğinin tamamı, söz konusu projedeki başarısına bağımlıdır. Başarılı bir girişimci, projesini kayıtsız şartsız sahiplenir ve tamamıyla girişimine odaklanır. Projesiyle yatar projesiyle kalkar. Girişimci projeye özdeşleşir. Dolayısıyla, büyük bir firmada

yeni bir projenin yöneticisi, kolay kolay, ticari geleceği tamamen üzerinde çalıştıkları projeye bağlı olan bir girişimci kadar, projesine sahip ve projesine odaklı olamaz.

Başarılı girişimciler, yetki ve sorumlulukların kesin olduğu katı hiyerarşik organizasyonel yapılar yerine, **sık değişen esnek yapıları kullanma eğilimlidirler**. Girişimci yapılarda, esneklik, hiyerarşik seviye azlığı, hiyerarşik ilişkiler yerine gayriresmi "network" ve ilişkilerin varlığı daha sık görünür. Girişimciler sonuç almaya odaklı olduklarından, şirketlerinde katı görev tanımları yapmazlar. Her çalışanın, projenin her yönüyle ilgilenebileceği esnek organizasyonları tercih ederler. Herkesin herşeyden mesul olduğu bir ortamda sonucu etkileyecek hiçbir konu kolay kolay hasır altı edilemez. Tabii ki bu durumda girişimci yönetimin hüneri, herkesin herşeyden mesul olduğu kaotik bir çalışma ortamında, hiç kimsenin hesap vermekle yükümlü olmadığı, hiç kimsenin mesuliyet kabul etmediği bir kültürün oluşmasına olanak vermemektir. Birçok girişimci, bu olası sorunu, yaptığı işi üzerinde çalışılması için bir başkasına devreden her görevlinin, şahsen işin yapılması ve takibinden, en az işi devrettiği kişi kadar sorumlu sayıldığı bir örgüt kültürünü yaratmakla halleder.

Parasını ve vaktinin büyük kısmını, değerlendirmeye çalıştığı bir iş fırsatına yatırmış bir girişimci, **ödüllendirmeyi yöneticinin altında çalışan kişi sayısı gibi yönetici kontrolü altındaki kaynaklara göre değil, yöneticilerin girişime parasal katkı sağlayan performanslarına göre** yapar. Girişimci herşeyini bu işe adanmış, tabiidir ki ödüllerin aslan payı, girişimin getirisini arttıran veya riskini azaltan yöneticilerin olacaktır. Girişimci sadece projeye artı değer sağlayanları ödüllendirir. İmparatorluklarını en fazla büyütme becermiş yöneticileri değil.

Başarılı bir girişimcinin başka bir özelliği de pastayı nasıl bölüştüğü ile ilgilidir. Yetenekli bir girişimci, herşeyden önce pastayı büyütme odaklı olduğu için, **girişim içi ve dışındaki ortakları ile pastayı bölüşme konusunda cömerttir**. Takım elemanlarını neyin motive edeceğini çok iyi bildiği için nabza göre şerbet vermesini de çok iyi bilir.

Görüldüğü üzere, özellikle içinde bulundukları ortamın şartlarının sonucu olarak, tipik bir yöneticiye kıyasla, başarılı girişimcilerin yönetim davranışları önemli farklılıklar içerir; içermesi gerekir.

Faruk Bozbey
TAO'61 - TAC'64

Boğaziçi Sefası...

Fırsat buldukça İstanbul'da ve başka mekanlarda bir araya gelen TAC'lilerden bir gurup, bu defa "Boğaziçi sefası" yaptı.

Sevgili arkadaşımız Ahmet Boyacıoğlu'nun ('65) değerli katkılarıyla düzenlemiş olduğu Talaslı - TAC'li gurup Boğaziçi'nin eşsiz güzelliğinde hem akşam sefası yaptık hem de "mavra - muhabbet"...

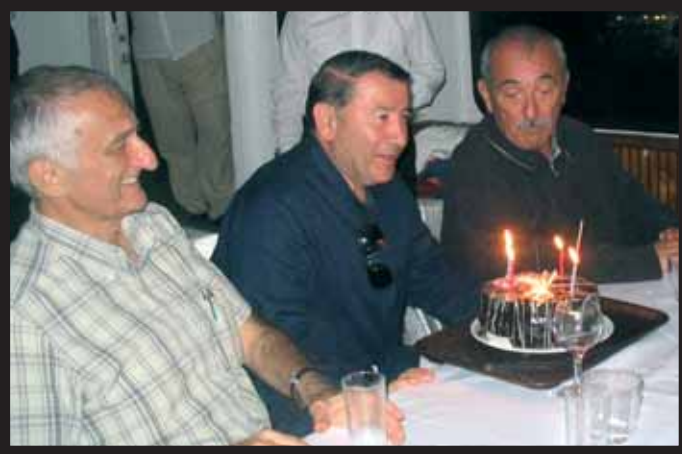
Bir büyük tekne dolusu arkadaş rakı- balık eşliğinde yine hasret giderdik. Faruk Bozbey '64 ve eşi Nuray, Yavuz Altay '64 ve eşi Nihal, Cemal Özgüven '64 ve eşi Aysel, Çetin Yüceuluğ '64 ve eşi Ayşe, Aydan Bulutgil '64 ve eşi Nurtan, Şerif Boyacı '64 ve eşi Meral, Serhan Altınordu '64 ve eşi Selmin, Ateş Aykut '64 ve eşi Gülsün, Halil Azizlerli Talas'61 ve eşi Gülsevim, Hikmet Uzun '65 ve eşi Gülgün, Mustafa Esen '65 ve eşi Selma, Ahmet Boyacıoğlu '65 ve eşi Emine ve Kırkor Balcı '65 gece boyunca,

mehtap altında şen ve şakrak şarkılarla şarkı - türkü ve şakalarla boğaz turu yaptık... Talas'ı, Tarsus'u, arkadaşları ve hocaları andık, hatıraları tazeledik.

Aramızda olamayanlar için de hasret çektik... Kısa aralıklarla tekrarını dilediğimiz, Boğaziçi turumuzun verdiği keyifle, TAC ve Talas'ı tekrar yaşadık...

Bu arada, "tam zamanına denk geldi" ve sevgili Ahmet Boyacıoğlu arkadaşımızın doğum gününü de, "bir güzel" kutladık. Kendisine, sevgili eşi ile beraber sağlıklı, mutlu ve uzun bir ömür diledik...

Gelecek tarihlerde daha kalabalık bir gurup olarak tekrarlamak dileğiyle, tüm arkadaş, ağabey, kardeş ve hocalara sevgiler, selamlar, muhabbetle...

Hasan Yalı
TAC'83

TAC'83 mezunlarının tekne buluşması...

29 buçuk sene olmuş mezun olalı. Okula geldiğimizde 2 senede ancak gözümüzü açtığımızı varsaysak kalan 5'i de üzerine koy 34 buçuk senedir tanıdığımız arkadaşlarla beraberdik. 29 Ağustos Çarşamba ve 30 Ağustos Perşembe gelenler umarım gönüllerine göre vakit geçirmişlerdir.

Perşembe günü toplantı saatimiz saat 15:00 sonrası, toplantı mekanımız Bebek Parkı idi... Türkiye'nin her yanından gelenlerle 15:00 - 17:00 arasında Bebek Kahve'yi doldurduk... Tekne kalkış saati 19:30'a kadar daha vakit var...

Eeeee çay... çay... çay... herkesin ağzı yamuldu... Tekneye geçelim mi??? Sorusu anında 25 kadar kısıtlı sayıda oy ile tezahüratlar arasında kabul gördü... Bebek parkının içinden geçip Bebek ile Arnavutköy arasına demirli teknemize gelmemiz sadece 20-30 dakikamızı aldı

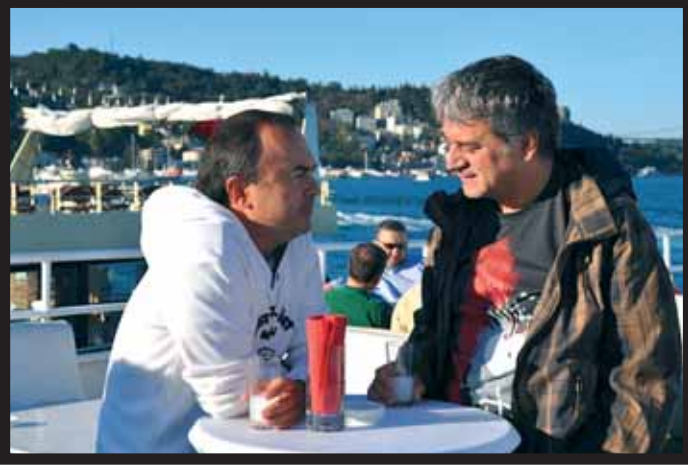
Teknemiz Varan 6. Bizim ekip için oldukça büyük sayılabilecek bir taka. Teknenin üstü henüz güneş, alt katına geçildi ve... Evet... şişeler açıldı...

Garsonlar bu kadar susamış bir ekibi şimdiye kadar görmediklerine yemin ediyorlar. (henüz ilk 30 dk.) Gelecekler birer ikişer damlıyorlar... Hepsinin kadehleri dolu, buzları konulmuş bekliyor...

En uzaktan gelen Fedon'un (Cenevre) gelmesini bekliyoruz. Saat 19:30... Teknemiz Üsküdar'a doğru aramıza oradan katılacakları almak üzere yola çıktı...

Teknedeki durum: Toplam 45 kişi olmuşuz... Herkes 30 saniye içinde tekrar kaynaşmış, hatta bizim zamanımızda olmayan tabirlerle 'kanka' ve 'kanki' olmuşlardı.

Dedim ki: Hadi bir kebabçıya gidekk... Yüzler güldü... Ortam gevşedi... Ağızlar şapırdadı... 30 dk sonra Taksim'deyiz... Mekan: Adana il Sınırı... Taksim de İstiklal caddesinde... Günümüzün popüler tabiriyle butik restaurant... Ama bu butik kebabçı...

7-8 masa anca... Müşteri olarak sadece tek biz varız. Mekan sahibi (Adnan) de içeri başka kimse girmesin diye gayret gösterdi. Toplam 12 kişi olduk... Saat 13:00 söylemesi ayıptır... Yedik, yedik, yedik... İçtik, içtik, içtik...

İlk grup saat 17:00 civarı, ikinci grup 18:30 da ayrıldı... Ne kadar içildi hala anlaşılamadı. Mekan sahibi bazı arkadaşların şişe şişe tuvalete rakı döktüğünden şüphelendi... Zira bu kadar rakı içilmesi mümkün değil yorumunda bulundu... Kebabçının yıldızı: Cemalettin Kurt. Ramo ile muhabbetleri (tık tık tık Allah nazardan saklasın) gebertti bizi...

Hava biraz rüzgarlı... serin... ama kimin umurunda... İçilen her kadeh sanki içimizde UFO yakıyor... Biraz deniz... biraz boğaziçi... ve biraz TAC...

Birileri sesleniyor: Yemeek hazırır!!... Açık büfee hazırır!!... (kimse anlamadı)... Derken şöyle bir sesleniş: Hadiii yiyekk!!... İşte bu işaret kabul gördü... yemeğe geçildi... Yemek mavramızın sadece bir mezesi olarak usulen yeniliyor... Mezeler, yemekler, tatlılar, meyveler, içecekler... Hepsi bahane... Muhabbetimiz şahane...

Gecemiz saat 12:00 civarlarında başladığımız yerde bitti... Otelde kalacaklar Dedeman'a doğru yola çıktılar...

Ertesi gün (The day after)

Saat 11:30 - 12:00 civarlarında otelde buluştuk. Sosyetikler kaçmış, acelesi olanlar havalimanına yola çıkmış ve sadece 8 kişi kalmış... Bir umutsuzluk... Bir sessizlik... Bir gariplik var havada...

İki günün ENN'lerini yazıyorum.

- 1.En küfürbaz: Ahmet Ersöz (The pitch)
- 2.En çok içen: Atam Tepem (Mecburen... E adam Kıbrıs'ın valisi)
- 3.En Kazanova: Cemalettin Kurt (Otel'de en az 6 odada kayıtlara girmiş leş'i var)
- 4.En tüccar & Girişimci: Mole
- 5.En uyanık: Bekir & Ferhat (Tekne Üsküdar ekibini almak için yanaşınca hepimizi bırakıp Fener maçına kaçtılar)
- 6.En genç görünen: Fedon Tahinci
- 7.En yaşlı: Yok... Herkesin yüreği zıpkın gibi...
- 8.En uzun konuşulan konu: Mrs. O'dea meselesi... FETTO'nun açılımı... Ahmet Ersöz'ün anlatımları, Jozi'nin katkılarıyla...
- 9.En çok sorulan konu: 30. Yılda ne yapacaz???
- 10.En uzak mesafeden aramıza katılanlar: Fedon (Cenevre), Faik (Toronto). Çeşitli nedenler ile gelemeyenlere gönülden kucak dolusu sevgi yolluyoruz. Gelmemeyi seçenlere ise 'canları sağ olsun' diyor ve önümüzdeki toplantılara mutlaka bekliyoruz.

Araya girmiş uzun yıllar içlerine 'aceba farklı insanlar mı olduk' şüphesi düşürdüyse kesin olarak şunu garanti ediyoruz: Bir araya geldiğimizde 83 yılında bıraktığı topluluktan ve karakterden başka bir insan görmeyecekler... Yani korkulacak birşey yok...

Herkese teşekkür...

TAC'54 Ata Tanrıverdi'nin eşi Cheryl Tanrıverdi'nin kaleminden: Toronto travels...

Toronto was on my travel agenda this past June. Since my husband Ata and I were already visiting my parents in the U.S., it seemed like a good opportunity to experience Canada first-hand.

When I look back at the short time we were in Toronto, I'm amazed at how much we did. For example, we visited the CN Tower, which was the world's tallest building (553.33 meters) when it was built in 1976. The views of Toronto and its surroundings from the observation deck were spectacular. We also took a short boat ride to the nearby Toronto Islands and surveyed the beautiful city panorama from the water level. Of course, a visit to Toronto wouldn't be complete without a look at nearby Niagara Falls, famous the world over for its three massive waterfalls, a valuable source of hydroelectric power. We immediately realized that photos don't do justice to Niagara Falls; one really has to see it to believe it. On another day, Ata and I found time to enjoy our fishing hobby. Ata pulled in a coho salmon, and I caught an 11-pound rainbow trout, the biggest fish I've ever caught in my life.

Canada's largest city, Toronto is also the provincial capital of Ontario. It is located on the northwestern shore of Lake Ontario.

The population of the greater Toronto area is approximately six million. About half consists of people born outside of Canada, meaning that Toronto is truly a city of diversity. We were especially impressed with the colorful mix of cultures; the many lakes, rivers, and streams; the green parks and forests; and many cultural offerings.

Of course, wherever Ata goes, he always tries to find TAC connections. In Toronto, we have a younger friend, Bahri Özden

('85 TAC graduate) whom we first met when he was living in Antalya before he settled in Canada. Bahri kindly made some time for us, despite the birth of his second daughter Sena only two weeks before. We could imagine that his life must be very busy, not only with a new baby, but his family had also just moved to a new home. In addition to all of that, Bahri's business requires his constant attention.

Nevertheless, Bahri arranged to meet us and bring us home to meet his lovely wife Yaeko and their first daughter Aya, now four years old. Yaeko's parents were visiting from Japan, and we were delighted to make their acquaintance, too. Naturally, little two-week-old "Senachan" was the focus of attention!

We didn't want to disrupt the home life too much, and Bahri graciously invited us to dinner in a Toronto restaurant. He gave

us a choice of a long list of possibilities: Italian, Chinese, Mexican, Japanese, etc. Looking at each other, Ata and I didn't hesitate when we said "Japanese." It was an ideal opportunity to learn about Japanese cuisine because Bahri is very knowledgeable and has visited Japan, his wife's home country, several times.

Thanks to him, we found ourselves seated at a cozy table in one of Toronto's very special Japanese restaurants. Bahri ordered a variety of dishes, which were put in the center of the table just like it's done in Turkey, allowing us to sample a little bit of everything. I mentioned to Bahri that I had often heard that there were similarities between the Turkish and Japanese languages. He told us that the words are not at all alike but the structure of the sentences is indeed surprisingly similar.

We also talked about Bahri's work. When Bahri first came to Canada, he always intended to go into business for himself. We could imagine that it wasn't easy, especially as a new immigrant. However, with a lot of up's and down's, Bahri now has a successful retail business named "Stone Masters," involved with fireplace mantels, tiles, countertops, sinks, etc. Despite the world's economic difficulties the past few years, Bahri has managed to stay in business and move forward. Judging by all the phone calls he kept getting while we were together, much of his success is due to his personal attention to his clients and care to the craftsmen and the work being done.

Our trip to Canada showed me once again that the TAC community remains intact and strong all around the world. Ata and I were very proud of Bahri and his accomplishments. Of course, we were also pleased with the special attention that Bahri (TAC '85) gave to Ata (TAC '54), his ağabey. Even with such a difference in age, it's nice to know that TAC principles of respect and courtesy are still valid.

Our short time in Toronto convinced Ata and me that we'd like to get to know Canada better. Who knows, maybe we'll have the chance to take another trip!

By Cheryl Tanrıverdi

Sosyete Sarımsağı...

Eşimin Tarsus Amerikan Kolejindeki arkadaşlarıyla buluşmak için bir hafta sonu Bodrum'a gittik. Arkadaşlarından Muhsin Günaştı turizmle uğraştığı ve yazları Bodrum'da yaşadığı için, çevreyi fevkalade iyi biliyor. Evine yakın da olduğu için biz Gümüşlük'te kaldık. Gümüşlük, Bodrum yarımadasının batısına düşüyor. Hava, fevkalade sıcaktı ve rüzgar durunca bol miktarda sivrisinek hepimize saldırıyordu. Ana arterler gayet güzel olmasına rağmen, Bodrum'un semtlerini birbirine bağlayan yolları tolerans gösterilemeyecek kadar kötü idi.

Bodrum havalanı iç hatları ve dış hatları olan, kocaman bir yer. Şehre düzenli servis var. Türk Hava Yolları, özellikle yaz aylarında çok rötar yapıyor. Hele, bir arkadaşınız yurt dışından geliyorsa ve ona "seni karşılarım" demişseniz, işte bir felaketle karşı karşıyasınız demektir. Uçağın rötar yapıp yapmadığına internetten bakmayı bilmiyorsanız, saatlarca havaalanında sefil olabilirsiniz. Biz de Bodrum'a giderken iki saat rötar yaptı uçağımız. Tebdir olarak yanıma uzun süreli okuyabileceğim birşeyler mutlaka alıyorum. Ve yanıma aldığım kitabı neredeyse bitirdim, rötar sayesinde.

Gümüşlük koyunda yanyana epey lokanta var. Muhsin bizi onların kenarından yürütürken pek keyif aldım ve Agave americana, Bodrum'daki ismiyle "sabırlık" çiçeği ile tanıştım. İki metre boyundaki çiçeği, asıl bitkisinden koparıp, Gümüşlük'de kuma gömmüşlerdi. Kaktüse benzer bir yapısı olduğu için bir müddet dayanıyor herhalde. Bakıyorsunuz, kumun içinden yükselen, yeşiller içerisinde bir ağaç çiçek! Bu yazıyı yazarken "Bodrum Yarımadası'nın Çiçekleri ve yararlı bitkileri"/Prof. Dr. Erhan Tuzlacı'nın kitabına baktım. Agave americana için, natüralize olmuş deyimini kullanıyor. Yani, ana vatani başka bölgeler olduğu halde, yörede yabanileşmiş olarak bulunuyor.

Dedim ya, Muhsin Günaştı turizmle uğraşıyor. Gümüşlük'ün tepesinde

şahane bir evi var. Onu kiraya veriyor, isteyenlere... Hizmet sektörünü çok iyi bilen Muhsin, istenirse aşçı; istenirse kaptan; istenirse şoför olabiliyor. Bu rollerin mükemmel olarak üstesinden geldiği gibi, kıyafetlerini de ona göre düzenliyor. Şimdi bana çok ilginç gelen, Muhsin'in başında aşçı külahı olduğu halde icra ettiği rolüne bakalım. Almaya'dan 120 çapında çelik bir masa ithal etmiş Muhsin. Misafirlerini masanın etrafına oturtuktan sonra, fişini elektriğe takıyor. Kısa bir süre içerisinde masanın tam ortası ısınıyor, 25-30 santim çapında ve 2-3 santim

civarında çöküyor! Bu şekilde Muhsin'in pişirebileceği bir alan meydana geliyor. Teknoloji kullanılarak yaratılan bu tava/tencere karışımı yerde, Muhsin Allah ne veriyse pişiriyor! Sebze, et, balık, hatta krep... Dedim ya, Allah ne veriyse... Düşünsenize... Bir masada oturuyorsunuz, sizin kollarınızı, ellerinizi koyduğunuz bölüm hiç ısınmamasına rağmen, masanın ortası ısınıp, çöküyor ve pişirme alanı haline geliyor. Pişirme alanının sıcaklığı 230 dereceye kadar çıkabiliyor. Bir taraftan sohbet edip, bir taraftan da hiç duman çıkmadan taze olarak pişen sebze, et gibi yiyecekleri afiyetle yiyorsunuz.

Eşimin arkadaşlarından Ali Bilgin ise, gurubu sürekli birarada tutan, bilgilendiren ve buluşmayı sağlayan lider. Ali'nin bir büyük özelliği de balık tutma tutkusudur. Yaz ve kış denizin kenarında yaşadığı için, balık tutma hobisini pek geliştirmiş. Balık tutmak için her türlü teçhizatı var. Bu aletleri taşıdığı çantasının birinin ağırlığı 10 kilo falan! Balık tutmak, hiçte kolay birşey değil! Yem olarak tavuk kullandığınız balık ayrı, karides veya ekmek kullandığınız balıklar ayrı. Ayrıca, bulunduğunuz yerdeki denizin derinliğine ve balığın cinsine göre de kullanacağınız oltalar ve ağırlıklar var. Ali, Bodrum'da da her fırsatta, balık tutma meraklısı rehberlerle balığa çıktı. Her seferinde de tuttuğu balıkları bize yedirdi. Balığın soyunun tükendiği ülkemizde denizden çıkan balığı bir iki saat içerisinde yemenin gerçek anlamda bir lüks olduğunu düşünüyorum. Ali sağolsun, bize bu lüksü yaşattı. Tuttuğu balıklar pek lezzetliydi, afiyetle doyuya yedik...

Kumların üzerinde oturduğumuz; güneşin batışını seyrettiğimiz pek güzel yerlere götürdü bizi Muhsin. Çipa, Konaklı'daki Kısmet; Akyarlardaki Mehtap lokantalarında yemek yemekten keyif aldım. Bodrum'dan ayrılırken, uçağımız geç saatte olduğu için, İskilip'te tanıştığımız Osman Galip Arıcı'nın sahibi olduğu Yunuslar Karadeniz Pastanesine de gittik. Ürünlerde gözüm

kaldı! Çok tok olduğum için sadece seyrettim! Pastanenin ürettikleri gözüme pek güzel göründü ama, tadına bakamadım!

Bodrum yarımadasında "sosyete sarımsağı" isimli, pek güzel açık eflatun çiçekler açan bir bitki var. Kopartırsanız, etrafı bir sarımsak kokusu sarıyor. Ama nasıl güçlü bir sarımsak kokusu, hayret edersiniz. Yukarda adını verdiğim kitaba baktım. Çiçekleri benzetmeye çalıştım ve karşına "peynir otu" denilen bitki çıktı. Evet, yabancı bir sarımsak türü olmalı, sosyete sarımsağı... Çiçekleri güzel diye pek rağbet görüyor olmalı, aynı bitki, özellikle Van bölgesinde otlu peynir için kullanıyor olsa gerek.

Bodrum'da hiç vazgeçemediğim diğer bir ürün Bodrum mandalini. Filiz Uygun'dan aldığım bilgiye göre, Bodrum mandalini Satsuma cinsi mandalinin bir türü imiş. Özellikle, çok fazla yağmur almayan bölgelerde yetişenler daha aromalı ve kokulu oluyormuş. Artık öğrendim, meyve ve sebzede kuru madde ne kadar fazla olursa, o kadar nefis oluyor yiyecek... Yağmur alan bölgede, doğaldır kuru madde daha fazla oluyor. Antep'te "deşti yerin acuru güzel olur" derler. Deşti yer, susuz tarla demek... Nitekim, Hatay Yayladağ'da gözümle susuz tarım yapılan ve ürünleri pek nefis olan minik tarlarlar görmüştüm. Bodrum mandalininden mevsiminde reçel yapıyorlar. Özellikle "kepçe kepçe Bodrum" projesinde üretilen mandalin reçelleri pek nefis, tavsiye ederim. Filiz Hanım, yere düşmüş, yeşil Bodrum mandalinini bana verdi. Gelinceye kadar, tırnağımla kabuğunu hafif delip kokladım onu. Bu tür, bol çekirdekli, aromalı ve kokulu mandalin Arsus'da da var. Arsuslular "yerli mandalin" diyorlar. Yerliler şurubunu yapıp, yaz aylarına saklıyorlar.

Filiz Hanım'ın dediğine göre, Bodrum'da durağan sular olduğu için sivrisinek var. Neyseki hava rüzgarlıydı, kendimizi sivrisineklere fazla yem etmedik. Ama durgun havada, gerçek bir felaket olabilir sivrisinekler...

Bodrum merkezinde tutuklanan Belediye Başkanları Kocadon için sessiz ama büyük tezahürat vardı. Resmini tv ekranlarına koymuşlar "başkanımızı geri istiyoruz" diyorlardı. 2009 da gören başına gelen Mehmet Kocadon'u Bodrumlular pek seviyor.

Dönerken yine rötar yaptı THY. Bu sefer, gecenin oldukça geç bir saati olduğu için, anlayışla karşılayamadım, çok kızdım. O saatta, uyku vakti olduğu ve kitabımı bitirmiş olduğum için bir şey de okuyamadım. Bol bol kızdım!

Ayfer Tuzcu Ünsal
atunsal@gmail.com

Adanalılık...

Talat Buğur,
1972 Adana doğumlu.
Genç bir diş hekimi.
En önemlisi girişimci.
İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nden sonra,
Fransa Bordeaux Üniversitesi'nde Periodontoloji doktorası yaptı.
Şimdi implant imal ediyor.

İmplant...
Yani yapay diş kökü.
Damak protezi tarihe karıştıran yöntem.
Artık tüm dünya bunu kullanıyor.
Mesela her yıl
İtalya'da 1,
Almanya'da 1,5
İspanya'da 2,
Güney Kore'de 1,5,
Japonya'da ise 3,5 milyon adet implant yaptırıyor insanlar.

Türkiye'de ise 2008 yılında 80 bin implant yapılmış.
2011 yılında sayı üç katına çıktı.

Yani 250 bin oldu rakam.
250 bin implanta tam 100 milyon avro ödemişiz.
Resmi miktar bu...
Bunun en az dört katı da yurda kaçak olarak sokuldu.
Yani anormal bir pazar var...

Doktor Talat,
İmplant fabrikası kurmak istedi.
TÜBİTAK'a proje sundu önce.
Kabul edildi.
AB'den fon desteği aldı.
İstanbul, Boğaziçi ve
Erzurum Atatürk üniversiteleri ile de işbirliği yaptı.
Ortak çalışmada sona gelindi.

İlk veriler şahane.
Asıl hedef ihracat.
Hem de ABD'ye.
Şimdi sıra FDA (Food Drug Administration) onayı almakta.
Bunu alabilecek tek kuruluşta Dr.
Buğur'un ki...
Geçenlerde Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakan Yardımcısı Prof. Dr.
Davut Kavranoglu, Adanalı uşağın fabrikasını gezdi.
Çok mutlu oldu...
İlk ürün eylülde piyasada olacak.
Artık yurt dışına milyonlarca Avro çıkmayacak.

Sabah Gazetesi
Ersin RAMOĞLU

Talat Buğur
TAC'90

Engin Ünsal
TAC'55

63'lülerle Bir Akşam Vakti...

Yıllardır düşünüyordum bir olay vardı; denizi gören bir ev sahibi olmak. Bir türlü kısmet olmadı. Yıllar sonra inanılmaz bir tesadüf ile Bodrum'da denizi gören nohut oda bakla sofa bir evle buluşmak mucize kabilinden gerçekleşti. Yazın birkaç gününü denize kafa tutar gibi bakan bu evde geçirirken bu yöreyi ve insanların hayranlıkla seyrettim. Doğa bir harika ve insanoğlu bu yörenin dağını taşını insafsızca işgal etmiş. Her taraf alabildiğine ev dolu. İnsanlar bir pahalılık denizinde yüzmekten son derece mutlu. Denizde, karada zenginliklerini sergilemek isteyenler insanı bunaltacak kadar bıktırıcı ama Bodrum'un övgüyle söz edilecek ve insanı ferahlatacak bir yanı da var. Bodrum'u Talas ve Tarsus mezunlarımız da mesken tutmuş.

Günlerden bir gün buraya geleceğimi bilen Erkan Dülgeroğlu aradı ve "yarın akşam 63'lüler yemek yiyeceğiz, senin de gelmeni istiyoruz" dedi. Erkan Talas'da çok sevdiğimiz Türkçe hocamız Mustafa Pişkin'in oğlu. Heyecanlı ve girişimci bir Talas-Tarsus mezunu. Öneriyi hemen kabul ettim ve ertesi akşam Yılmaz Ayata ve sevgili eşi İlter hanım beni bulduğum yerden almak nezaketini gösterdiler. Gündoğan Koyunda Cennet Evler sitesinde toplanmış birbirine son derece tutkun 63'lüler. İçlerinden sadece Erkan'ı, Yılmaz'ı ve Hazım Kantarcı'yı tanıyorum ama sanki hepsi ile kırk yıllık dost gibi kucaklaştık. Denizin doğru sere serpe uzanan iskele üzerine kurulan masa Talas'ın ve Tarsus'un ihtişamına yakışan güzellikte donatılmıştı.

Mezunlarımız, yaşları kaç olursa olsun, bir araya gelince hemen okul günlerinde ki kimliklerine bürünür ve binlerce defa anlattıkları anılarına deliler gibi gülerler. O gece de öyle oldu. Onlar anlattılar ve sanki yeni duyuyormuş gibi katılırcasına güldüler. Amerika'dan bile gelen arkadaşları vardı. Hanımları son derece anlayışlı bir biçimde binlerce kez dinledikleri bu anıları bir kere daha dinlemek ve gerektiğinde gülmek nezaketini gösterdiler.

Onları hayranlıkla seyrediyordum ve keyifle dinliyordum. Ben Tarsus'tan 1955 de mezun olmuştum. Onlarla aramızda 8 senelik bir zaman dilimi vardı ama hepimiz aynı dağın yeliydik. Onlarla aynı maviliklerden geçmiştik. Nesil farkı olsa bile yaşadıklarımız aynıydı. Acıları beraberce paylaşmış, sevinçleri hep birlikte bölüştük. Birbirimizi ailelerimizden daha iyi tanıyorduk.

Talas ve Tarsus'un büyüklüğünü ve önemini o gece bir daha anımsadım. Bu okullar hepimize ne bitmez bir yaşama sevinci, ne tükenmez bir dostluk anlayışı vermiş. Bu iki büyük pınarın sularını içenler bir ömür boyu nasıl da kopmaz bağlarla bağlanıyor ve kardeşten ileri kardeş oluyorlar inanılır gibi değil.

O gece Gündoğan koyunda evlerin solgun ışıkları durgun denizde dalgalanırken ben o denizde Talas'ın ve Tarsus'un yorgun anılarını yüzdürdüm. O anılar ki yıllar geçtikçe daha sıcak, daha güçlü tüm varlığımızı sarmalıyor.

Talas'lı, Tarsus'lu olmanın büyüklüğünü o gece bir kez daha anımsadım ve bizi bu okullara yollayanları rahmetle andım.

Boğaziçi mezunu TAC'lilerin 40. yıl kutlaması...

Boğaziçi Üniversitesi ilk mezunlarını 1972'de verdi. O sene mezun olanlar 40. yıl kutlamaları için 9 Haziran'da merkez yerleşke de toplandı.

Toplantıya katılan TAC'liler, o yıllarda İş İdaresi Bölümü'nde hocaları olan TAC 1951 mezunu Prof. Dr. Ahmet Niyazi Koç ile birlikte bir hatıra fotoğrafı çektiler.

Soldan sağa Nuri Doğan, Burhan Karaçam, Abdullah Canlıgil, Prof. Dr. Ahmet N. Koç, Erhan Dumanlı, Semih Bilgin, Nihat Taner. Toplantıya katılmayan TAC'liler: Apostol Aleksoğlu, Sinan Dinç, Ümit Elçi, Sadi Gündoğdu.

TAC kampüsü SEV sorumlusu TAC'71 İbrahim Orhon ve SEV Eğitim Koordinatörü Whitman Shepard, TAC Mezunlar Derneği'nin Yönetim Kurulu toplantısına katıldılar.

Soldan sağa: Erdoğan Kaynak, Ramazan Dinçer, Whitman Shepard, İbrahim Orhon, Mr. Hanna, Ali Cerrahoğlu, Kemal Tarım, Atahan Çukurova

TAC'83 Tibet Ağırtan'ın Hürriyet Gazetesi'nde yayınlanan röportajı...

'Rock müziğin Türkiye'de yayılmasında katkısı büyük' diye anılan, Mavi Sakal grubunun eski solisti Tibet Ağırtan'ın yeni albümü 'Kıskaç' çıktı. Ağırtan, tüm hikâyeyi anlattı.

ÖNCEKİ ALBÜMLERDE KALP KIRIKLIĞIM OLDU

İlk çıkan albümü, iki kişi yurtdışındaki bir demo stüdyosunda kaydettik. Plak şirketi, kabul edip bastı. Aslında onun bir daha yapılması gerekiyordu. Buna rağmen güzel oldu. İkinci albümde de ben burada değildim. Bir aranjörle yapıldı. Başında olmadığım için de istediğimin biraz dışında oldu. Kalp kırıklığım oldu. Tamam, yapılan şeyler güzel olabilir ama benim doğrumu yansıtmıyordu. İçime pek sinmeyen bir albümdü. Üçüncü albüm için de önce bir deneme kaydı yaptım. O ekiple olmadı. Sonra bir ekiple daha yaptım. Onda da aksaklıklar oldu. İçime sinmedi.

"Bu kadar emeğe rağmen içime sinmeden bir şey çıkartmak istemiyorum" dedim. Eski kalp kırıklığını bir daha yaşamak istemedim. Derken Ankara'daki Mars stüdyolarının sahibi Uğur (Mehmet Uğur Memiş), seyretmek için bir konserime geldi. Konserden sonra kuliste dedi ki, "Kapımız açık. Gel, albüm yapalım. Para pul istemiyorum sadece seninle albüm yapmak istiyorum." Bu kadar iştahla konuşan bir insanı bir tanıyayım, diye düşündüm. Ondan sonra Ankara'ya gidip gelmeye başladım. Bu süreçte birçok şeyi onlara bırakmama rağmen sanki ben yapmışım gibi, benim anlayışımla yaptılar albümü ve albümün "Olmamış" diyeceğim hiçbir yeri yok. Son albümün farkı işte bu: 100 üzerinden 100, benim istediğim gibi...

TOPRAĞA HER SENE BAŞKA BİR ŞEY EKİYORUM

Sadece müzikle uğraştığım bir dönem de yaşadım. 'Yat geliyorum' albümü çıktıktan sonra en yoğun dönemi yakaladığımda, "Hayatta yapmak istediğin şey bu mu" diye

sordum kendime. "Bu" deseydim dönüşü olmayan bir yola girecektim. Ama demedim. Okulu bitirmeye karar verdim. Müziği bırakıp okula döndüm. Diğer mesleğimi kazandım. Ama bu arada müziğe de part-time devam ettim. Bunu biraz nadasa benzetiyorum. Her sene toprağa başka bir şey ekerler ya... Hafta içi bilgisayarla, hafta sonu müzikle uğraşıyorum. Böylece kafam

hiç boş kalmıyor ama dinleniyor. Hayatım ikiye ayrılıyorsa, biri müzik diğeri bilgisayar mühendisliğiyse, aslında bunlar da kendi içinde ayrılıyor. Mühendislikte de müzikte de birbirinden çok uç noktalarda çalıştım. Değişikliği seviyorum. Ayrıca ayırt etmiyorum. "Şu tür iyidir, bu kötüdür" demiyorum. Duygularımı ne harekete geçiriyorsa, ondan hoşlanıyorum. Yeni şeyler denemek, risk almak bence çok zevkli. Bir kere yaşıyoruz...

HER TÜRÜ SÖYLEDİ

- 1983'te kurulan Mavi Sakal'ın 1994'e kadar vokalistliğini yaptı.
- İlk solo albümü 'Yat geliyorum' 1995'te, ikincisi 'Kalk gidiyorum' 1997'de piyasaya çıktı.

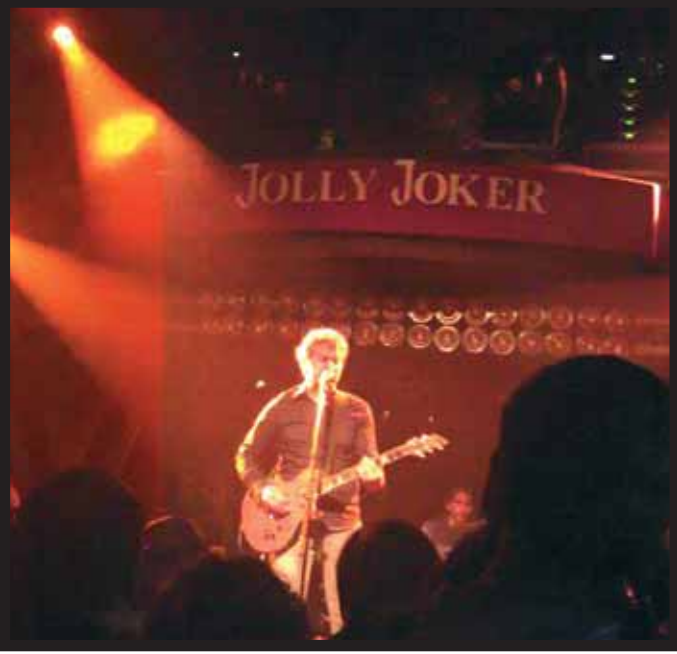
bilgisayar mühendisliğinde ilerledi, Bilgi Üniversitesi'nde ses fiziği ve kayıt teknikleri dersleri verdi.

- Avustralyalı müzisyenlerle türkü albümü çıkardı.
- St. Patrick's bayramlarında İngiltere Konsolosluğu'nda İskoç müziği icra etti. * Bir Kıbrıs Türkü, bir Yunanlı ve bir Kıbrıs Rumu ile bir araya geldi, Türkçe ve Rumca versiyonları bulunan türkülerini seslendirdi.

ROCK'N ROLL'A DOĞRU

Bundan sonraki albümü de tasarladık, deneme kayıtlarını yaptık. O da Ankara'da yapıldı. Bu albüm zamanını doldurmaya başlarken, ötekini devreye sokacağız. Buna daha pop-rock, konvansiyonel parçalarımı seçtim. Önümüzdeki albüm biraz daha rock'n roll ağırlıklı olacak.

Neşet Ertaş'ı sahnede seyredemediğime üzülyorum Çocukken Beatles, Rolling Stones dinlerdim. Bunların yanında evimizde caz da çalardı, Türk sanat müziği de. Ben de her tür müziği dinlerim. Müziği kimlik için kullanmamaya çalışıyorum. Birçok insan "Şu tür müzik yapıyorum çünkü o tür bir insanım" diye kimlik ve varoluş peşinde ama bence müzik daha duygusal bir durum. Bu yüzden blues da yaptım, türkü albümü de... Mesela Neşet Ertaş, onu bilen bilmeyen herkesi aslında etkilemiş bir insandır. Bilmiyorum zannedenler de biliyordur ve aslında bir şarkısını seviyordur. Hepimiz öleceğiz ama keşke o biraz daha yaşasaydı. Onu sahnede seyredemediğime üzülyorum. Allah rahmet eylesin.

ALBÜMLERİMDEN PARA KAZANMAK ÖNCELİĞİM DEĞİL

Albümümü internet üzerinden yayınlamış olmam, politik bir duruş değil. Sadece bir önceliğim olması gerekiyor. Birisi benim müziğimi kullanarak para kazanıyorsa elbette bana hakkımı vermeli. Ama benim müziğimi dinlemek isteyen insanlar da para vermese de dinleyebilmeli. Korsan olayını çözemedik diye, beni dinlemek isteyenleri cezalandırmak istemiyorum. "Kısacası müziğimden para almam" diye bir duruşum yok ama "İlla para alacağım" diye bir ön şartım da yok.

Mesela, video prodüksiyon şirketi 4M'de çalışan bir arkadaşım web üzerinden canlı konser vermemi önerdi. Albümün tanıtım konserini yayınlamayı teklif ettim. Fizy ile teknik altyapıyı sağlaması konusunda anlaştık. 60 bin kişi seyretti. Çok sevindim. Konsere gelen 600 kişi, internette seyreden 60 bin kişi. 100 katı. Üstelik bu bir televizyon programına katılmak gibi de değil. İzleyenlerin hakikaten seni seyrettiğinden eminsin çünkü.

Perşembe gecesi Tibet abi'nin konserindeydim. Güzel geçen bir konserden sonra, ki Tibet abi'nin kendi bestelerini seslendirdiği ilk bölüm çok çok iyi idi, İstiklal'de bir dükkan'dan "Kıskaç" albümünü de aldım.

Kendimi çok iyi bir müzik dinleyicisi olarak değerlendirdiğim için 8 şarkıdan oluşan bu kompakt albümü tavsiye etmekte bir sakınca görmüyorum. Bence tamamı çok başarılı, hepsi hit olacak karakterde Rock & Roll ağırlıklı ilk 5 parçadan sonra 6 ve 7 (Kıskaç düşük tempo versiyonu, çok çok başarılı) ile durulup, müziğin tadını hiç bozmadan ama daha yumuşak tonlarda devam ediyor. Kapanış parçası kendinden önceki parçalar kadar değilse de albüm de yer alacak kadar iyi. Büyük, küçük hepinizin beğeneceği, benim bu yıl dinlediğim en iyi yerli rock albümü sözünü rahatlıkla kullanabilirim. Bizim yaşımda insanlar kuru gürültü bir albüme dayanmadığı için, kulaklarının pasını silmek isteyenlere birebir.

Konserinde gelecek albümden turfanda şarkılar da dinleten Tibet abinin, o şarkıları, özellikle Hayallerimin Kadını, çok daha güzel işleyeceğini düşünüyorum.

Eh Tibet abi, madem bu şarkılar vardı, sende bu kalite varken, neden meydan pazar malı gibi işler çıkaran gruplara kaldı? Lise 3'te yazılan "Manyak olamazsın"ı ilk defa dinlemiş olmam, sanırım benim kadar sizin de bir eksisinizdir. Kısa zamanda, daha büyük başarılar kazanmanızı dilerim. Söz yazmak hiç kolay değil, bu anlamda, "çektir git" benim çok sık kullandığım, yerine süper oturan bir söz.

Başarılar,

K. Özgür Yaşa '87

Onur Sokullu
TAC'86

TAC'86 Baler Eskibatman ile röportaj...

1979 senesinde Tarsus Amerikan Koleji'ne girince tanıdım Baler'i. Herhalde kafalarımız da iyi uyuşmuş ve birbirimizi iyi tanıyıp, iyi anlamışız ki o günden beri dostluğumuz, hatta kardeşliğimiz devam etmekte. Hani derler ya "ben O'nun kısa pantolonlu halini bilirim", evet, ben O'nun kısa pantolonlu halini de bilirim. Mersin'deki eski Dede Lokantası'nda döner yedikten sonra sayısına bilardo oynayarak geçirdiğimiz günlerden geldik buralara. Ve şimdi, o kısa pantolonlu çocuk, yıllarca emek vermiş, kendini müziğe adanmış ve belki de hayattaki en önemli hayalini başarmış, albümlü profesyonel bir müzisyen olarak karşımızda. Her zaman müziğin içinde oldu, bunun yanında da derslerinde de çok başarılı ve çok zeki. Hatta gitar öğrenmek için harcadığı zaman ve yaptığı çalışmanın, derslerine ayırdığı zamandan çok daha fazla olduğunu söylemek yanlış olmaz sanırım. Yıllarca okul ve iş hayatı ile iç içe götürdüğü müzik hayatında da emeklerinin karşılığını aldı ve bu okulu da en iyi derece ile bitirdi. Baler ile Bizletter için röportaj yapma zevki de bana nasip oldu. Her yönüyle gurur duyduğum kardeşimi yürekten tebrik ediyor ve başarılarının devamını diliyorum.

Baler Eskibatman'ı biraz tanıyabilir miyiz?

Bildiğin üzere yarış atı jenerasyonunun ilk temsilcilerindeniz Onurcuğum. Çocukluğumuz sınavlarla geçti, iyi okullarda okuyabilmek için bolca çalıştık. Ben de aynen senin gibi, ilkokul mezuniyet senemde okul, bölge ve Türkiye çapında muhtelif dereceleri bulunan bir öğrenciydim. Ancak her velinin korkulu rüyası olan şey annemin başına da geldi ve bas gitarı boynuma astım, müziğe aşık oldum. Orta 3'ten sonra ders çalışma ile arama sürekli mesafe koydum tabiri yerindeyse... fakat dersi aksatmadan müzik yapabilme savaşım son iki yılını okuduğum Ankara Atatürk Anadolu Lisesi'nde, ODTÜ İşletme'de hep devam etti. Hatta işi aksatmadan müzik yapabilme mücadelem şu anda 20 yıldan fazladır sürüyor... Pazarlama ve proje yönetimi konularında sertifikasyon edinecek kadar uzmanlaştım. İş

hayatına TAI'de süreç tasarımı yaparak başladım, şu anda da Hitay Yatırım Holding bünyesindeki 2nokta Bilgi Teknolojileri A. Ş.'de proje yöneticisi olarak çalışıyorum.

Müzik hayatından biraz bahseder misin?

Ablamın lise orkestrasında bas çalması müzik hayatımda belirleyici oldu. 7 yaş civarında bas gitarı keşfedip boyumdan büyük gitarla baş edemeyince işe mandolin çalarak başladım. Daha sonra gitar derslerine devam ettim ve bulduğum okullardaki korolarda yer aldım. TAC ve AAAL'de okul orkestra ve koroları ile hem yurt içi, hem uluslararası yarışmalara katılarak dereceler elde ettim. Üniversitenin ilk yılından itibaren de Ankara'da grubumla sahneye çıkmaya başladım. Ankara ve İstanbul'da değişik grupların basçı - solisti olarak 25 yıldır sahnedeyim. Ancak müzikten ev geçindirmenin zorluğunu çok erken fark eden biri olarak müziğin büyümesine kapılıp okumayı da, ceketli kravatlı gündüz işlerinde çalışmayı da hiç bırakmadım. Bir nevi orta sonda anneme verdiğim sözü tuttum "ikisini birden yapabileceğimi" yıllar içinde kanıtladım.

TAC'nin müzik hayatına olan etkisi nedir?

1983 yılı... Echo'83 ile yaşadığımız auditorium konserleri, sahnenin arka yukarısında yer alan, merdivenle çıkılan, loş kırmızı ışıklı müzik odası, yerlere saçılmış Beatles notaları, şarkı sözleri, okulun keman bası, Tibet, Kaan, Murat ve Emin, Stand By Me, lise sonda o zamanın imkanları ile nasıl yaptıklarını anlamadığım, hayranlık duyduğum kasetleri...

Bunlarla başladı benim müzisyenlik maceram, rüya gibiydi, hala her detayını hatırlıyorum. Evren Madran'a gidip "Echo'86'yı kuruyormuşsun, Tibet ve Kaan ile gitar çalışmaya başlamışsınız, Ben çalışıyorum da diyerek basçın var mı? biraz..."

sevgili Cem Bahadır Mutlu'nun potansiyel müzik

hayatına engel oluşum (affet CemBa, bak sana layık olmaya çalışıyorum yıllardır). Evren'in aynı yaşta olmamıza rağmen müzisyen olacak çocuğu gözünden anlaması ve kadroyu bana tahsis etmesi, bası boynuma takışım ve provalarımız, Özlem Palabıyık'ın gur ve keyifli solistliği eşliğinde Şenol Yüksel'in ritim gitarı, Ömer Yağanoğlu'nun davulu... hepsi çok güzeldi.

En güzeli de ertesi yıl, yani Lise 1'de Milliyet yarışması provalarıydı. Okulda yeterli donanım yoktu o zaman, biz de iki sokak ileride Yıldız Pavyon'un ses düzenini kullanalım dedik, çünkü yarışma tarihi yaklaşıyordu. Ancak grubun tek kızı Özlem'in "Ben pavyonda falan prova yapmam, oraya girerken görürlerse ne derim?" demesi ve ufak çaplı bir kriz yaşamamız... sonra güç bela ikna edişimiz ve birkaç çalışmayı biraz daha düzgün ses düzeninde yapabilmemiz... eğlenceliydi işte, böyle şeyler yer etmez mi akılda zaten? Daha sonra okul çaylarında ve kermeslerde konserlerimiz... sahne tozu yutmak ve bir daha iflah olamamak. Tarsusum'a borçluyum hayatımın keyfi olan müziği.

TAC sonrası dönemden de kısaca bahseder misin?

Tarsus'tan sonraki yıllarda Ankara'da hep devam ettim müziğe. Bu sefer de en büyük ortağım yine bir TAC'li idi, Echo'89'un süper yetenekli gitarcısı Hasan Haznedaroğlu. Birlikte 10 yıl boyunca nereyi mi inlettik Mustafa Hadi Dedi adlı grubumuzla? Bütün o yıllar boyunca Taner abimizin (Taner Akdoğan, Echo'66 - ritim gitar) işletmecisi olduğu, Çevre Sokak'taki Manhattan'ı elbette. 10 yıl boyunca her Cumartesi, tatil, iş - güç, kar, yağmur, çamur demeden.... Ve de iş için Brüksel'e taşınmadan önce oradaki son performansımıza bütün Türkiye'den TAC 86'nın toplaşıp gelmesi. Hiç unutabilecek miyim? Şu fani ömrümün en güzel gecelerinden biriydi. Hani ölürken film şeridi geçecek ya gözlerimizin önünden; benim için karelerden biri kesinlikle 10 Mayıs 2003 olacak sevgili '86, çok kıymetlisiniz, çok!

Albüm çıkarma fikri nasıl ortaya çıktı?

Albüm isteği çok eskiden beri var, ama harekete geçecek cesareti bulmam sonraki yıllarda oldu; sektörün geçirdiği değişimden faydalandım diyebilirim. Eskiden müzik sektörüne girmeniz için müziğinizden başka her şeye bakılırdı. Yakışıklı mısınız, sesiniz billur gibi mi, kaç yıl faydalı ömrünüz var, genç kızlara çığlık attırabilir misiniz, yapımcılara para kazandırır mısınız gibi milyon filtreden geçmek zorundaydınız çünkü albümünüz finanse edilirdi, bu bir iş koluydu. Eh, haliyle yatırımcı da yatırımın geri dönüş oranına ve süresine, başabaş noktasına ve nakit akım tablosuna bakardı. Bunlar bana yabancı kavramlar değil, ama yaşım la ve kel kafam la bu analize girdiğimde bilgisayarın olumlu sonuç vermesi imkansızdı. Halbuki şimdi cebinizden karşılıyorsunuz her şeyi çünkü yapımcılar satıştan para kazanamıyorlar. Türkiye'de ve dünyada müzik para verilerek alınmıyor maalesef. "Kim maliyetleri karşılarsa onun albümünü basarız" durumuna kadar geri çekildi olay; görsel, estetik ve müzik dışı filtreler piyasadan kalktı. Elbette yapımcının hala müziğinizi beğenmesi lazım ama o konu benim için hiç mücadele konusu olmamıştı ki, hep güveniyordum yaptığım işe, sadece diğer filtreleri geçme endişesi taşıyordum...

Albümün yapım aşamasından bahseder misin biraz?

2003 yılında Brüksel'de çalışırken yapmaya başladığım besteleri, 2004 - 2006 arasında Ankara ve İstanbul'da ev kayıtları olarak tamamladım. 2007'de ise Cenk Eroğlu ile stüdyo kayıtları üzerinde çalışmaya başladık. Normalde bir albümün ortaya çıkması 9 yıl sürmez elbette ama iş hayatı ile birlikte gidince gerçekten uzun sürüyor, damlalardan göl oluşmasını canlı olarak bekliyorsunuz, müziksel projenize günlük hayattan çok az zaman ayırabiliyorsunuz.

Genelde albümlerde birçok isim görülür. Bu albümde rekor denecek kadar az isim var çünkü birçok şey Cenk Eroğlu'nun elinden çıktı. Cenk Eroğlu Türkiye'nin sayılı gitaristlerinden biri. "Beni anlarsa Cenk anlar" diyerek kapısını çaldığım günden bu yana epey zaman geçti, fakat iş hayatı bu kadarına izin veriyor maalesef. "Hadi stüdyoya girip çıkalım ve albümü bitirelim" diyebilecek lüksüm olmadı. Her parçanın üzerinde çok fazla uğraştık. Cenk'le içinde büyüdüğümüz rock/pop-rock müzik tınılarını albüme yansıtmak istedik ve bunu tam istediğim gibi yapabildik, kendisine büyük teşekkür borçluyum. Albümde bas gitarı ben çaldım, davulu Vladimir Ruzicic Kebac çaldı, geri kalan her şey ise Cenk Eroğlu'nun marifetli parmaklarından çıktı. Söz, müzik ve vokaller bana ait; geri vokalleri de Cenk ile beraber yaptık. Ancak Senin Derdin Benle'nin sonlarındaki muhteşem vokaller tamamen Cenk, gözümün önünde her birini tek tek söylediği akşamı unutamıyorum...

Kahve Molası ismi nasıl ortaya çıktı?

Tam bir kahve tutkunuyum diyebilirim. Ambrosia Laneti ile tanıdığınız yazar arkadaşım M.R. Yalçınkaya'nın önerdiği "Kahve Molası" adını ilk anda çok sevdim ve beni çok iyi anlattığını düşündüm. "İşin yoğun temposu arasında bir yudum kahvenin yarattığı aydınlanma ve keyfin yarısını müziğimle verebilsem daha ne isterim" diyerek albümün adını belirledim.

Albümdaki bestelerin hepsi sana mi ait?

Evet, 8 parçanın hepsinin söz ve müziğini ben yazdım ve söyledim.

Beste yaparken nelerden ilham alıyorsun?

Bu soruya cevap vererek yıllardır bunu merak eden taraftan çıkıp, cevap veren tarafa geçmiş oluyorum sayende... Yaşanmışlıklar demek lazım öncelikle, fakat her parça illa ki benim başıma gelen bir olaya da yazılmadı. Sanırım duygu yüklü olduğunuz zamanlarda parçanın ilk kıvılcımları geliyor

size. Bu ilham ya parçayı tamamlatıyor, ya da o ilk notalar ve sözler üzerinde çalışmaya devam ettiğinizde bitirebiliyorsunuz parçayı. Duygu yüklü olmak için de herkes kendi formülünü uygulamalı, o kişiye özel bir konu. Bir de kötü haberim var, sevinciniz tavan yaptığında bir miktar üretken olabiliyorsanız, taban yaptığında en az üç miktar üretken oluyorsunuz. Depresif zamanlarda beyin durmadan üretiyor; maalesef durum böyle... ama beste yapmak için de sefil bir hayat yaşanmaz, insan kendini mutsuzluğa mahkum etmez.

Hangi enstrümanları çalabiliyorsun? Müziğe hangi enstrümanı çalarak başladın?

Gerçek anlamda çalmak olarak sadece bas gitarı sayabilirim, ama 25 yıllık sahne tecrübemde akustik gitar, klavye, alto ve tenor saksofon çalmışlığım var. O günlerde çaldığımız parça neyi gerektiriyorsa ilgili soloyu, eşliği yapabilecek kadar bunlardan da çalışıyordum, fakat dediğim gibi bu durum için "çalışıyorum" tabirini kullanamam, ayıp olur.

Doğrudan bas çalarak başladım müziğe çünkü ablam basçıydı! Bu durum kaç milyonda bir denk gelirdi o zamanın Türkiye'sinde bilmiyorum... Ancak bası hakkı ile çalmak için mutlaka gitar bilmeniz gerekir. İlkokulda çaldığım mandolin sayılmıyorsa klasik gitar ile başladım diyebilirim; bas çalabilmek için mecburen gitar öğrendim yani.

Müzisyenlere genelde sorulur "bir mesajınız var mı dinleyicilerinize" diye, bu albümle vermek istediğin bir mesaj var mı?

Mesaj konusu tam bir muamma... Bir doktor olarak senin de gayet iyi bildiğin bir rahatsızlığım sebebi ile küçüklükten beri hayatın o kadar da uzun olmadığının, sağlığın bize verilmiş en büyük hediye olduğunun farkında olarak büyüdüm. Son yıllarda da genç yaşta çok sayıda arkadaş kaybettim. Ölümün çok yakında olduğu, hayatın ve hayallerin ertelenmemesi gerektiği konusu neredeyse her parçada işleniyor albümde. Elimde olmadan yazdığım bütün sözler yansımış bu... Her yeni yılda bir karar listesi yaparız, bu yıl İspanyolca'ya başlayacağım, gitar çalmayı öğreneceğim deriz değil mi? Sonra bir bakarız ki bunlar adına hiçbir şey yapmadan Haziran ayı

gelmiş. Siz her akşam yatarken yarın bu hayattaki keyfiniz için ne yapacağınızı planlar mısınız? Ben yıllardır planlarım. Bir musibet bin nasihat olayı; insan başına gelmeden anlamıyor her sağlıklı günün bir hediye olduğunu... "amaan diyorsunuz, yarın başlarım gitara, bugün çocuğu kreşten alacağım"... öyle olmuyor işte, size kötü bir haberim var, yarın da gitara başlayamayacaksınız çünkü mutlaka daha önemli bir şey olacak. "Şahane Tembel" tam olarak bu psikolojiyi anlatıyor, hatta özellikle iş hayatındakilere anlatmaya çalışıyor. Oradaki tembel Oblomov gibi bir karakter değil, şahane tembel bir beyaz yakalı, belki de bir genel müdür. Her şeyi başarmış, kupalar, şiltler ile dolu bir ofisi var gökdelenin tepesinde, parasının sınırını bile

bilmiyor belki fakat 10 yıldır istediği fotoğrafçılığa bir türlü zaman ayırıp başlayamamış. Bu bana göre şahane bir tembel.

"Bir Varmış Bir Yokmuş" aynen bu şekilde hayatın faniliğini anlatır, "2012'den Sonra" bütün pişmanlıklarınızı anlatır, geri dönebilmeniz için farklı patikadan yürüyeceğinizi sorar... Yani albüm Lassie gibi, Flipper gibi size bir şeyler anlatmaya çalışıyor, kulak verin : Yeni nesil bu hayvancıkları tanımadı şimdi, yaşımı belli ettim değil mi?

Müziğini nasıl tanımlarsın?

Türk popu doksanlardan itibaren gelişme gösterdiğinde benim müzik zevkim zaten şekillenmişti. Dinlediklerim genelde İngilizce

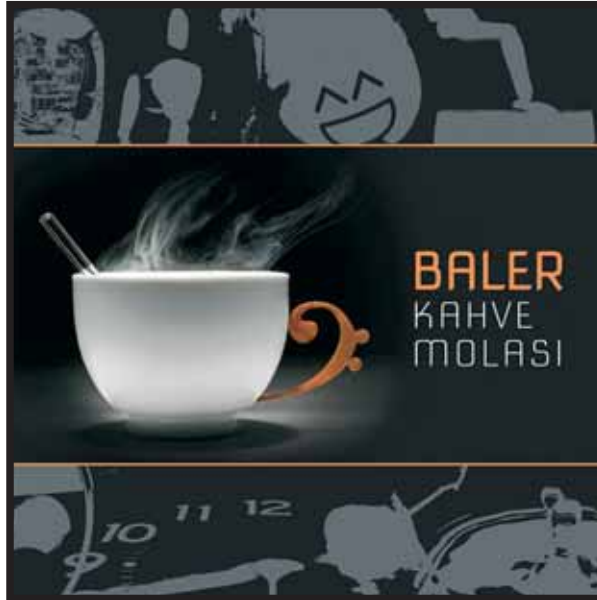
sözlü rock/pop-rock olduğu için yaptıklarımın da bu kategoriye yakın olduğunu düşünüyorum.

Peki, Baler Eskibatman kimleri dinler?

Sting, Crowded House, Matchbox 20, 3 Doors Down, Collective Soul, Toto, Journey, Dire Straits, Lynyrd Skynyrd, Jethro Tull, Beatles ve elbette Pink Floyd. Türkçe olarak da MFÖ, Şebnem Ferah, Levent Yüksel, Teoman, Emre Aydın, Ete Kurttekin ve Özge Fışkın diye gider listem...

Neydi seni müzik yapmaya iten?

Aşk desem? Tiyatrocuların bir sözü vardır, "sahne tozunu yutan bir daha iflah olmaz" derler. Müzisyenler için de geçerli olduğunu düşünüyorum. Canlı performans bir tutku haline geliyor ilk andan itibaren; fakat diyelim ki hiç sahneye çıkmıyorsunuz,

evde kendi başınıza müzik yapıyorsunuz sürekli. Cevap yine aşk. O enstrümanla yaşadığınız ve odaya yaydığınız şey bu çünkü.

Genelde iş hayatındaki kişiler müziği hobi olarak yaparlar, seni albüm yapmaya yönelten şey ne oldu?

O dediğini 25 yıl yaptım, çok da keyif aldım, yetmez mi? Ben bu dünyadan gittiğimde kalıcı bir şey bırakmak istedim. Birilerinin hayatına benim yazmış olduğum bir melodi eşlik etsin, o kişileri mutlu etsin, hislerine tercüman olsun istedim... Bencilce ve varoluşçu belki ama bir fark yaratmak istedim, silinip gitmek istemedim. Ankara'da Mustafa Hadi Dedi ile beni yıllarca dinleyenler elbette beni hep hatırlar ama beni tanımayanlar da müziğimi bilsin ve bari bir parçayı, onun bir bölümünü, iki notasını takdir etsin istedim... Bir müzisyene çok mutluluk veren bir şey bu...

Bir yandan da özel bir şirkette yöneticilik yapıyorsun. Çok farklı iki sektör; hem şarkıcı hem yönetici olmak nasıl etkiliyor seni?

Çalışma arkadaşlarıma şarkıcı olduğumu söylemeyin, onlar beni teknoloji sektöründe yönetici sanıyor... : Kesinlikle iyi etkiliyor. Müzik bir deşarj vesilesi. Hayatımda müzik, sahne olmadığı dönemlerde daha gergin ve mutsuz biri olduğumu hissediyorum. Genelde başak özelliği olarak son derece sakin ve geçimli biriyimdir, bu gerginliğin beni etkilemesine izin verdiğimi düşünmüyorum ama bunu teyit edecek kişiler ofisteki arkadaşlarım ve sevgilim elbette. "Ah, neler çekiyorsunuz!" derlerse onlara inanmanız daha doğru olur. Özetle müzik hayatımda olmadığı zaman kendim olmaktan çıkıyorum, mutsuzluğum yansıyordur etrafıma. Nietzsche boş konuşmaz...

Çalıştığınız şirket albüm işine nasıl yaklaştı? Destek oldular mı?

Hitay Yatırım Holding'e başladığımda kayıt işlerinin sonlarına gelmiştim artık, tünelin ucu görünmüştü. Bu yüzden iş yerinde hissedilmedi bile bu albüm olayı, fakat Emin Hitay gerçek bir sanatsever, bütün Türkiye biliyor. Eğer sürecin başında olsam kesin çok büyük desteğini görürdüm, şimdi bile bu albüm haberinden çok mutlu olduğunu biliyorum. 2nokta'nın Genel Müdürü Murat Elkaya ise patrondan öte, gerçek bir dost. İstisnasız her adımda desteğini gördüm. Onunla paylaşmadan gelişmelerin tadını bile çıkaramıyorum artık...

Şu an sahne aldığın bir mekan var mı?

Şu anda yok, ama bir iki ay içinde başlayacağım.

Tekrar TAC'ye dönecek olursak; bizim okuduğumuz dönem ve bugün arasında okulun müzik faaliyetlerine bakışı açısından fark var mı sence?

O tarihte çok fena üvey evlat muamelesi çekilmişti müzik olanaklarına, bütün yatırımlar spora yapıyordu. Ancak 20. Mezuniyet yılımızın Homecoming'inde büyük memnuniyetle gördüm okula çok güzel enstrümanlar ve amfiler alınmış olduğunu, çok mutlu oldum.

TAC ve müzikle ilgili güzel bir anını bizimle paylaşır mısın?

2006'daki Homecoming'de pek güzel bir sürpriz daha gördük itiraf etmek gerekirse. Sen de hatırlıyorsundur... okuyucularımız için anlatayım. Yıllar içinde çok iyi bir davulcu olmuş olan sen, ben ve Özlem Palabıyık okulun bahçesinden içeri girdik o sabah. Programda neler varmış diye baktık, bir de ne görelim? Echo'86 konseri varmış, iyi mi? : Sevgili Gözde Özgödek bizim "ya belki çalarız ama gitarcı lazım, Evren geliyor mu Hollanda'dan?" şeklindeki soru cümlemizi "evet Gözde kesin çalarız, bunu istiyor ve arzuluyoruz, aylardır da buna çalışıyoruz" gibi algılamak istemiş ve programa yazdırmış sağolsun... ne çok yaşadık ama değil mi? Sonrasında herkes bahçede cıvıldaşırken Özlem, sen ve ben eski Prep C binasına kapanıp bütün gün parça hazırladık panik vaziyette. O dönemin müzik öğretmeni İlker bey'e buradan bir kere daha teşekkür ederiz. Akşam gitarı boynunda, konserimizi büyük keyifle kurtardığı, nefis çaldığı ve coşkumuza ortak olduğu için...

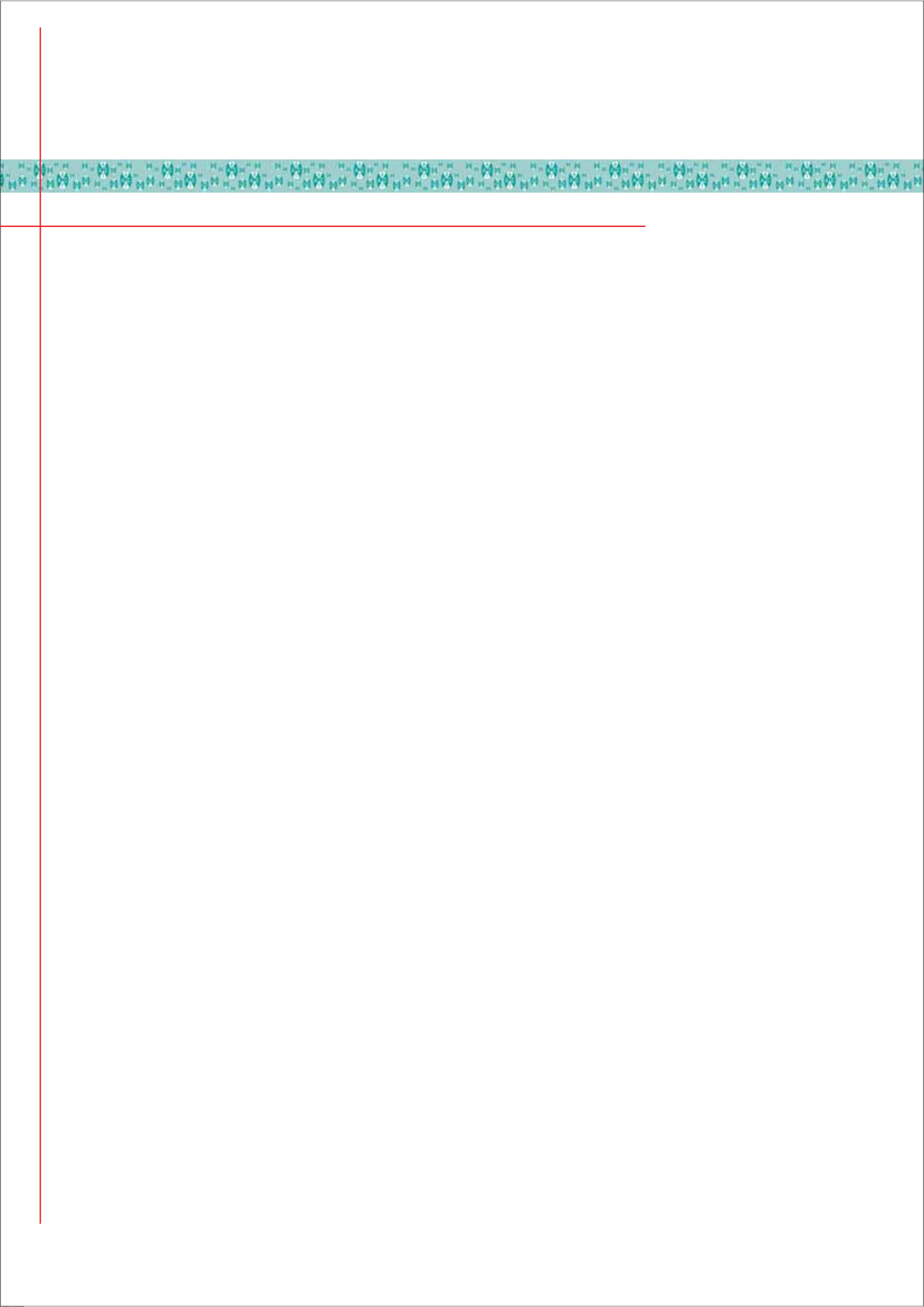
Son olarak, eklemek istediğin bir şey var mı?

Didaktik albüm dalında bir Grammy varsa aday olmak istiyorum. Sıfırcı Baler gibi antipatik görünmek istemem ama hayat gerçekten çok kısa, lütfen hayallerinizi ertelemeyin. İş ile birlikte hobinize de vakit bulabilirsiniz. Hatta içinizde biriken gerginliği azaltmak için bile hobinize zaman ayırın, iş arkadaşlarınıza da yazık yahu... Bütün sinirinizi onlardan çıkarmayın.. : Ölürken "ah keşke" diyeceğiniz hiçbir şey olmasın hayatınızda. Unutmayın yaptıklarınızdan değil, yapmadıklarınızdan pişman olarak öleceksiniz bir gün...

"Bir insan hayatında her şey olabilir; sanatçı olur, Genel Müdür olur hatta Başbakan olur, ama hayatının en önemli ve güzel yılları Tarsus'ta geçirdiği yıllardır" denmişti bir mezuniyet konuşmasında. Yer etmiş bende, içime işlemiş... bunun doğruluğunu bildiğimiz için ufakık bebeyken bile ağlardık her sene sonunda, birlikte geçireceğimiz yıllardan bir tanesi daha bitti diye. Ne kadar doğruymuş... Sana doymam mümkün değil TAC; benim güzel ailem!

Teşekkürler Baler...

Nihat Taner
TAC'68

Bir Numaralı TAC'li: Ahmet Nedim Bolgöl

Ahmet Nedim 1904 senesinde dünyaya geldi. Ailesi aslen Adanalıdır. Küçük yaşta önce babasını, sonra annesini kaybetti. Ağabeyi Mesut'un desteği ile ilkokulu bitirdi. Kurtuluş Savaşının ardından Tarsus Amerikan Koleji'nde öğrenci sayısında ciddi bir azalma yaşanmıştı. Okul yönetimi yeni öğrenci arayışı içindeydi. Bunu duyan ağabeyi Mesut, kardeşi için Koleje müracaat etti. Nedim kabul edildi ve kaydı yapıldı. Okula sembolik bir ücret ödüyor, ders saatleri dışında yaptığı ufak tefek işlerin karşılığında cep harçlığını çıkarabiliyordu. Tarsus Amerikan Koleji Cumhuriyet döneminin ilk mezunlarını 1930 senesinde verdi. 1 numaralı diplomanın sahibi Ahmet Nedim, diğer mezunlar Mehmet Oğuz Bazoğlu ve Mustafa Remzi Turan idi. O yıllarda lise mezunları, hele yabancı dil de biliyorsa rahatlıkla herhangi bir işe girebilirdi. Ancak Ahmet Nedim yüksek öğrenim için İstanbul'a gitmeyi tercih etti.

Hamidiye Ticaret Mektebi 16 Ocak 1883'de Cağaloğlu'nda bir konakta eğitime başlamıştı. Geçen süre içinde hayli değişikliklere uğradı. Cumhuriyetten hemen sonra 1923-1924 ders yılında okul "Orta Ticaret Mektebi", "Yüksek Ticaret Mektebi" ve "İstanbul Ulum-u Aliye-i Ticariye Mektebi" isimleri ile üç kademeli hale getirildi ve İktisat Vekaleti'ne bağlandı. 1924-1925 ders yılından itibaren karma eğitim başladı. Burası Türkiye'de kız-erkek bir arada karma eğitimin yapıldığı ilk kurumdu. 15 Şubat 1932 tarihinde okul yeniden Maarif Vekaleti'ne bağlandı ve üç kademesi "Küçük Ticaret Mektebi", "Ticaret Lisesi" ve "Yüksek İktisat ve Ticaret Mektebi" şeklinde yeniden düzenlendi.

Ahmet Nedim Yüksek Ticaret Mektebine girdi. Başarılı bir öğrenciydi. Bir taraftan da çalışıyor, kimseye yük olmadan hayatını kazanıyordu. Önce Şirket-i Hayriye'de (Denizyolları), ardından Osmanlı Bankasında görev yaptı. 1934 yazında soyadı

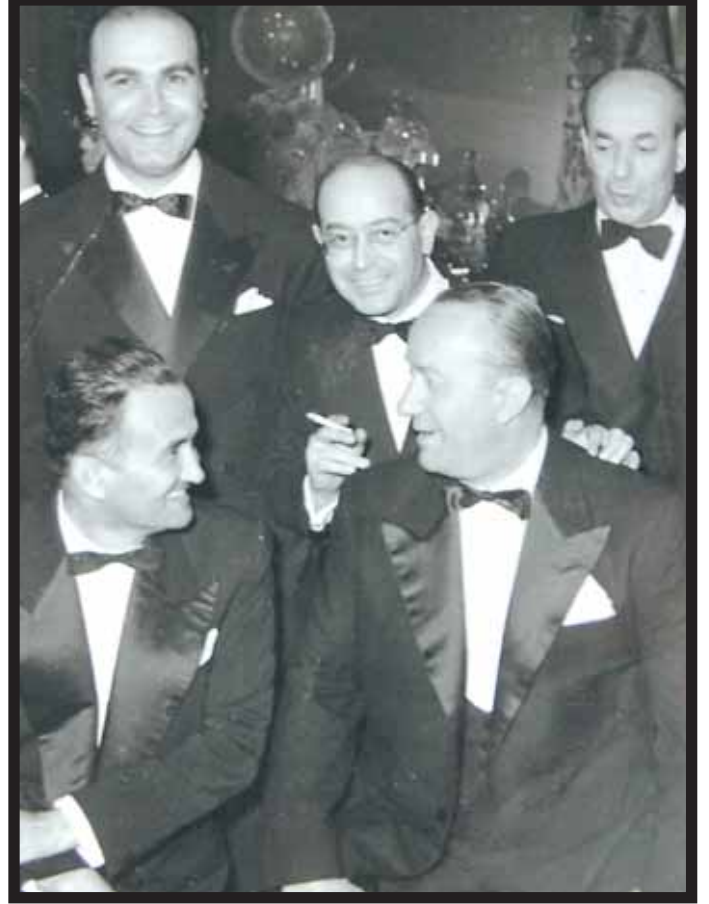
STUDENTS AND FACULTY 1929-1930. The boy behind the banner and wearing a sport shirt is Nedim, a senior. Last summer, aided by the commercial courses he had taken with us, he was able to handle the accounting in one of our Tarsus banks. (Tarsus College News Letter 1930, courtesy of Dr. Brian Johnson)

TAC'NİN ÇINARLARI

kanunu yürürlüğe girdi. Ahmet Nedim'in ailesi bahçe işlerine, çiçek yetiştirmeye çok meraklıydı. Babasının yetiştirdiği güller özellikle şöhret yapmıştı. Aile bu nedenle "gülü bollar" olarak tanınırdı. Bu özelliği yaşatmak amacıyla kardeşler "Bolgül" soyadını aldı. Yüksek tahsilini tamamlayan Ahmet Nedim Ticaret Vekâleti'nde çalışmaya başladı.

Ahmet Nedim eğitimini tamamlamış, ekmeğini eline almıştı. Sıra bir yuva kurmaya gelmişti. 1936'da Adanalı Süreyya Hanım ile yaşamını birleştirdi. Önce Karadeniz kasabalarında çalıştı. Fındık ihracatı ülke ekonomisi için çok önemliydi. Kontrolör olarak ihracat konularında görevlendirildi. Ünye'de oğlu Güven (1939), Görele'de ikinci oğlu Gökmen (1941) dünyaya geldi. Daha sonra güney sahiline, Mersin'e tayin oldu. 1944'te tek kızı Mücellel (sözlük anlamı rahmet, bereket, bolluk) burada doğdu. Annesine çok benzediği ve onu hatırlattığı için Ahmet bey kızına çok düşküncü, onu başka severdi. Mersin'den sonraki görev yeri başkent oldu. Dış Ticaret şubesinde Demirperde gerisi ülkeler masasında çalışıyordu.

1947 Yılığında TAC mezunlar derneğinin kurulduğu şu şekilde yer alıyor:

Recently our Alumni in Ankara established an Alumni Association. So far they have held two meetings. Their aims are to meet for fellowship dinners and for the opportunity of speaking English and to help new graduates, especially as these first come to Ankara and need aid in university registration and in finding places to live.

The executive committee of the club is as follows:

Chairman Ahmet Nedim Bolgöl, 1930

Vice-Chairman Feridun Ataizi, 1936

Secretary Ertuğrul Uçgun, 1938

Treasurer Enis Fikri Tokcan, 1933

Assistant Treasurer Korkut Beriker, 1943

TAC'NİN ÇINARLARI

1955 Yılı Mezunlar Cemiyeti Adres Kitabı'nda Ahmet Nedim Beyin adresi Namık Kemal Mah. 3 Sokak No. 3/3 Ankara olarak verilmekte. 27 Mayıs 1960 sonrası Türkiye ilk kez Kıbrıs'ta ticaret ataşeliği oluşturdu ve bu göreve Ahmet Nedim Bey getirildi. Kıbrıs'ta geçen iki yılın ardından yine ticaret ataşesi olarak Çekoslovakya'nın başkenti Prag'a tayin edildi. Yaklaşık üç sene Prag'da çalıştıktan sonra Ankara'ya döndü. 1969'da çok sevdiği kızının evlendikten sadece 6 ay sonra amansız bir hastalıktan vefatı tüm aileyi, özellikle de Nedim beyi çok sarstı. Emekliliğini istedi. Uzun süredir Ankara'da oturan aile 1980'de İstanbul'a taşındı. Evlat acısı bir türlü dinmek bilmiyordu.

Ahmet Nedim Bey 1987'de bir gün emekli maaşını almak üzere evden çıktı, sıkıntılı ve keyifsiz bir hali vardı. Aniden bir kalp krizi geçirerek yaşama veda etti. Eşi Süreyya Hanım 2002'de doksan yaşında vefat etti. Ailenin ilk çocuğu Güven hayatta değil. Güven'in kızı Pelin İstanbul Konservatuarı

keman bölümünü bitirdi, başarılı bir sanatçı. Ahmet Nedim beyin hayattaki tek çocuğu Gökmen Bolgöl ve eşi Meryem Hanım İstanbul'da yaşıyor. Tek çocukları Duygu yüksek mimar olarak profesyonel yaşamını sürdürüyor.

Bolgöl ailesinin Tarsus ile ilişkisi Ahmet Nedim Beyle sınırlı kalmadı. Ağabey Mesut Bolgöl'ün kızı, Bolgöl'lerin dayı oğlu Cahit Arman ile evlendi. Cahit Arman TAC 1948 mezunu ağabeylerimizden, Ankara'da yaşıyor. Cahit Beyin oğlu Gökşan'da TAC mezunu ('74) . TAC tutkusu nesilden nesile devam ediyor.

Mustafa Naçar
TAC Emekli Edebiyat Öğretmeni

TAC'48 Necat Yaycıoğlu ile röportaj...

1948 senesi mezunumuz Sayın Op. Dr. Necat Yaycıoğlu ile 13 Ekim 2012 tarihinde Atatürk caddesindeki evinde görüşmeye karar verdik. Bu buluşmayı gerçekleştirmede mezunumuz olan oğlu Doç. Dr. Özgür Yaycıoğlu'nun katkısını da belirtmeliyim.

Necat Bey'e kendisi için herhangi bir soru hazırlamadığımı, kendisinin TAC mezunu, TAC yöneticisi (LEC), TAC velisi olduğunu söyledim. Andırın'dan bu yolculuğa nasıl çıktığını, TAC'de neler yaşadığını öğretmenlerini, arkadaşlarını, okuldaki eğitim ve öğretim hakkında hatırladıklarını anlatmasını rica ettim. Bu arada Andırın konulu konuşmalar da oldu.

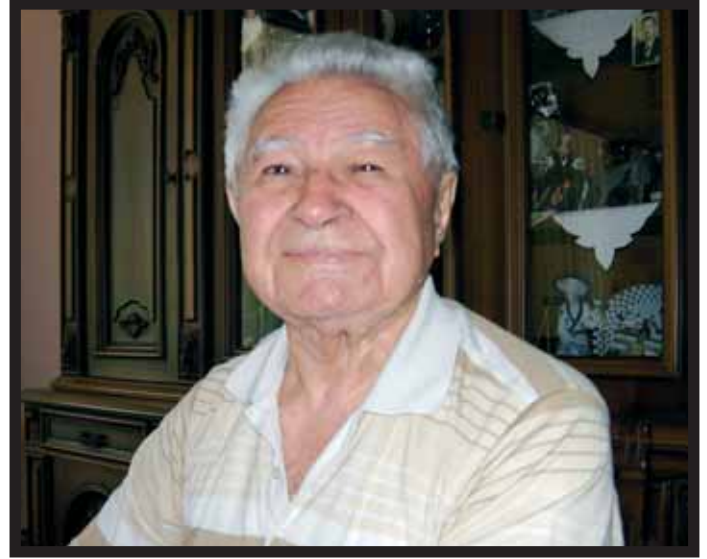
Necat Bey'de TAC ile ilgili dökümanların olduğunu da öğrendim. Bunları okulda okulda açılacak olan Okul Müzesine verip veremeyeceğini de sordum. Bunları memnuniyetle okula verebileceğini belirtti.

Necat Bey iki buçuk saate yakın konuştu. Konuşulacak çok şey vardı. Ancak daha fazla yormamak için sohbeti bitirdik. Çok teşekkür ederim Necat Ağa. Allah uzun ve sağlıklı ömür versin. Çocuklarıyla torunlarıyla mutlu yaşa. İşte Necat Bey'in anlattıkları:

1929'da Andırın'da doğdum. Büyüyünce anneme ne zaman doğduğumu sordum. "Ne bileyim sen doğduğunda kar yağıyordu" dedi. Annem Kadirli'liydi. Babam ölünce Kadirli'ye taşındık. İlk mektebi Kadirli'de okudum. Mektep bitince evde kardeşlerimle uğraşmaya başladım. Bunun üzerine annem beni Terzi İbrahim'e (Kadirli'de) çıkarak verdi. Dikiş atmasını öğrenmek için dikiş yüzüğü aldım. Hergün yerleri süpürdüm. Terzi İbrahim birgün bir elbiseyi dikip bitirdi. Elbiseyi bir otelde kalan müşteriye gönderdi. O da Andırın'da hakimmiş. Bana 10 kuruş bahşış verdi. Bir gün dayım eve geldi. Benim terzi çırağı olduğumu söylediler. Dayım bana sinirlenerek "git kalaycı çırağı ol" dedi. Dayım aydın fikirli bir insandı. Adana'da baro başkanıydı. Güzün beni elimden tuttu; Tarsus'a götürüp TAC'ye kaydettirdi.

Kadirli'de TAC çıkırını açan büyüklerimiz vardı. Hakkı Sayman, Ahmet Karamüftüoğlu, Uzun Ahmet'in oğlu Dursun (Paksoy). Sonra da ben Kadirli'den TAC'li oldum. Kozan'dan, Ceyhan'dan fazla TAC'li yoktu. Kadirli aydını çok olan bir yerdi. Benden sonra Kayyum Menziletoğlu, Bahattin Yalım, Aydın Kerimoğlu TAC'ye girdi. Ben 1948'de mezun oldum.

1941'de TAC'den yedi kişi mezun oldu. Bunların ikisi Kadirli'dendi. Celil Vayisoğlu, Ali Kemal Yazıcıoğlu. 1940'da üç öğrenci mezun olmuş. Bunlar için de okul sınıf açmamış. Biz okula 40 kişi girdiğimiz halde 24 kişi mezun olduk.

Okula ilk girdiğim sene Mss Towner adlı bir öğretmen vardı. Okulun ilk günü ders verdi. İkinci gün sınıfa girdiğimizde bizi -bize birgün önceki verdiği dersten- imtihan etti. Türk okullarında ilk hafta pek ders yapılmazdı. Biz de öyle olacağını zannettik. Bir gün sonra imtihan olunca öğrencilerin çoğu sıfır aldı. Hocanın verdiği dersi Kadirli'li ağabeyim, son sınıf öğrencisi A. Kemal Yazıcıoğlu'ndan rica ettim, bana öğretti. Bu sebeple ben iyi aldım. Ama bu olay sebebiyle işin şakası olmadığını, hergün çalışmamız gerektiğini idrak ettik.

Müdürümüz Mr. Woolworth idi. Çok disiplinli bir insandı. Sık sık Point denilen ceza verirdi. Müdürün bu disiplinli davranışını o günkü aklımla da çok beğenirdim. Bir okulun disiplin olmadan iyi bir eğitim veremeyeceğine inanırdım. Onun için de O'na çok saygı duyardım.

Mr. Woolworth Türkçe'yi bizden daha iyi bilirdi. Türkçe okul marşı yazmıştı. Bize hitap ederken "paaşam" diye uzatarak seslenirdi.

Bu marşı şimdi hatırlayabilir misiniz? Marşın metni nerede bulunabilir?

Bende yok. 46 - 47 yıllıklarında veya Mr. Woolworth'la ilgili makalelerde bulunabilir.

Mr. Woolworth Bursa'da medresede okumuş eski Türkçe'yi iyi bilirdi. İlk olarak Maraş'a gelmiş, eşiyle de orada evlenmiş.

TAC'NİN ÇINARLARI

1929'da Tarsus'a gelmiş. Kendinden evvel gelenlerin okulda resimleri var.

Ben yatılı idim. Yedi sene yatılı okudum. Okulun mevcudu 190 kişiydi. 90 yatılı, 100 gündüzlü öğrenci vardı. Okula ilk girdiğimizde 40 kişi idik; bizi ikiye böldüler. Yirmişer kişilik sınıflarda okuduk. Kadirli'de 56 kişiydik. Devlet okullarında yirmi kişilik sınıflar bulmak çok zordu. Bu sorun devlet okullarında hala çözülmemiştir.

Yatılı okulla ilgili aklımda kalan yangın talimi. Yangın olduğu zaman, öğrencilerin nasıl davranması gerektiğini öğretmek için yapıldı. Bunun için çan çalınırdı. Onu duyduk mu gece saat üçte kalkardık.

Bu çanın çalınması için bir öğrenci görevlendirilirdi. Bu işle görevlendirilen öğrencinin yıllık ücretinden tenzilat yapıldı. Bu öğrencinin mesuliyet duygusu olması gerekirdi. Bizim sınıftan Erdoğan Tanbay çan çaldı. Çanın ahenkli çalınması gerekirdi. Yatılı çocukların çamaşırlarının yıkanmasında da görevli öğrenciler vardı. Bunlardan birisi Bağdaşar Hamarat idi. Sanırım bu işi yapanlardan hiç ücret almazlardı.

Tarsus'un şehir elektiriği bazen yanar bazen yanmazdı. Akşam mütalaa saatlerinde bundan rahatsız olurduk. Rasim Dokur fabrikasından hat alırlardı. Bu da neticeyi hasıl etmezdi. Müdür mütalaa salonlarına lüks lambaları koydu. Bu şekilde daha rahat görüyorduk. Bütün yatılılar bir arada mütalaa (etüt) yapardık. Dersi ağır olanlar ikinci defa mütalaa kalırlardı. Birinci mütalaa mecburi idi.

Sabahleyin ders başlaman evvel bir saat sabah mütalaa vardı. Mütalaa salonu yemekhanenin -eski- üstüydü. Onun üstü, Stickler'in üstü ve bir altı yatakhane idi. Yaz tatilinde yataklarımızı kendirlerle bağlar okulda bırakırdık.

Yıl sonlarında mezunların şerefine Sttickler'da, şimdiki salonda, bir merasim yapıldı. Merasim konuşmalardan ibaretti. Öğrenci, müdür konuşurdu. Sonradan diplomalar verilirdi.

Sınıf birincisi seçimi yoktu. Ben mezun olduğumda sınıf birincisiydim. O günün evrakları duruyorsa bu aydınlatılabilir.

Son sınıfta yüksek tahsil sorunuyla karşılaştım. Babam ilkokuldayken vefat etmişti. İstanbul'da tahsil yapacak imkanımız yoktu. Mr. Woolworth'un yanına çıktım. Ben sizin en iyi öğrencilerinizden biriyim. Üniversite tahsili yapmak istiyorum. Bana İstanbul'da iş bul dedim. "Ben ecnebiyim sana nasıl iş bulurum" dedi. Ben nasıl iş isteyeceğimi biliyordum. Bana Robert Kolej'de muallim muavinliği bul; oranın müdürü seni kırmaz dedim. Bu,

okulda disipline yardım eden bir görevdi. Gece sabaha kadar okulda görev yapacak, sabahta Üniversiteye gidebilecektim. Bir de maaş veriyorlardı. Maaşım 70 TL idi. Bununla bütün ihtiyacımı karşılıyordum. İki sene burada çalıştıktan sonra, Üniversitede başarılı olamadığımı gördüm ve bu görevden ayrıldım. Çünkü şimdiki Boğaziçi Üniversitesi'nden sahile ineceksin Eminönü'nde otobüs değiştireceksin. Laleli'de yorgun düşüp, konsantre olamadığım için ayrıldım.

Sultanahmet'te Amerikan lisan ve Ticaret Dershanesi adında bir dershane vardı. Burada görev alıp, günde iki saat ders veriyor, burada yatıp kalkıyordum. Bundan sonra, Tarsus Koleji'ndeki gibi, çalışkan bir öğrenci haline geldim.

Tıbbiyenin son sınıfındayken Amerika'da 15000 doktor açığı vardı. Ben de müracaat ettim. 1957'de Amerika'ya gittim. Orada cerrahi ihtisası yaptım. Dönüşte Adana'da Hayat Hastanesi isimli bir hastane açtım; 23 sene çalıştırdım. Yaşlanınca kapattım.

Evliyim, üç çocuk sahibiyim. Büyük oğlum Özgür, TAC mezunu. Halen Üroloji Doçenti olarak Başkent Hastahanesi'nde çalışmakta. Üç çocuğumda okudu. Üniversite bitirdi, evlendi. Ben de emekliliğin tadını çıkarıyorum.

Buraya kadar Necat Bey 'in konuşmasını hemen hiç kesmedim. Bundan sonra yorulmadıysanız birkaç soru sorabilir miyim dedim . Yorulmadığını sorabileceğimi söyledi. Ben de kendisine şu soruları yönelttim.

Siz okulun hem mezunu hem velisi hem de yönetiminde bulundunuz. Eskiyle şimdiki karşılaştırır mısınız?

Tarsus Amerikan Koleji'nde, benim zamanımda, çok az öğrenci olduğu için biz çok memnunduk ve okulda çok mutluyduk. Türk hocalarımız da buradaki eğitime adapte olduklarından onlar

TAC'NİN ÇINARLARI

da mutlu idi. Yatılı olduğum ve bütün hocalar bizi tanıdığı için, bir sorunumuz olursa hocaların lojmanın zilini çalıp, onlarla konuşarak meselelerimizi halledebiliyorduk. Bunun önemini Üniversitede anladım. Tıbbiyenin ilk senesine PCN denirdi. Bu dört hocanın dördü de Alman'dı. Tercüman vasıtasıyla konuştuğumuz için hocalarla tam irtibat kuramazdık. Bu şekilde eğitim sistemine adapte olmak çok zor olurdu. Ben bunu yaşadım ve çok sıkıntı çektim. Kolej'in bu sisteminin devam etmesi için mezun olduktan sonra okulla teması kesmedim ve yönetime danışman olarak 5-6 sene çalıştım. Benim bulunduğum yıllarda karma eğitim sistemi mevzu bahseldi. Ona destek verdim. Daha iyi olduğu kanaatindeyim. Oğlum ve yeğenim o yıllarda okulda öğrenciydiler. Şunu da belirtmeliyim ki biz öğrenciler Tarsus Koleji'nde çok iyi İngilizce öğrendiğimiz için bunu çok önemser, yolda gurulu bir şekilde yürürdük. Türk okullarında Lisan eğitimi yetersizdi. Şimdi de öyle bunda mesafe alınmış değil. Okulda en önemli değişim SEV'in kurulması ile başladı. Bundan evvelki yıllarda Amerika'dan gelen maddi yardım yıldan yıla azaldı. Okul maddi sıkıntı içine girdi. Onun üzerine SEV okulu yönetmeye talip oldu. Amerikan Bord Heyeti bunu kabullendi ve tedricen okulun mülkiyet ve yönetimi tamamen SEV'e geçti.

Öğrencilerden alınan taksitler masrafı karşılayacak şekilde arttırıldı. Mali sorunlar halloldu. Birçok yeni bina eklendi. Kapalı spor salonu özellikle. En sonunda okulun yanbaşındaki çırçır fabrikası SEV tarafından alındı. Orta kısmı buraya nakletmeyi düşünüyorlar. Okul Eğitim Fakültesi olacak kadar gelişmiş bulunuyor. İnşallah Fakülte olur.

TAC mezunlarının çoğu, Türkiye'nin dış memleketlerle olan temasında, çok önemli roller oynamaktadırlar. Okulumla iftihar ediyorum.

Okul arkadaşlarınızla görüşebiliyor musunuz?

24 kişi mezun olmuştuk, bunların çoğu vefat etti. Kolejde mezuniyetimizin 60. yıl dönümünü kutlamıştık. Şimdi 63'üncüsü geldi. Hedefimiz 70 - 80. yıllar inşaallah.

Son zamanlarda okulla ilgili duyularınız var mı?

Halkın nazarında okulun eğitim seviyesinin, eskiye göre, düşmüş olduğuna dair duyular alıyoruz. Benim zamanımda edebiyat bölümü vardı. Fen bölümü yoktu. Şimdi Fen bölümü var. Şimdi durum farklı. Henüz eğitim seviyesi halkı tatmin etmiş değil. Buna rağmen torunumu nereye göndermek istersiniz diyecek olursanız, TAC derim. Türk eğitiminin, bütün gençleri en az iki dil bilen insanlar haline getirmesi, en büyük hedefi olmalıdır. Başka türlü dünyaya ayak uyduramayız.

Son zamanlarda TAC mezunlarının yabancı memleketlerin ticari ofislerinde görev aldıklarını duyuyorum. Bunlar bir ülkenin gözü kulağı, ülkemiz için bunlar çok önemli.

Sizde okulla ilgili belgeler var mı? Kimlerde belgeler bulunabilir?

Bende herhangi bir belge yok. Ancak en önemli belge Missionary Herald mecmuasıdır. Bu mecmua 1845'ten 1945'e kadar her ay çıkarılmıştır. Burada Türkiye'deki Amerikan okulları hakkında bilgiler vardır. Yıllık kongrelerde okulların mali, kültürel ve eğitim durumları tartışılmıştır. Bunlar İstanbul'da Amerikan Bord heyeti kütüphanesinde mevcuttur.

Mr. Woolworth'tan önce müdürlük yapan Paul Nilcen (1924) vardır. P. Nilcen Adana'daki Amerikan Kız Koleji'nden bir öğretmenle evlenmiştir. Bunun kızı da uzun yıllar Tarsus Koleji'nde öğretmenlik yapmıştır. Mss Mayer.

Okuldaki öğrencilere bir mesajınız var mı?

Okulda her öğrencinin en az iki dil öğrenmesi gerekir. Rusça, Japonca, ülkemizi savunabilmek için, belgelerin aslını inceleyebilmek için Ermenice ve diğer diller.

Zamanınızı nasıl geçiriyorsunuz?

Türk Amerikan Derneğinin yönetimindeyim. Bir de "Çukurova'da Kuva-yı Milliye Dönemi'nin Efsane Kumandanı Osman Tufan Paşa" adlı bir kitap yazdım.

Eline sağlık Necat Ağa. Allah seni ve senin gibi çınarları başımızdan eksik etmesin.

(Bu aile Andırın çevresinin sevilen sayılan gerçek ağası.)

Öğretmenim..., Dostum..., Mr. Amidon...

Yazmakta geciktim, nerede ise 45 gün oldu. Ama, hep "boğazımda bir düğüm gibi" duruyor, paylaşmam gereken çok güzel bir anı. Mr.McCain kasım 2011'de arayıp Türkiye'ye geleceğini haber verdiğinde, hiç üşenmeden, Ankara'dan Urla'ya gidip görüştük Mr. Amidon ve eşi Marianne ile. Dile kolay, 45 yıl geçmiş aradan, sevgili Art öğretmenimi görmeyeli. Toputopu iki kez yemekte birlikte olabildik, sonra onlar Türkiye gezilerine devam etmek için yola koyuldular. Ankara, Tarsus, Mersin, Adana, Kapadokya ve İstanbul yapmışlar. Çok değişmedi, yine şakacı ama ciddi, sıcakkanlı ve heyecanlı idi. Mayıs 2012, son hafta ABD Boston'da bir ana-baba'nın yaşayabileceği en güzel günlerden birini yaşadık.

Eşim ile, "bu kadar yolu gelmişken, tatilimizi de burada geçirelim" diye, kalışımızı uzattık biraz ve çok da "yol yapmadan", gezinelim istedik. Aklımda, yıllar sonra tekrar görüştüğümüz Mr.Amidon ve eşi Marianne'i ziyaret etmek vardı. Bulunduğumuz yere yakındılar, eşi ile bir bed-and breakfast pansiyon işletiyorlardı.

Bir araba kiralayıp yola koyulduk. Portland, Kennebunkport... harika Maine kıyılarında, Marianne'nin önerdiği yollardan şirin, küçücük Camden'a vardık. Hawthorn Inn, müthiş bir "Viktoriya" dönemi evi-malikanesi ve Marianne orayı satın almış, işletiyor. Mr.Amidon en büyük yardımcısı. Hayatta yediğimiz en müthiş kahvaltılar orada, bu müthiş ikilinin ellerinden yedik. Unutamayacağız... Evlendikten 25 yıl sonra karım ile gerçek bir romantik balayı yaşadık. Her şey anlatılamayacak kadar masalsı ve güzeldi. Ancak, bu olağanüstü 1 haftalık tatilimin benim için çok özel bir başka yanı vardı. Gerçek Mr.Amidon'u tanıma fırsatım oldu ve Mr. Amidon 45 yıl önceki Art Öğretmenim'den farklı olarak, bir dost olarak karşıma çıktı. İlk gün bizim için, civarda yaşayan ve daha önce bir zaman kesitinde Türkiye'yi yaşamış, dostlarını çağırıp bir hoş geldin partisi verdiler. Herkesin Bill diye tanıdığı insana benim durmadan Mr.Amidon demem o akşamın en yadırganan olayı idi sanırım. Kaldığımız 6 gün boyunca bu gariplik hep sürdü ama, 60 yaşına yaklaşmış olmama rağmen, O'na Bill diye seslenemedim. Kendimi hep öğrencisi gibi görüp, O'na Sir diye hitap ettim. Amerika'da bunun ne garip bir durum olduğunu gün geçtikçe farkettim ama olmadı başka türlü. Merak edenlere anlatayım. Mr. Amidon hala aynı sevecen, muzip, ara-sıra hınzır... Sinirlendiği birisine yine , doğal

Bizi Biz YAPANLARDAN

olarak "pezevenk" veya "şapşal" diyiveriyor. Etrafındakiler anlamadığı içinde çok mutlu. Şaşırdığı zaman, "olur mu öyle hiç efendim" diye itiraz ediyor, konuşmaları arasında, "maasallah" lar, "inşallah"lar gırla gidiyor. Sabahları "Günaydın", geceleri "Allah rahatlık versin"... Bir akşam gittiğimiz bir lokantadan, 1-2 dakika çıkmadık. O bana, ben O'na kapı tutup, "buyurun

efendim-yok Allah aşkına siz buyurun efendim" diyerekten, 2 Türk gibi, herkesi kendimize baktırdık. Sonrada gülmekten bir hal-olduk.

Çocuğu gibi sahip çıktı, (Nerede yiyeceğimizi, nerede yemeyeceğimizi tembihledi), arkadaşı gibi bizimle gezdi, gezdirdi. Çok eğlendik, sanırım onlarda öyle... Sanat galerilerini, Kiliselerini, sevdikleri lokantalarını, koyları, tepeleri, güzelim "deniz fenerlerini" günlerce Marianne ve Doro ile dolaştık. Evlerinin altındaki "stüdyo/atölye"sini, orada yaptığı "işleri" gördüm. Ancak, o zaman Hawthorn Inn'in çevresindeki bazı "yapıtları" anlayabildim. Duvarlarda Babasından kalan resimleri, övünerek gösterdi. Bir "SİRK TARİHCİSİ" imiş. Tam ona göre bir baba diye düşündüm. Özgün, yaratıcı... Mr.Amidon, hala çalışıyor, ve sevgi ve dostluk üretiyor.

Son gün, son dakika. Birbirimize sarıldık, vedalaştık. Yüzüme baktı, yeter artık dedi. "you can call me Bill". Çaresiz, öğretmenim istedi, kıramam. "Bye-bye, take care Bill" dedim. Hepimizin gözleri biraz dolu-dolu. Arkamıza bakmadan ayrıldık "Dostumuz" Bill ve Marianne'den ve harika evlerinden. Keşke, tekrar gidebilsek, onları görebilsek, o harika kahvaltıları tadabilsek. Keşke...

Yolu düşen herkese Bill Amidon ve karısı Marianne ile Camden'ı tanımayı şiddetle öneriyorum.

ANKARA'DAN HABERLER

Doğan Gözde Özgödek
TAC'86

Sevgili TAC,

Mezunlar Derneğimizin tüm şubeleri tarafından aslında her yıl 12 ay boyunca düzenlenen "Son Cuma" etkinliklerinin, yaz sezonu sonrası ilk toplantısını 28.09.2012 tarihinde yaptık.

Tüm Türkiye'de olduğu gibi Ankara'da da muhabettimiz iyi idi. Katılım sayımız bu kez biraz düşüktü. Ama, Ankara dışından konuklarımız da vardı. (Metin Sağır '76) Foto Alp her zamanki gibi, işbasında idi.

Akşamın fotoğraflarını "TACMED Ankara" Facebook sayfasından takip edebilirsiniz.

Aylık Kebap Toplantısının yeri Etrak kapandığı için, yeni bir yer tesbiti çalışmalarımız sürüyor.

Ekim-2012'den itibaren yeni Kebap Mekanımızı da bildireceğiz.

Gün yine her ayın 2. Çarşamba günü olacak. Ocak-2013 ayı içerisinde, yıllık Büyük Ankara yemeğimiz olacak.

Herkes şimdiden biryerlere not etsin lütfen. İnşallah hepsinde buluşmak dileği ile.

Sevgi ve saygı ile

Eylül Son Cuma...

Sevgili Dostlar,

Dün akşam gene çok müstesna bir Son Cuma buluşması yaşadık Mersin Tenis Kulübünde. İstanbul'da olduğumu sandığımız değerli hocamız Haydar Göfer de sürpriz yaparak bizimle oldu. Fuat Togo'ya (TAC'81) teşekkür ederim sevgili Hocamızı, gazimiz Ramo'yu (TAC'83), TAC Türk Müdürümüz sayın Tekin Baransel'i ve SEV İlköğretimin güzel müdürü Pelin Çağlayan'ı Tarsus'tan arabasıyla getirip-götürdüğü ve yemeğimizi onurlandırdığı için.

Yemeğimize katılım oldukça fazla idi. TAC'62 döneminden TAC'93 dönemine kadar farklı dönemlerden 40'a yakın dostumuzun bulunduğu gecemizde tam bir atletizm atmosferi yaşandı. Onur konuğumuz olarak davet ettiğimiz; 2012 Londra Olimpiyatında kadınlar 100 metre engelli koşuda final koşarak 12.58'lik derecesiyle 5. gelen ve Mersin'imizin, hatta ülkemizin, hatta dünyamızın yıldız atleti olma başarısını yakalayan Nevin kızımız ile antrenörümüz (camiamızdan, halen TAC'de İngilizce öğretmenliği yapan Günseli Yüksel (TAC'87)'in beyi Cavit ile kardeş olan) Cüneyt Hoca bize atletizmdeki heyecanı yeniden yaşattılar. Bu atmosferde, mehtap altında ve Akdenizin serin gece esintisini ciğerlerimize çektiğimiz Mersin Tenis Kulübünün terasında yenen Son Cuma yemeğimizde keşke sizler de aramızda olsaydınız.

Sıcak yemekler sonrasında içki bardaklarıyla terasın kapalı bölümüne geçildi. Orada Nevin kızımız ve Cüneyt Hoca için kendilerine yakışır bir kutlama töreni yaptık. Önce Cüneyt Hoca, sonrasında da Nevin kızımız olimpiyata hazırlanışları ve yaptıkları ağır antrenmanlar ile ilgili bilgi aktardılar. (Günde ikişer buçuk saatten haftanın her günü biri sabah diğeri de öğleden sonra olmak üzere iki kere ağır antrenman. Yani her gün 5 saat çalışma!)

BIZ

Eylül

San Cuma

MERSİN'DEN HABERLER

Eylül

San Cuma

LONDRA'DAN HABERLER

TAC her yerde!..

TAC'liler Temmuz ayı 'TAC Son Cuma' birlikteliğini Olimpiyatlarda gerçekleştirdiler...

Londra'da hem Son Cuma, hem Londra 2012 Olimpiyatlarının açılışı vesilesi ile 6 TAC'li bir araya geldiler. Tower Bridge'in hemen yanında saat 6 gibi başlayan muhabbet, açılışın izlenmesi, Tower Bridge'deki havai fişek ve ışık gösterileri ile devam etti.

Gece geç saatlere kadar devam eden Son Cuma'yı her ay tekrarlama kararı alındı.

Çağlar '99, Ümit '97, Oğun '98, Cenk '93, Ahmet '93, Cenan '2000

Mahmut Telli
TAC'57

Kırlangıçlardan Ders Almak...

"Karıncadan ibret al, yazdan kışı karşılar" diye bir atasözümüz vardır bilirsiniz. Bu yaz bazılarımızın karıncadan değil ama kırlangıçlardan ibret almasının bilincine eriştim. Bakın anlatayım nedenini.

Her yıl yaz tatilimizi Türkiye'de, Kuşadası'nda geçiririz. Bu yıl Bodrum'da yaptırdığımız yeni yazlıktan dolayı hem Kuşadası'nda hem de Bodrum'da geçirdik tatilimizi. Kuşadası'nda tam denizin üzerinde, 'lebiderya' denilen dört katlı bir blokta nohut oda bakla sofa cinsinden küçük bir dairemiz var. Bu yazlığımız kumsalın hemen önünde. Balkonumuzun önünde plaj, büyük bir gazino ve harika bir yüzme havuzu var.

Bırakın balkonu, oturma odasının en uzak köşesinden bile plaja, havuza ve gaziroya hakimsiniz. Burada aynı bir gemi güvertesindeymişsiniz gibi günde 24 saat denizi denizi dinlersiniz. Dalgaların sahile vuruşunu duyar kulaklarınız sürekli.

Evin balkonu ne kadar denize hakimse giriş kısmı da o kadar yeşile, ağaçlara ve ovaya hakim. Giriş tarafından dönüp de geriye bir baktığınızda, denize uzanan mor dağları ve eteklerindeki yeşil zeytin ağaçlarını; daha da geriye baktığınızda geniş ovadaki şeftali ve çam ağaçlarını, üzüm bağlarını, kavun-karpuz tarlalarını ve sebze bahçelerini görürsünüz.

Bunları size anlatırken sakın evi satışı çıkartacağımı sanmayın. Esas maksadım, sizlere bu cennet köşesi Kuşadası'ndaki kiracılarımı anlatmak. Bilmem söylemeye gerek var mı? Bu güzellikler içinde insan sadece denizin dalgalarının sesini mi duyar? Adı üstünde işte; kuş adası...

Ben her sabah burada, dalgaların sesiyle birlikte, kuşların, kırlangıçların cıvıltısıyla uyanır, bütün gün bıkmadan usanmadan onları dinler ve yılın yorgunluğunu atmaya çalışırım. Sonunda da bu güzelliklere, bu sese doyamadan, bir yıl daha eskimek üzere Almanya'ya dönerim...

Her yıl Temmuz'un ortasında geldiğimiz bu yazlığımızın, balkonunun sağ ve sol üst köşelerinde kırlangıç yuvaları görürüm. Bu kırlangıç yuvalarının içinde de her yıl, dünyaya gözlerini yeni açmış serçe yavrularıyla karşılaşırım. Bu yeni doğmuş yavruları diğer serçeler gün boyu besler durur. İki üç hafta sonra da uçururlar bu yavruları yuvadan. Ben de tatil bitene kadar, boş kalan bu kırlangıç yuvalarında serçelerin ne aradığına şaşar kalırdım; bu yıla dek.

Bu yıl Bodrum'da yeni yaptırdığım yazlığımızdan dolayı erken geldik Kuşadası'ndaki yazlığımıza. Ben ilk iş olarak hemen balkona koştum ve balkondaki kırlangıç yuvalarına baktım.

İçlerinde serçe yavruları görmeye alıştığım bu yuvalarda bu kez ne göreyim. Kırlangıç yavruları ve etrafında dönüp duran kırlangıçlar.

Ne de çalışan kuşlarmış meğer bu kırlangıçlar. Beş altı tanesi bir arada jet hızıyla uçup; yiyeceklerini havada mı yoksa yerde mi, nerede buluyorlarsa aynı hızla gelip, yuvalara yaklaştıklarında aniden yavaşlayarak, yiyecekleri kapmaya hazır vaziyette bekleyen yavrularına veriyor ve derhal geri dönüyorlar; aynı jet hızıyla...

Bu kuşlar yavrularını beslerken öyle güzel sesler çıkartıyorlar ki; insan yavrusunu besleyen kuşun sevincini sesinden anlıyor. Bazen sekiz on tanesi birden geliyor bu yuvalara, büyük bir grup halinde; büyük sesler çıkartarak. O zaman anlıyorum kuşların da bir dayanışma içinde olduklarını. Zaten hiç bir yuvada yavru kuşlar tek değil.

Yuvaya yiyecek getiren bir kuşa başka bir kuş etrafı kollayarak yardım ediyor. Eğer bir tehlike görüyorsa hemen cıvıdayarak, yavrusuna yiyecek getiren kuşu uyarıyor. Diğer bazı kuşlar da etrafta dönüp duruyor; sıralarını bekliyor yavrularını beslemek için. Hasılı kooperatif bir çalışma içindeler bu kırlangıçlar.

Zaten yuvalara alıcı bir gözle baktığınızda, bu yuvaların kuşlar tarafından yapılmış olacağını düşünmenin bile olanaksız olduğunu sezinliyorum. Bu kırlangıç yuvaları diğer kuşların yuvaları gibi saplardan samanlardan yapma değil, büyük şehirlerde gördüğümüz yüksek beton binaların renginde; tıpkı beton yığını gibi. Balkonun tavanı ile duvarlarının birleştiği köşelere tutturulan bu yuvalar, bu rüzgarlı sahilde bütün yıl nasıl düşmeden asılı durur balkon tavanının köşesinde. Doğrusu anlamış değilim.

Kumdan, çamurdan ve belki de çimentodan oluşan bu yuvalar yapılırken, bizim yokluğumuzda kimbilir kaç kırlangıç çalıştı. Nasıl tutturdular kumu tavana ve duvara; suyunu nasıl getirdiler bu karışımın; nasıl betonlaştırdılar kumu? Bunlar hep bizim yokluğumuzda yapılıyor bizim kiracı kırlangıçlar tarafından... Üstelik bizim gibi kapatıp gitmiyorlar da yuvalarını. Serçelere kiralyorlar gördüğünüz gibi...

İki üç hafta sonra kırlangıçlar yuvadan uçup gitti. Biz de sahildeki bu evimizi kapatıp Bodrum'daki yazlığımıza gittik. Açıkçası bizim Kuşadası'ndaki yazlık onbir ay kapalı kalacak yine; hiç bir getirisi olmadan. Ama eminim bizim kırlangıçlar yuvalarını, yine serçelere kiralayacaklar, her yıl olduğu gibi...

Defne Ongun
TAC'89

Okullu Olmak...

Başlıyoruz yine yeni bir okul dönemine. İlk defa forma giyecek kızıccık, ilk defa servise binecek, ilk defa ciddi anlamda ödevler gelecek eve. Bugüne kadar eğlenceli geçen okul saatleri biraz daha ciddileşecek, daha fazla disiplin gerektirecek.

ENKA'yı seçtik kızımıza. Gerek kampüs, gerek öğrenciye yaklaşım şekli olarak bana kendi sevgili okulumu andırdığı için belki de. Tarsus Amerikan Koleji bölgedeki diğer okullardan ayrıştırdı çok net bir şekilde. Sadece verdiği eğitim kalitesiyle değil, içerideki yapıyla ve kültürle de.

Çocukları daha özgür, daha özgüvenli bir şekilde yetiştirirdi benim okulum. Spora, müziğe önem verirdi. Çok başarıları vardı bu konuda.

Öte yandan nedense "burnumuz havada" gibi algılanırdık diğer okullardaki öğrenciler tarafından. Ms.Wellen için "Ne biçim okul bu. Öğretmenler sınıfa köpekleriyle geliyormuş." denildiğini duymuştum. Evet doğrudu. Ama o tatlı kahverengi, saten tüylü köpek bizi hiç rahatsız etmezdi. Sahibinin verdiği komutları birebir uygulardı. Varlığını bile unutturduk kendimizi derse kaptırıp.

Akademik anlamda kuvvetli bir okul olan TAC, sosyal anlamda da bizleri desteklerdi. Turnuvalarda, müzik yarışmalarında sesimiz gür çıkardı. Tezahüratımız kuvvetliydi. Başımız dik. Belki de bu yüzden bizi yadırgıyorlardı.

Tam bilemiyorum.

Ama bu okulda okuduğum için çok mutluydum.

Şimdiki çocukların işi çok zor. Özellikle - maalesef - pek çok anlamda eksiklikleri olan devlet okuluna giden, gidecek olan minikler için üzüldüyorum. Çünkü sistemimiz fe-la-ket. Zaten çok aksaklıkları olan, ezbere dayalı bir sistemden, kimsenin çözemediği, anlayamadığı, karmaşık bir uygulamaya geçtik pat diye.

Ne bir hazırlık var, ne bir yumuşak geçiş dönemi var. Dan diye yeni bir sisteme geçiyorlar. Aceleleri var. Haydi biz konuya uzak olanlar anlayamadı diyelim. Konunun uzmanları, eğitimciler bile işi çözemiyor. Bilgi alalım, anlayalım diye sorular sorduk aylardır. Hepsisi şaşkın, cevap verebilecek bilgiye sahip değiller.

Özel okullar biraz daha iyi çözüm yaratabilirken, devlet okulları ne yapacak? Nasıl çözecek? Maalesef çok eksik var.Olan minicik öğrencilere olacak.

Onun için şükrediyorum doğru bir adresteyiz diye. Kızımın keyifli okul anıları, kuvvetli bir arkadaş grubu olsun istiyorum. Hayat boyu bu okulda okumuş olmaktan gurur duysun diye umuyorum. Bu sistemde iyi çözümlerle kaliteli eğitim alsın, aldığı eğitimi ileride uygulamaya dökülsün diye arzu ediyorum. İnşallah bu dilekler gerçekleşir, hayata sağlam adım atar miniğim.

Aynen biz TAC'lilerde olduğu gibi...

www.sifirkilometrebizdiklar.com

Bayramda çalışırız bayramlar için...

Çifteler Köy Enstitüsü mezunu yazar Talip APAYDIN'IN 1967 yılında yayımlanan "Karanlığın Kuvveti" adlı kitabında yer alan anısı:

Kurban bayramı tam kışın ortasına rastlıyordu. O günler bir soğuktu, bir soğuktu... Kar, fırtına, tipi... Eskişehir ortalarında papaz harmanı savruluyordu. Göz gözü görmüyordu dışarlarda. Sular donmuştu hep. Seydi Suyu iri buz parçaları akıtıyordu. Santral kanalı kapandığından, elektriklerimiz kaç gündür doğru dürüst yanmıyordu. Akşam seminerlerinde kitap okuyamıyorduk, ders çalışamıyorduk. Lambalar ikide bir usulca sönmüveriyordu. Dersliklerimizde pelerinlerimizle oturuyorduk da, gene de ısınamıyorduk. Musluklarımızdan su akmıyordu. Ellerimizi yüzlerimizi yıkamak için dere kıyısına gidiyorduk. İçme suyumuz yoktu. Üç gün bayram iznimiz vardı, ama bu soğukta nereye gidecektik? Köyü yakın olanlar gitti ancak.

Bayram sabahı kampana çaldı. Dışarıda toplanılacak dediler. Başımızı gözümüzü sararak, büzülerek çıktık. Müdürümüz Rauf İnan merdivende bizi bekliyordu. Üstünde palto bile yoktu. Ellerini arkasına bağlamıştı. Boz urbaları içinde, yağsız çehresiyle bir heykel gibiydi. Savrulan karlardan gözlerini kırıştıırıyordu.

O halini görünce usulca pelerinlerimizin yakalarını indirdik. Ellerimizi cebimizden çıkardık. "Arkadaşlar !" diye başladı. Bir canlıydı sesi, bir heybetliydi. Önce yılgınlık psikolojisinin zararlarını anlattı. Korkan insanın muhakkak yenileceğini ve korktuğuna uğrayacağını söyledi. Bu hava soğuk evet, fakat siz isterseniz üşümezsiniz, dedi. Olduğumuz yerde birkaç kez sıçramamızı ve kuvvetli tepinmemizi istedi. Dediğini yaptık. Birden ısınmıştık sanki. Hoşumuza gitmişti.

Bugün bayram, dedi. Şimdi birbirimizi tebrik edeceğiz. Sonra yapacağımız iki iş var: Ya tekrar içeri girip sıralara büzülmek, mıymıntı mıymıntı oturmak, bu üç günü böyle faydasız, hatta zararlı geçirmek, can sıkıntısından patlamak. Boşuna içlenmek. Üstelik üşümek. Yahut da kazmayı, küreği alıp, santral kanalını temizlemeye gitmek. Emin olun gidenler, kalanlar kadar üşümeyecektir. Çünkü inanarak çalışan insan ne soğukta üşür, ne sıcakta yanar. O; yücelten, diriltten, kuvvetli kılan bir heyecan içinde her türlü güçlüğü üstüne çıkmıştır... Onu hiçbir karşı kuvvet yolundan alıkoyamaz. Yeter ki bir insan yaptığı işin gereğine inansın.

-Ben şimdi kazmamı küreğimi alıp kanala gidiyorum, dedi. Çünkü kanal açılınca elektriklerimiz yanacak. Elektrik yanınca okulun işleri yoluna girecek. Kitap okuyabileceksiniz, ders çalışabileceksiniz. Sularınız akacak, yıkanabileceksiniz. Size şunu söylüyorum, bizim asıl bayramımız, yurdumuz bu gerilikten, bu karanlıktan kurtulduğu gün başlayacaktır. Şimdilik bize düşen milletçe çalışmak, çok çalışmaktır. Parolamız şu olmalıdır: "Bayramlarda çalışırız bayramlar için". Ben gidiyorum. Gelmek isteyenler gelsin.

Heyecanlanmıştık, üşümemiz geçmişti. Hepimiz geleceğiz! diye bağırıyorduk. Bayramda çalışırız bayramlar için! Bayramda çalışırız bayramlar için! Altı yüz kişi böyle bağırırdık. Sonra da kazma kürekleri koyduğumuz işliğe doğru bir koşuşma başladı. İnsanların böyle canlanması, bir amaca doğru saldırmaları belki sadece savaşlarda görülür.. Santral havuzundan başlayarak onar metre arayla su kanalına dizildik.

Çıplak Hamidiye Ovası ayaz. Kırıkkız Dağı'ndan doğru zehir gibi bir rüzgâr esiyor. Pelerinlerimizin etekleri uçuyor. Kazmayı vurdukça yüzlerimize buz parçaları fırlıyor. Bazı yerlerde kar her yeri doldurmuş, kanal dümdüz olmuş. Nereye kazacağız belli değil. Müdürümüz, öğretmenlerimiz başımızda dört dönüyorlar. Bir o yana koşuyorlar, bir bu yana. Öyle çalışıyoruz ki, boyunlarımızdan buğu çıkıyor. Bazen adam boyunda buz parçalarını elleyip çıkarıyoruz kıyıya. Kimisi bağırıyor, kimisi kazmalara tempo tutuyor. Bir gürültü gidiyor kanal boyunca.

Yeşilyurt köylüleri evlerinin önüne çıkmış, bize bakıyorlar. Böyle çalışmamıza alışkınlar ama bayram günü, bu soğukta nasıl donmadığımızı şaşıyorlar. Yeşilyurtlu arkadaşımız Azmi, köyü yakın olduğu için izinli ya! Bize evlerden bazlama ekmek taşıyor. Köylü ekmeğini özlemişiz, aramızda kapışıyoruz. Yukarılardan, aşağılardan ikide bir sesler yükseliyor: -Bayramda çalışırız bayramlar için! Koca ova çınlıyor. Taa uzaktan Hamidiye'nin, Mesudiye'nin köpekleri ürüyorlar. Bu kış günü böyle seslere anlam veremiyorlar herhalde. Ayaz ovanın ıssızlığı yırtılıyor.

O gün o kanalın yarı yerini açtık. Bir buçuk metre derinliğinde, uzun, derin bir çukur karları yara yara gitti. Ertesi gün taa bende kadar tamamladık. Sonra merasimle suyu saldı. Nazlı bir gelin getirir gibi önünden ardından yürüyerek, türküler marşlar söyleyerek getirdik ve geç zamanda, santral havuzuna döndük, sonra bir baktık, okulumuzun balkonuna çakılı "Ç K E" yandı... (Çifteler Köyü Enstitüsü).

O zamanki sevincimizi nasıl anlatmalı? Üşümüş ellerimiz alkıştan ısındı. "Yaşa var ol" seslerimiz ufukları kapattı. Dünyanın en içten gelen, en coşkun bayramı oldu belki. Hiç unutmam bir arkadaşımız kendi ellerini öpüyordu. "Aferin ulan eller, diyordu, bu elektriğin yanmasında senin de hissen var, yaşasın." Sevinçten gözlerimiz yaşarmıştı. Müdürümüz bir tümseğe çıktı. Birkaç kelimeyle başarıımızı tebrik etti. Her nokta koyuşta "sağool!" diye bağırıyorduk..

- Şimdi, dedi, depomuza su dolacak, banyoyu yakacağız. Yıkanın ve çalışıp başarmış insanların huzuru içinde uyuyun. İşte gördünüz, inanarak çalışan yapar! Amacına ulaşır! Bu heyecanla çalışmaya devam edersek, biz Türkiye'yi de yükseltebiliriz!

- Yükselteceğiz!, diye bağırırdık.
- Bayramda çalışırız bayramlar için!
- Bayramda çalışırız bayramlar için!

İçeri girdik, musluklardan şarıl şarıl sular akıyordu. Birbirimizi tebrik ediyorduk. Unutulmaz bir bayramdı!

Hüseyin Sungur
TAC'71

Bir nefes, bir koku olur icabında... Tarsus'un yeni sineması! Son Şaman'ın ilk konseri...

1971 yazı , oldukça zor geçmiş bir yazdır benim için.Bir taraftan tam bir yıl önce kaybettiğim babamın yokluğuna alışmak , diğer yanda orta bitirme sınavlarında , 1970de olduğu gibi , tekrardan fen bilgisinden ikmale kalmak , çok ağır ruhsal yükler getirmişti bana.

Evvelâ, bitirme sınavlarından sonra, İstanbul'a gitmiştim; babamın kuzenlerinde tebdil hava etmek için. Yani ortam değiştirmeye gittim kısaca. Dönüşte de, ailecek Namrun'a, yaylaya çıkmıştık nenemin yanına. Bu arada hemen belirteyim, benim gibi artık eskimekte olan Tarsuslu yaylacılar, NAMRUN yaylasına, öldüm Allah ÇAMLIYAYLA demezler, bilesiniz.

Sebebi, bir başka yazının konusudur.

Birgün, şehir, tüm afiş asma noktalarında, bir konser haberi ile çalkalandı. NEŞET ERTAŞ adlı bir "türkücü" konser vermeye geliyormuş "Tarsus'a".

Yalan söylemeyeyim, o tarihe kadar, böyle bir türkücü ve çalıp, söylediklerinden vallahi de haberdâr değildim.

Yaz aylarında, bambaşka bir yazı dizisinin konusu olması gereken, TARSUS PARK GAZİNOSU havuzbaşı programlarından dinlediklerimiz, kısaca ŞÜKRAN AY, NURCAN VE GÜLCAN OPEL, FAHRİ IŞIK (şimdi Hollanda'da) gibi, dönemim kelâmıyla söylersek, "mahalli sanatçılar" idi.

NİYAZİ SALTAN kimdir!

Çoğuna da bizim TARSUSLU "abdal" bağlamacı, NİYAZİ SALTAN eşlik ederdi. Kimbilir nerelerdedir NİYAZİ ABİ!

Uzatmayalım.

Bugünkü PARK yolunda (sağ yönde) yürürken Turan giyim mağazasına gelir gelmez, YEŞİL YOL / İSTASYON yolu tarafına dönerseniz, üç beş adım sonra, o zamanki Tarsus'nun, en kıdemli açık hava sinemasına varırdınız.

YENİ SİNEMA

Şimdi yerinde Dörtlemez Apt.'ı var.

Duyduk ki NEŞET ERTAŞ adlı türkücü, YENİ SİNEMA'da konser verecekti. Kolay, pek önemli de el çünkü, sinema sahiplerinin oğulları, çok yakın arkadaşlarımız. Konserden birkaç saat önce giderik, bir bilet koçanı alıp, içeri girerik diye düşünmek gafletinde bulunmuşuz, başımıza geleceklerden, elbette ki habarımız yok .

Arkadaşarımdan Hakkı Dörtlemez'i, genç yaşında kalp krizinden kaybettik. Halim (Pekcan) ile kardeşliğe devam.

Boru değil bre, bir saydım geçenlerde, tastamam 44 yıl olmuş.

O zaman TARSUS telefonları, dört haneli; bizimki 1425 onların ki 1172. Telefon ediyoruz Halim'e, "şu saatte" sinemanın önünde buluşacağız diyoruz.

Diyoruz da, buluşmak üzere sinemanın sokağına park yolundan girer girmez, çevrenin "mahşeri" kalabalığının farkına varıp, içimizden sessiz ve uzun bir aboov çekiyoruz. Sokakta, neredeyse yürümek imkânsız.

Zar, zor YENİ SİNEMA'nın koyu mavi boyalı, demir kapısına geliyor ve Halim'le, güç belâ birbirimizi buluyor, ama ne kalabalık, ne omuz omuza ayakta durma mücadelesi veriyoruz.

Halim, geldiğimizi, içerdeki personele bildirmek için, var gücümüzle kapıyı yumruklamamızı istiyor. Mavi Kapı'ya, çift yumruk giriyoruz Halim'le.

Rahmetli makinist Pepe Kemal, büfeci Memet Ağa, biletçi rahmetli Rafet Ağa, çevrelerindeki seyircileri ite, kalka kapıyı açabiliyorlar. Tekme, tokat sinemaya giriyoruz, girmesine de, bu insan deryasının içinde, patron oğlu olsan, sıfır, hiçbir fiyaka sökmez vallahi.

EDEBİYAT KÖŞEMİZDEN

Nasıl olduğunu hatırlayamadığım bir biçimde, makine dairesinin sağ tarafının önlerinde, iki koltuk öbeğinin ortasına, birer tane hasır tabure bulup, oturduk Halim'le.

Işıklar söndü.

Sahnede birkaç tane, yüksek güçlü ampül var, o kadar.

Perde bembeyaz elbette.

Sahnede bir mikrofon ve ayağı bir de temizce görünen tahta bir iskemle var. Başkaca bir süsleme, bezeme unsuru falan yok.

Perdeye vuran sahne ışıkları, perdenin beyazlığını, koltukların üzerine taşıyor ve az da olsa bir aydınlık peydah oluyor.

Bize göre sol tarafta bulunan büfenin içinden, sağelinde tanburası ile beklenen "türkücü", sessiz, sedasız bir biçimde sahneye dingin adımlarla yürüdü, mikrofonun önünde durdu, hakiki bir tebessümle eğilerek, bizleri selâmladı.

Bayağı yoğun bir alkış geldi bahçeden yani seyircilerden.

Sonra, bir tanburasının önüne bir de teknenin kış tarafına, iki adet mikrofonu yeterli uzaklığa sabitleyerek, tellerin üzerinde, gezinmeye başladı.

Kalın ve ince perdeler arasında, usul usul inip, çıkıyor, türkü çığırıyor, gözleri gâhi aralık, gâhi kapalı, göğsündeki kalbinin, ruhundaki yüreğine talimatladığı (kimbilir) kısa ve uzun cümleleri, sesini bir opera sanatkarından, EMİN OLUN, çok daha ustalıkla kullanarak, bizlere, hepsi birer KUTSAL METİN gibi, irticalen (doğaçlama) aktarıyordu.

Darmadağın olduğumu, ergenlik ruhumun bir kum fırtınasına tutulduğunu, ne bileyim, dağlardan aşağıya çalı çırpılara, taşlara, kayalara çarpa çarpa yuvarlandığını tasvirlemeliyim.

ABARTARAK YAZMAK İSTİYORUM...

Kulaklarım uğuldadı.

Bedenim, kaskatı, öylecene bakarken, otuz yaşlarında, hafif külhanbey bir ağabeyin, hemen yanımdan kalkıp, yürüyüşünü hızlandırırken de, üstündeki mintanın düğmelerini, gelişigüzel çekiştirip, höyküre höyküre ağlayarak, sahnede yarı uyur (trans) haldeki NEŞET ERTAŞ'a doğru kollarını, ibadet eder gibi uzatıp,

"Yeter, yeteeler artık, bittim, tükendim, yok oldum, "Türkü" söyle artık babaaa" diye çıgıllara gömüldüğünü, sizlere 41 yıl sonra anlatmak istedim.

Kim ne derse desin, okumakta olduğum okulda, tartışmasız RAK (rock) MÜZİK diktası vardı ve ben, elimde bağlama, okul bahçesinde dolandığım zamanlarda, kimi arkadaş ve ağabeylerin, müstehzî bakışlarını, ruhumda hissediyor ve üzülüyordum elbette.

SONRA

Sonra, bana göre, yirminci yüzyılda dünyaya gelmiş, geçmiş en dehşet erkek seslerden rahmetli CEM KARACA'dan, "kendim ettim kendim buldum/gül gibi sararıp soldum, eyvah eyvah" türküsünü de dinleyince, ruhumuzun nereye ve hangi toprağa gönül verdiğini anlayacaktım.

Zaten rahmetli peder ki iflâh olmaz bir NUREDDİN ÇAMLIDAĞ hastası olarak, ben, ilkmektep dörtte iken, mandolin dersi aldığım esnada, ELİYEŞİL ilkmektebi karşısındaki, bağlama ustası CENGİZ BIÇAKÇI'dan, kullanılmış bir bağlama almış, eve geldiğinde de, "Şayet babansam, rica ediyorum, bu aleti öğren oğlum" demişti bana.

Ben de, mandolinden edindiğim ses tanışlığına güvenerek, bir ay içinde, temel ses ve basışları becermeye başlamıştım bağlamada...

Neşet ERTAŞ, 1071 tarihi nîrengi alındığında, ANADOLU'ya, MAVERAÜNNEHİR mıntıkasından, öbek öbek gelen kabilelere, yol açan kesimlerden ABDALAN-I RUM / ANADOLU ABDALLARI denilen gezgin, kültür elçileri topluluğundandır.

Diğerleri ise; BACIYAN-I RUM ve AHİYAN-I RUM diye tespit ve adlandırılan, silâhsız, gönül erleridirler...

İşte böyle bir ABDALAN-I RUM, 1971 yazında TARSUS'a geldi ve gönlümüze, hiç tükenmeyecek sesini ekti, geldiği gibi de, sessizce gitti.

Vakt irişince de, UÇMAĞA vardı.

Umarım ULU GÖK TENGRİ, onu, otağında şerefleştirmişti.

AMİN...

Uğur Ersoy
TAC'51

TAC'51 Uğur Ersoy'un "Bir Efsane Bir Demet İnsan" adlı kitabından bir öykü.

Cırrık Bekir...

Cırrık Bekir, yaz aylarında yaylamız dolaylarına konan bir yörüktü. Çocukluğumda ve delikanlılığımda civar dağlarda yüze yakın yörük çadırı kurulurdu. Şimdi tektük rastlanıyor yörük çadırına, çoğu bağ bahçe sahibi olup yerleşik düzene geçti. Osmanlının zorla, zulüm ile yapamadığını, tüketimi pompalayan serbest pazar ekonomisi sessiz sedasız çözümlendi.

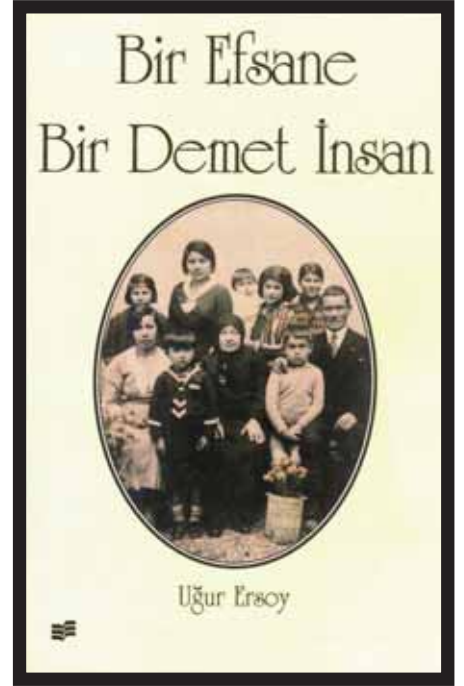
Yörükler kışın Çukurova'ya inerler. O zamanlar Mersin'in doğusunda bunların konabileceği bir sürü boş arazi vardı, şimdi antrepo ve fabrika olan araziler. Çukurova'ya bahar erken gelir. Şubat'ta keçi ve koyunlar yavru lamaya başlayınca, Toroslara doğru hareketlenir yörükler. Göç birkaç aşamada oluşur. Önce Torosların fazla yüksek olmayan düzlüklerine konarlar. Hava sıcaklaştıkça daha yükseklerle çıkılır. Yörüğün düşmanı sıcak, dostları ise buz gibi kaynak suları ve otlaklardır.

Yörüklerin göçü son derece renkli olur. Keçi kılından yapılan simsiyah çadırlar, göz alıcı renklerle dokunmuş kilimler develere ve atlara yüklenir. Yüklerin üstüne de bebeler oturtulur. Göç günü develer pek havalıdır. Çarpıcı renklerden yapılmış semer ve kolanlarının güzelliğinin farkındadırlar, gelinlik kız gibi gerdan kırarlar. Göçte, develere çan takılır, bir yüksükten, bir kova büyüklüğüne değişen, boy boy çanlar. Hareket başlayınca çan sesleri dağlarda yankılanır. Akşam üzeri kondukları ilk yerde, erkekler çadır kurarken, kadınlar keçi ve koyunları sağmaya başlar. Daha sonra yavruların annelerini emmelerine izin verilir. Bu gerçekten görülmesi gereken bir olaydır. Oğlak ve kuzu sürüsü serbest bırakılınca, annelerin bulunduğu yere doğru bir koşu başlar. Yavrular koşarken bütün güçleriyle melerler, anneler da öyle. Kavuşma gerçekleştiğinde ortalık ana baba gününe döner. Yanlış annenin memesine sarıldığı için bir kafa darbesi ile uzaklaştırılan oğlak veya kuzu yeniden bağırarak anasını aramaya başlar.

Yazın yaylada güneş doğarken kalkar ava çıkardık. En büyük zevkimiz de av sonu bir yörük çadırında mola vermektir. Eğer Cırrık Bekir o yakınlara konmuşsa, mutlaka onun çadırına giderdik. Cırrık Bekir diğer yörüklerden biraz farklıydı. Askerliğini Malatya'da yapmış ve kent erkeğine özenmişti. Cuma günleri bizim yaylaya geldiğinde üzerinde lacivert bir ceket olurdu.

Ceketin göğüs cebine bir yuvarlak ayna ve tarak yerleştirirdi.

Ona neden Cırrık denirdi bilemiyorum. Cırrık, ardıc ormanlarında yaşayan, arada bizim bağ ve bahçelere inip karnını doyuran, gri kırçilli bir kuştur. Cırrık, güzün yağlandığında, bizim gibi amatör avcılarının hedefi olurdu.

Biz çocuklar, cırrığın "arıcıl" denilen kuşu kışkırttığına inanırdık. Arıcılar, güzün Eylül başında gelirdi. Sabah uyanıp arıcıların sesini duyduğumuzda, yazın sona ermekte olduğunu anlardık. Bu, bizim dağda sınırsız gibi gözükken özgürlüğümüzün, oyunlarımızın ve gamsız hayatımızın sonu demektir. Okul zamanının yaklaştığının işaretiydi. Arıcıl, arı yiyerek geçinen, olağanüstü güzel bir kuştur. Yeşilin, lacivertin, kırmızının en parlakları onun tüylerinde bir araya gelmişti. Sabahları dağdan esen serin rüzgar ve arıcıl sesleri, bize yazla başlayan güzelliklerin sona ermekte olduğunu habercileriydi. Bu nedenle onları pek sevmezdik!

Cırrık Bekir son derece ehlikeyfti. O dönemde gramafon, şehirlielerde bile ender rastlanan bir lükstü. Onun yörük çadırında gramafonu görenler şaşırırdı. Parası olduğu zamanlar bir şişe rakı alıp, gramafonda çalan plakları dinlemeye bayılırdı. Sabah, av dönüşü bize mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlatırdı, yayıktan yeni çıkmış tereyağı, petekli bal ve saçta yeni pişirilmiş sıcak bazlama (gözlemeye benzer). Ben hayatımda bu kadar lezzetli bal ve tereyağı yemedim. Arıların, Torosların doruğunda kekik çiçeklerinden topladıkları balın lezzetini ancak tadan bilir.

Cırrık Bekir'in eski karısının güzelliği dillere destandı. Malatya'da askerliğini yaparken tanımış onu. Kadının saçları kızıl, gözleri

bal rengiydi. Bekir'in onu kandırarak getirdiği anlatılırdı. Kırk pencereyi konağım var, göz alabildiğince uzanan tarlalarım var, diye tavlamiş onu. Zavallı kadın bir yörük çadırına gelince şoke olmuş. Ama bizim Cırrık Bekir'e göre onu getirdiği yer cennet. Kadına keçi kılından yapılan çadırın yüzlerce deliğini göstererek, "Bak, kırk değil, yüzlerce penceresi var konağımın," demiş. Sonra göz alabildiğine uzanan çayırıları, ormanı, dağı işaret ederek, "Bunlar hep benim, istediğim yere konarım, istediğim pınardan su içerim," diye eklemiştir. Demesine demiş de, bunlar Malatyalı güzel kadını Bekir gibi mutlu kılmamış.

Doğan çocuğun da annesi gibi kızıl saçları vardı, adını Muhammed koydular. Kadın yörük hayatına uzun süre dayanamadı. Muhammed iki yaşındayken, çocuğunu da bırakıp memleketine döndü. Cırrık Bekir çok üzüldü, galiba çok seviyordu kadını. Ama ne yapsın, göçebe hayatı kadınsız yürümez ki. Bir yörük kızı buldu ve yeniden evlendi.

Muhammed büyüdükçe müzik yeteneği belirgin olmaya başladı. Beş altı yaşındayken yaylaya sık sık gelirdi. Kızıl saçları ve çilli yüzüyle son derece sevimli bir çocuktu. Yaylanın şehirli sakinlerinin göz bebeğiydi Muhammed. Onu yedirirler, içirirler, cebini şekerle doldururlardı. Sevimliliğinin yanı sıra, öksüz olması nedeniyle el üstünde tutulurdu. Bir eve geldiğinde ciddiyetle bağdaş kurar, cebinden çıkardığı kibrit kutusunu yere koyardı. Öbür cebinden çıkardığı yaprakları kibrit kutusunun üstüne yerleştirir ve kibrit kutusunun yan tarafındaki hayali bir kolu çevirmeye başlardı. Bu Muhammed'in gramafonuydu, yapraklar da plakları. Sonra, sanki plak çalıyor gibi bir türkü tutturmurdu. Muhammed'in konserinin bedeli yüz paraydı (iki buçuk kuruş). Verilen parayı cebine yerleştirir, gramafon ve plaklarını toparlayarak yandaki eve yönelirdi.

Muhammed'i büyüdükten sonra hiç görmedim. Mersin'e gitmiş ve bir pavyonda çalgıcı olmuş diyorlar. Orada pavyonda çalışan bir kadına aşık olmuş. Kadının dostu belalı bir sabıkalı. Bir sokak arasında sıkıştırmış Muhammed'i. Muhammed meğer adamın bunu yapacağını tahmin eder ve yanında bıçak taşırmış, adamı vurmuş. Şimdi "Mapushanede" diyorlar köylüler.

Cırrık Bekir'in en büyük zaafı kumardı. Kağıt oynamaya bayılırdı. Yaylaya her geldiğinde, kahvede kumara oturur ve sabaha kadar oynardı. Bir gün, iki şehirli kumarbaz Cırrık Bekir'i ormana götürmüşler ve başlamışlar kağıt oynamaya. Adamlar, tanınmış kumarbaz, hile yapıyorlarmış. Sonunda Cırrık Bekir'in parası suyunu çekmiş. Para yerine sürüdeki keçileri sürmeye başlamış Cırrık. Sürü de tükenmiş bir süre sonra. Cırrık bakmış ki durum ciddi, herşeyi gitmiş kumarda. Sonunda hile yaptıklarını da anlamış. Sıyırılmış belinden çıkar almaz bir tabanca. "Ulan alçaklar,

hile yaptınız. Sökülün cebinizdeki paraları," demiş. Adamlar büyük kumarbaz ama, yiğitlikten nasibini almamışlar. Cırrığın kararlı yüzü ve elindeki tabanca onların ödünü patlatmış. Değil aldıkları parayı, ceplerinde ne var, ne yoksa teslim etmişler Cırrığa.

Cırrık Bekir bu hikayeyi anlatmaya bayılırdı. Bir keresinde Ağabeyim merakla sordu. "Yahu Bekir Ağa, vermeselerdi parayı, vurur muydun adamları?" "Ahmet, çocuk gibi konuşma, bunca senenin yörüşü Bekir bir davar bile kesemez. Amacım korkutmaktı, korkmasalardı bırakıp gidecektim."

Bundan on yıl kadar önce Cırrık Bekir gırtlak kanseri olmuş. Mersin'e varıp doktora gittiğinde, tıbben yapılacak birşey kalmadığı anlaşılmış. "Var evine dön, dağ havası iyi gelir," demişler Bekir'e. Yakınlarına da, iki üç aylık ömrü kaldığını, yapacak bir şey olmadığını söylemiş doktorlar.

Cırrık Bekir'i bir Mayıs ayında yaylaya gittiğimde gördüm. Yanında yaylamızın bekçisi Horuzum Osman vardı. Osman, 75 yaşında idi ve iki yıldır kalp hastasıydı. Ben Cırrık Bekir'i gördüğümde, doktorların ölüm fermanını imzaladıkları günden bu yana iki yıl geçmişti aradan. Cırrık Bekir, onu yaşatanın dağ havası ve suyu olduğuna inanıyordu.

Toros köylerinde ölüm, doğal bir olaydır, tıpkı doğmak, yemek, içmek ve sevdalanmak gibi. Ölümünden bir öcü gibi korkulmaz. Ölüm konuşulur Toroslarda, şaka bile yapılır ölümle ilgili. Nitekim o gün Cırrık Bekir, Horuzum Osman'a, "Bakalım Osman Ağa, kim kimi gömecek, kısmet ne gösterecek," diye takılıyordu.

O yaz Ağustos'ta yaylaya gittiğimizde, Horuzum Osman'ın Cırrığı on beş gün kadar önce gömdüğünü duydum. Mezarı Boğazoluk yakınında bir düzlükte. Boğazoluğun suyu buz gibidir, Ağustosta bile elinizi iki dakika içinde tutamazsınız. Boğazdan doğru buz gibi bir yel eser hep. Otlar yaz ortasında bile yemyeşildir. Otların hemen ilerisinde ulu ardıc ağaçları yükselir, etraf mis gibi kekik kokar. Keçi sürüleri dekorun bir parçasıdır burada. Mezarına giderken üzüleceğimi sanıyordum, ama oraya vardığımda rahatlamıştım, gülümsedim bile. Cırrık Bekir sevdiklerinin hiçbirinden ayrılmamıştı, bir tek gramafonu eksikti. Acaba gerçekten eksik miydi, yoksa biz mi duyamıyorduk? Kimbilir, belki de kulağı gerçeklerle tika basa dolu olmayan birileri, Boğazoluk'tan esen o serin rüzgarın sesinde duyuyordur gramafondan yükselen nağmeleri.

Zeki Akıllıoğlu
TAC'80

Cari açık nedir? Cari fazla nedir?

Cari Açık, genel tanımlama olarak; bir ülkenin toplam döviz gelirleri / girdileri ile toplam döviz harcamaları / çıktıları arasındaki fark anlamında kullanılmakta.. Bu fark, harcama / çıktı lehine ise, Cari Açık olarak ifade edilmekte. Aksi durumda ise Cari Fazla'dan bahsedilmekte.

Cari Açık ile ilgili rakamsal ve nedensel gerçekleri ortaya koyalım ki, daha iyi anlaşılabilirsin ve daha iyi yorumlanabilirsin. Epeydir, Türkiye'de cari açığın çok yüksek seyrettiği, bunun ekonomi için ürkütücü bir durum olduğu, cari açık kapanmaz ise ülke ekonomisinin kötüye gideceği ve benzeri ifadelere sıkça rastlamaktayız.

Cari Açık yorumlanırken daha çok döviz giderlerinin / ithalatın yüksek seyrettiği ve özellikle lüks ithal kalemlerin bu durumu kamçılamakta olduğu öne çıkarılmakta.. Bu ifadeler, çok hatalı diyemesek bile, en azından eksik ve bir anlamda gereğinden fazla olumsuzdur.

Çünkü;
Malum, Cari Açık yaratan en önemli faktör, ithalat / döviz çıktısı kalemleridir.

Ancak, bu kalemleri ikiye ayırmalıyız:

- mecburi/elzem ithalat kalemleri
- diğer/ihtiyari ithalat kalemleri

Bu yazıda, durumu daha iyi ifade edebilmek için, mecburi /elzem ithalat kalemleri üzerinde durmalıyım.

Şöyle ki:
Petrol ve türevleri ile doğal gaz gibi enerji kalemleri, Türkiye'nin kendi imkanları ile üretme imkanı olmayan ve mecburi döviz çıktısı yaratan kalemlerdir. Yani, Türkiye bu kalemleri her halukarda ithal etmek zorundadır.

Bu mecburi / elzem ithal kalemlerin ülkemize maliyeti, kurlara ve dünya emtia piyasalarına göre değişiklik arz etmekle birlikte, yıllık 70-75 milyar ABD Doları mertebelerindedir.

Bu da, yaklaşık 75 milyon nüfuslu ülkemizde, kişi başı yıllık ortalama 1000 ABD Doları petrol / doğalgaz maliyeti anlamına gelmektedir.

Ne yaparsak yapalım, topraklarımız veya denizlerimizde petrol ve/veya doğalgaz bulamadığımız sürece, yılda yaklaşık 1000 Doları, yani her ay yaklaşık 80-85 Doları, vatandaşlar olarak

yaşamımızda elzem olan bu enerji kalemleri için harcamak zorundayız.

Tabiatıyla, bu bedeli boşa ödemiyoruz. Karşılığında; ısınma, ulaşım, elektrik gibi temel ihtiyaç ve taleplerimizin önemli bir kısmını karşılamış oluyoruz.

Dolayısıyla, bir anlamda, bu mecburi / elzem harcama kalemlerini, Cari Açık hesabında ayrı bir yerde tutmak durumundayız.

Ayrı bir yerde tutulduğu zaman, yani bahsi geçen mecburi / elzem döviz çıktıları Cari Açık hesaplamasının dışına alındığında, 2012 sonu itibarıyla yaklaşık 50 milyar dolar 'cari fazla'dan dahi bahsedebiliyoruz!

(bir sonraki yazımda 'Bütçe' ve 'faiz dışı fazla'ya da ayrıca değinmek isterim))

- İthalat, yani döviz çıktılarında, 'ihracat amaçlı' hammadde payının %15-20'lere yükselmesi (yaklaşık 180 milyar dolar yıllık ithalat hacmi içinde 25-30 milyar dolarlık kısmın, ihracata yönelik üretim için kullanılmak üzere yurda getirilmekte olması),

- ihracatımızın düzenli olarak ve uzun süredir artma trendi içinde olması, ithalati karşılama oranının her sene daha yüksek hesaplanması (2012 de yüzde 80'lerin beklenmesi),

- ithal lüks mallara caydırıcı ek vergiler gelmesi, gibi husuları da göz önüne aldığımızda, cari açık mablağında azalma (yani iyileşme) devam edecektir, diyebiliriz.

Özetlersek;
Bardağın yarısı doludur; çünkü döviz girdilerimiz mecburi / elzem döviz çıktılarımızı rahatlıkla karşılayabilmektedir (%200). Bardağın yarısı doludur, çünkü Cari Açık'ın (enerji ithalatı dahil, tamamının) kişi başı milli gelire oranı ancak %10-15'lerdedir. (1000 dolar vs 9000 dolar).

Diğer taraftan, bardağın yarısı boştur, çünkü, ne yaparsak yapalım yüklü bir ithal enerji faturamız vardır, olacaktır ve bu fatura toplam döviz girdilerimizin yaklaşık yarısına tekabül etmektedir.

Umarım zihinleri meşgul eden Cari Açık konusuna birazcık da olsa siz dostlarımı aydınlatmış oldum.

Zühtü Sezer
TAC'63

Tenis'ten, İş Dünyası'na İzdüşümler...

Merhaba! Adım Zühtü Sezer.

Mezunu olmaktan büyük gurur duyduğum Tarsus Amerikan Koleji'nde 1957-1963 yılları arasında okudum ve 1963 Mayıs'ında mezun oldum. Yaklaşık 50 yıldır tenis oynuyorum.

2 yıl önce iş hayatından emekli oldum. Son iki yıldır Türkiye Tenis Federasyonu'nun düzenlediği Türkiye Seniors Klasman Turnuvalarını oynuyorum. Şu anda 65-70 yaş dilimi tek erkekler kategorisinde Türkiye 8'incisiyim. Şimdi ilk 4'e girebilmek için çalışıyorum. İlk 4'e girebilirim "milli" olup Dünya Seniors Tenis Şampiyonasında Türkiye'yi temsil edebileceğim. Aynı zamanda Türkiye Tenis Federasyonu (TTF) Seniors Komitesi üyesiyim. TTF için fahri olarak çalışıp, katkıda bulunuyorum. Hayatımda tenis şimdi çok önemli bir yer tutuyor. Daha önce iş hayatımda nasıl hedeflere doğru çalışıyordum isem, şimdi teniste kendim için tesbit ettiğim hedeflere ulaşmaya çalışıyorum. Tenis ile İş Dünyası arasında bana ilginç gelen bir çok benzerlik gördüm. Teniste öğrendiklerimi iş hayatımda da uyguladım. Bu yazımda bu izdüşümleri sizlerle paylaşmak istedim:

(1) "Tenis, rakibe karşı değil, topa karşı oynanan bir oyundur."

Bir tenis maçında, aslında rakibiniz, karşınızdaki oyuncu değil, fakat oynadığınız "top"tur. Çünkü, özellikle açık havada oynarken, o sırada esen rüzgar, güneşin konumu, aldığı falso, yerden farklı bir şekilde sekmesi ile, tenis topu, raketinize doğru, beklediğinizden çok daha farklı bir şekilde gelecektir. Dolayısıyla, raketinizi sallarken, rakibe değil, sürekli topa bakmalısınız! Basit bir kural gibi geliyor, değil mi? Halbuki birçok amatör oyuncu, vuruşunu tam yapacağı sırada, gözünü toptan ayırır ve rakibe bakar; bu da hata yapmasına neden olur.

İş dünyasında da, "doğru noktaya" odaklanmak, çok önemli. Bir sorunu çözmeye çalışırken, acaba doğru noktaya mı odaklanıyorsunuz? Odaklanmanız gereken gerçekten "x" noktası mı? Biraz daha dikkatli düşünün. Belki de, aslında, "top"a odaklanmanız gerekiyor!

(2) "İnanmak, kazanmanın yarısıdır."

Her tenis maçına, kazanacağınıza inanarak çıkın ve maç boyunca da, bu inancınızı kaybetmeyin, hep ayakta tutun. Gerçekten, inanmak, kazanmanın yarısıdır. Normalde beni yenebilecek olan birçok rakibimi, ben kazanacağıma onlardan daha çok inandığım için, yendim.

İş hayatında da, karşılaştığınız sorunlara, kazanarak aşacağınıza inanarak yaklaşın. Tavrınızın, duruşunuzun, kazanma inancınızın başarıya ulaşmakta nasıl pozitif katkı yaptığını göreceksiniz.

(3) "Her maç, sıfır-sıfır berabere başlar."

Rakibiniz sizden çok daha üstün olabilir. Fakat unutmayın, her maç sıfır-sıfır berabere başlar. O gün rakibiniz formsuz olabilir,

yorgun olabilir, isteksiz olabilir, sizin oyununuz ona ters gelebilir, siz o gün normal oyununuzun çok üstünde bir standartta oynayabilirsiniz ve maçı kazanabilirsiniz. Hiçbir maça "nasıl olsa yenileceğim" duygusuyla çıkmayın. Hiçbir maça "yenik" başlamayın; her maç sıfır-sıfır berabere başlar!

İş hayatınızda da hiçbir toplantıya, hiçbir iş görüşmesine, hiçbir pazarlığa "yenik" başlamayın ve yenik başlamadığınızı, karşı tarafa tavrınızla, özgüveninizle belli edin.

(4) "Son puan oynanmadan, maç bitmez."

Teniste, son puan oynanmadan maç bitmez. Maçın sonuna kadar konsantrasyonunuzu, inancınızı kaybetmeyin. Bu pozitif inançla ben 0-5 mağlup iken, geriden gelip bir çok maç kazandım. Aynı şekilde 5-0 öndesiniz diye de konsantrasyonunuzu kaybetmeyin. 5-0 öndeyken, nasıl maç kaybedersiniz, kolayca görürsünüz!

İş hayatınızda da toplantılarda, iş görüşmelerinde sonuna kadar konsantrasyonunuzu ve inancınızı kaybetmeyin. Böylece iş hayatında çok daha başarılı olursunuz.

(5) "Öncesine veya sonrasına kafayı takmadan, her puanı tek-tek, müstakilen oynayın."

Teniste çok sık yapılan hata, bir önceki kötü oynadığınız bir puana kafayı takmak ve sürekli o hatayı düşünerek, o kötü puanın etkisiyle diğer puanları da kaybetmektir. Bu "takıntı", hakemin daha önce vermiş olduğu ve sizce hatalı olan bir karar ile veya başka bir olumsuz olay ile de bağlantılı olabilir. Öncesine veya sonrasına kafayı takmadan (öncesini ve sonrasını unutarak) her puanı tek tek, "müstakilen" oynayın. Sadece oynadığınız o puana konsantre olun. Bir puan kaybederseniz, arkasından on

puan kazanırsınız ve maçı alırsınız. Kaybettiğiniz puanlarınızın analizini maç bittikten sonra yapın.

İş hayatınızda da, yaptığınız bir hatanın konsantrasyonunuzu bozmasına izin vermeyin. Daha sonra, o hata üzerinde düşünüp, gerekli dersleri çıkarıp telafi yoluna gidersiniz. Fakat bu tür hatalar sizin ileri adımlarınızı olumsuz etkileyecek "takıntılara" dönüşmesin. Tabii ki, gerekli dersleri değerlendirin, fakat aynı zamanda rasyonel bir "silme" mekanizmanız da olsun.

(6) "Aşırı hırs, gözünüzü kapatır."

Rakibe karşı hırslanmışsınızdır. Filenin önünde tenis topu yükselir. O topa aşırı bir hırsla "gömeyim" dersiniz, bir de bakarsınız ki topu auta atmışsınızdır ya da topu ağa takmışsınızdır. (O vuruş sırasında gerçekten hırstan gözleriniz kapanır!)

İş dünyasında da "pozitif hırs" tabii ki çok önemlidir. Fakat, bu hırs'ın dozunu iyi ayarlayın; "kontrol edilebilir" bir hırs olsun. Hiçbir zaman kontrolünüzü kaybetmeyin. "KontROLSÜZ hırs" sizin gözünüzü kapatır, sizi yanlışlara sürükler.

(7) "Never change a winning game. Always change a losing game."

O gün tenis sahasına çıktınız, maçınızı oynuyorsunuz ve kazanıyorsunuz, diyelim ki ilk seti kolayca kazandınız. Sakın oyun şeklinizi değiştirmeyin, ikinci seti de aynı şekilde oynayın ve maçı kazanın. "İkinci seti şöyle farklı bir şekilde oynayayım" dersiniz maçı kaybedebilirsiniz.

Ama, ilk seti oynadınız, çok kötü bir şekilde yenildiniz. Niçin yenildiğinizi süratle analiz edip, nasıl farklı oynamalıyım diye düşünüp, ikinci seti farklı oynamanız gerekir. İş dünyasında da, her oyuncunun dağarcığında, bir "B planı" bulundurmasında yarar vardır. "A planı" kötü gidiyorsa, hemen "B planı"nı uygulayın, maçı kaybetmeden!

(8) "En iyi 2 single oyuncusu, en iyi double takımını oluşturamayabilir."

Teniste, çok iyi tekler tenisi oynayan, "en iyi" iki single oyuncusunu yanyana getirip bir double takımı oluşturduğunuzda, iyi bir double takımı ortaya çıkamayabilir. (Uluslararası milli takım maçlarında bu durum görülebiliyor.)

İş dünyasında da, takım oluştururken, bireysel olarak çok başarılı olan oyuncuların, takım oyunu için yatkın olup olmadıklarını iyi değerlendirin. Kim kimle uyum içinde takım oyunu oynayabilir? Hangi 1+1, toplam 2'den fazla değer yaratabilir, iyi değerlendirin. Her iyi "solocu", iyi bir "korocu" olamayabilir!

(9) "Esas kahraman, iyi "assist" yapandır."

Double tenisi'nde esas kahraman, çapraz/zor topu atarak, öndeki partnerine "kolay" topu hazırlayan oyuncudur.

İş hayatında, o smaç'ı vuranlar kadar, o smaç'ı hazırlayan, o "assist"i yapanların da öneminin farkında olun ve onların da ödüllendirilmesini sağlayın.

(10) "Hiç bir 10 Altın Kural'a tutsak olmayın."

Uzun yıllar önce tenis hocam bana "topa vururken yan dönmenin çok önemli olduğunu, hatta dönebildiğim kadar yan dönmem gerektiğini" öğretmişti.

Şimdiki oyuncular, yan dönmeden, "open stance" denilen vuruşla topa vuruyorlar ve çok daha iyi ve güçlü vuruyorlar.

Dünya değişiyor, teniste vuruş stilleri değişiyor, kurallar değişiyor.

Kuralları, prensipleri bilin, iyi değerlendirin, ama sonunda kendi sentezinizi yapın.

Hiç bir "10 Altın Kural"a, tutsak olmayın.

Hepinize sevgilerimle...

